

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A szülői TEKINTÉLY

Aranyszöveg | Példabeszédek 1:8-9

„Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranylánc a te nyakadra.”

I. RÉSZ

Pál több évig Róma rabja volt. Bár a keresztény gyülekezetek hiányolták személyes munkáját, a hozzájuk intézett leveleket megkapták. Ő pedig így módon tanácsolta és bátorította őket.

Írásait mindig türelmetlenül várták és nagyra értékelték. A jelenlegi kommunikációs technológia ismeretében nehezen tudjuk elképzelni, mekkora eseménynek számított akkor egy levél érkezése. Nagy izgalommal lesték, hogy Pál segédje, Tikhikus, mikor érkezik Efézusba a legújabb „hírekkel” Rómából és egy levéllel magától Páltól.

Az efézusi gyülekezetben sok fiatal volt, akik a gyülekezeti terembe zsúfolódva hallgatták, amint Tikhikus felolvasta a nekik szóló levelet.

Pált őszintén érdekelte a gyülekezet jóléte, és megértette, hogy az erős gyülekezet titka az erős családokban rejlik. „A gyülekezet az otthonban alakul, a családi körben tapasztalt lelkiület, hajlandóság egy az egyben megtalálható a gyülekezetben.” (*The Review and Herald*, 1889. július 2.)

Az erős családok erős gyülekezeteket, a megosztott családok megosztott gyülekezeteket alkotnak.

Ez volt az egyik oka annak, hogy Pál családoknak szóló tanácsokat is megfogalmazott leveleiben.

“ Tanítsuk meg gyermekeinknek, hogy önszántukból engedelmeskedjenek Isten akaratának; ez a legjobb bizonyosság arra, hogy a magukat kereszténynek vallók valóban keresztények. ”

– *Gyermeknevelés*, 489. old.

TARTALOM | C-14 | ÁPRILIS 2.

- 1 | A szülői tekintély
- 5 | Egy álszent leleplezése – 1. rész
- 6 | Tiszteld atyádat és anyádat!
- 8 | Vörös kötél a mennyből

Az efézusiaknak írt levelében a boldog házasságot körvonalazta. Nemcsak a férj és a feleség, az apa és az anya feladatait, hanem a még házasság előtt álló fiatalok szüleik iránti kötelességeit is felvázolta. Olyasmire emlékeztette őket, amit hajlamosak voltak könnyen elfelejteni: „Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz.” (Ef 6:1)

Jézus, szüleivel való kapcsolata legyen a fiatalok példaképe. Ő „engedelmes vala nékik”. (Lk 2:51)

A szüleinkkel való kapcsolatunk készít fel minden további kapcsolatra például az iskolában, a gyülekezetben, a lakóközösségben, a munkahelyen vagy hatósági szinten.

Pál tanácsa kiegyensúlyozott. Semmilyen helyzetben nem kell vakon engedelmeskednünk, még a szülői tekintélynek sem. Egy fiatal legelőször a legnagyobb hatalomhoz, Istenhez legyen hűséges. „Szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban.” Pál a Biblia egy fontos kérdését ismételte meg. A valaha élt legbölcsebb ember ezekkel a szavakkal kezdte a Példabeszédek könyvét: „Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak okta-

tását el ne hagyd. Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranylánc a te nyakadra.” (Péld 1:8-9)

Ez a tanács visszhangozza Isten Sínai-hegynél mondott szavait. „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked.” (2Móz 20:12) Függetlenül attól, hogy idősek vagy fiatalok vagyunk, kötelességünk és kiváltságunk egész életünkben tisztelni szüleinket.

Szenteljünk most egy kis időt a „tisztelet” szónak. A szülők tiszteletével járó kíváncsalmak korosztályonként változnak. Nagyon fiatal korunkban úgy tiszteljük őket, hogy figyelünk rájuk, alávetjük magunkat a tekintélyüknek és engedelmeskedünk nekik. Ahogy növeke-

dünk, úgy mutatjuk ki irántuk érzett tiszteletünket, hogy illedelmes viselkedéssel éreztetjük szeretetünket, bizonyos házimunkák elvégzését magunkra vállalva próbálunk könnyíteni terhükön, és vigyázunk jó hírnevükre. Amint szüleink idősödnek, azzal tiszteljük őket, hogy kedvesen és figyelmesen segítjük, támogatjuk őket.

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

“Az Isten iránti engedelmesség első lépéseként tanítsák és követeljék meg a szülők iránti engedelmességet!” – *Pátriárkák és próféták*, 142. old.

II. RÉSZ

A szülők tisztelete nem természetünkből fakad. Bűnös énünk szeretné a saját útját járni. Senkinek nem tetszik a vezetés, irányítás, korlátozás vagy tanács, függetlenül attól, hogy az a szülők vagy más tekintély részéről jön. Ez mégis szükséges, még a fiatalok életében is. Ameddig szüleinktől függünk étkezés, ruházkodás, oktatás, lakás tekintetében, engedelmeskednünk kell nekik, ameddig ez nem ütközik Isten akaratával.

Isten ciklusokba szervezte az emberi életet. Nagyon fiatal korunkban teljes mértékben a szüleink gondoskodásától függünk, majd fokozatosan válunk egyre függetlenebbé. Idővel a szüleink megöregednek, és ők függnek tőlünk, alkalmat adva ezzel nekünk, hogy gondoskodjunk róluk, ahogy egyszer ők is gondoskodtak rólunk. Nincsenek mindenkinek szülei. Talán meghaltak, vagy valami más okból kifo-

lyólag nincsenek jelen. Vannak, akiket a nagyszüleik vagy gyámok nevelnek fel betegség, válás vagy lemondás miatt.

Ha közülünk valaki ilyen, nincs szerencsés helyzetben. De tudnia kell, hogy Isten minden szomorúságát és fájdalját átérzi. Ő mindenkiről különlegesen gondoskodik. Ő szeretne az az Atya lenni, aki egyeseknek hiányzik. „Árváknak atyja, özvegyeknek bírja

az Isten.” (Zsolt 68:6) Ha valakinek nincs édesanyja vagy testvérei, ha szegénységben él vagy más gondjai vannak, Ő gondoskodik róluk. „Aki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövődő világon pedig örök életet.” (Mk 10:30) Ha tiszteljük mennyei Atyánkat, Ő minden otthonban és szívben betölt minden űrt, és tiszteli azokat, akik Őt tisztelik. (lásd: 1Sám 2:30)

Isten mindenki számára a tekintély példaképe, azoknak is, akiknek nincsenek szüleik. Fontos megtanulni tisztelni ezt a tekintélyt. Ha kizárólag természetes hajlamainkat követjük, ha dacosak és haragosak vagyunk veszteségeink miatt, azzal csak növeljük fájdalmunkat és szomorúságunkat. Istennek van egy sokkal jobb módszere, hogy meggyógyítson és kivívja tiszteletünket. Azzal engedelmeskedünk Isten akaratának, ha tiszteljük azokat, akiket Ő rendelt fölnk, függetlenül attól, hogy rokonok vagy tanárok. Hadassa

árva leány volt. „És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ő nagybátyja leányának; mert sem atyja, sem anyja nem volt, (...) s mikor meghalt az ő atyja és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá.” (Esz 2:7)

Eszter megtanulta tisztelni Márdokeust. Ezt akkor is megtartotta, amikor már nem otthon lakott, és a saját lábán állt. „Meg nem monda Eszter az ő nemzetségét és származását; mert Márdokeus meghagyta neki, hogy meg ne mondja.” (Esz 2:10)

A szüleink iránti tisztelet általában tükrözi mindenféle tekintély iránti tiszteletünket. Eszter alázatos természete gyorsan kedvencé tette annak szemében, aki a királynőnek választandó lányok házában felelőse volt. Nemcsak engedélyt kapott, hanem különleges szépségkezelésekben részesült, és hét szolgálja volt. (lásd: Esz 2:9)

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

III. RÉSZ

Szüleink tisztelete soha nem jelenti azt, hogy követjük őket a bűnben. Mennyivel jobb lett volna Jákobnak, ha nem követte volna anyja tanácsát, hogy becsapják apját, Izsákot!

Jákobbal ellentétben Kóré fiai helyes döntést hoztak. Bár nem lehetünk biztosak benne, hogy a zsidó hagyományok pontosak, de azok szerint Kóré a fáraó kincstárnoka volt, és a kivonulás előtt nagy vagyonnal rendelkezett Egyiptomban. Ha ez igaz, azt jelenti, hogy mindent hátrahagyott, amikor csatlakozott a kivonuló izraelitákhoz. Első unokatestvéréhez, Mózeshez hasonlóan Kóré is Jákob dédunokája volt. Befolyásos vezető volt az izraeliták körében. „Kóré és özszeesküvő társai olyan emberek voltak, akiket Isten saját hatalmának és nagyságának kinyilatkoztatásával tüntetett ki. Azok közé tartoztak, akik Mózesrel együtt felmentek a hegyre és megláthatták Isten dicsőségét.” (*Pátriárkák és próféták*, 396. old.)

Abban az időszakban „láták az Izrael Istenét, és annak lábai alatt valami zafír fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. (...) jóllehet látták az Istent, mindazáltal ettek és ittak is”. (2Móz 24:10-11)

Kóré lehetett volna annak a hetven embernek az egyike, akikre kitöltetett a Szentlélek és prófétáltak

(lásd: 4Móz 11:25). A zsidó hagyomány szerint Kóré látomásban látta Sámuel prófétát az ő leszármazottai körében és erről prófétált. Gyermekei biztosan büszkék voltak apjuk tetteire. De sajnos, minden előnye ellenére, Kóré lelki élete 180 fokos fordulatot vett. Amikor Isten nem választotta ki az általa áhított tisztség betöltésére, ő Mózeset okolta és visszautasította tekintélyét. Idővel felborította azt a rendet, amit Isten Izrael számára lefektetett.

Kóré lázadása komoly dilemmát jelentett gyermekeinek. Apjuk Isten követőjének vallotta magát, tudták, hogy Isten megtisztelte őt. Most akkor kövessék Mózeset, akit Isten Izrael vezetőjévé választott, és utasítsák vissza saját apjuk kéréseit? Vagy engedelmeskedjenek neki, és szálljanak szembe Mózesrel?

Kóré gyermekei engedelmeskedtek Istennek, bár ez azt jelentette, hogy nem követték földi apjukat. Amikor Mózes kijelentette az izraelitáknak: „Menjtek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül” (4Móz 16:24), Kóré gyermekei engedelmes-

kedtek. Elkülönültek saját szüleiktől. Megmentették az életüket. Amikor „megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét”, a fiai „nem halának meg” (4Móz 26:10,11).

Amikor a szülők eltérnek az igazságtól, a gyerekeik úgy tisztelik őket a legjobban, ahogy Kóré gyerekei tették: hűségesek maradván az igazsághoz. Engedelmisséggel tisztelni Istent az egész család számára tiszteletet hoz. Kóré utódai is pontosan ezt tették.

Sámuel próféta és „Kóré fiai”, akik néhány zsoldárt is írtak, egyenes ágú leszármazottai voltak annak a gonosz embernek, de nem követték őt a bűnben.

Ezékiel bátorítja azt a gyereket, aki „látja atyjának minden vétjét, melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint (...) ne haljon meg atyja vétkéért, hanem élvén éljen.” (Ez 18:14-17)

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. A tanulmányban azt olvastuk, hogy az erős gyülekezet erős családokból áll. Miért? _____

2. Gondoljuk tovább ezt a kijelentést. A családok egyénekből állnak. Ezek szerint mi az erős család titka? _____

Gondolj saját családjadra. Mit tehetsz a megerősítése érdekében? _____

3. Időnként könnyű engedelmeskedni a szülőknek. Mikor tartod nehéznek az engedelmisséget? _____

Ha csak időnként engedelmeskedsz a szüleidnek, az jobb, mintha soha nem engedelmeskednél? _____

A 1Sám 15:1-23-ban leírt történet hogyan válaszol erre a kérdésre? _____

4. Sorolj fel néhány dolgot, amelyek által kimutatom tiszteletedet szüleid felé. _____

II. RÉSZ

5. Függetlenül attól, hogy a szüleid pillanatnyilag jelen vannak-e az életedben vagy sem, vannak más tiszteletre méltó személyek is, akikkel kapcsolatban vagy. Például hivatalos képviselők, iskolai- vagy gyülekezeti vezetők. Nevez meg néhányat, majd mondd el, hogyan tiszteled őket. Lásd: Róm 13:1-7 _____

III. RÉSZ

6. Hogyan kell tisztelni egy gonosz vagy lázadó szülőt, aki szeretné, ha bűnös életmódját követnéd? _____

7. Keress egy vagy több példát a Bibliából, amikor egy gyermek a szülei tévedései helyett a jót választotta. _____

Csodák az életemben

– 14. rész, írta: John N. Loughborough

Egy álszent leleplezése – 1. rész

Ohio után Michiganbe mentem, ahol plymouthi otthonában Cornell lelkésszel találkoztam. Együtt indultunk tovább Tyrone-ba, Locke-ba és Jacksonba, majd elváltak útjaink, mert ő találkozott a White házaspárral Tyrone-ban, én pedig Battle Creekbe, Bedfordba, majd Hastingsbe mentem, ahonnan visszatérve ismét találkoztunk Jacksonban. Itt történt az alábbi, nagyon feltűnő eset.

Amikor Jacksonban Cyrenius Smith házához értem, a White házaspár és Cornellék már ott voltak. Cornell lelkész a kapuban várt, és meghívott a ház melletti ligetbe sétálni, mielőtt még találkozhattam volna White lelkésszel vagy a feleségével. Elmondta, hogy White testvérnőnek látomása volt, és ismertette a részleteket. Azt is elmondta, hogy a látomás le van írva, és reméli, hogy én is kapok egy másolatot, mert részben egy romlott nőről szól, akit ők ismertek, és akinek az esetét a látomásban White testvérnő aprólékosan bemutatta.

A White házaspárnak találkozója volt a nő otthonában, de nem tudták, hol lakik. White testvérnő Cornell lelkésztől érdeklődött, de ő kerülte a közvetlen válaszadást és azt mondta nekik, hogy ha valóban él egy olyan asszony az államban, akkor biztosan megtalálják. Egyetértettem Cornell lelkésszel abban, hogy ne mondjunk semmit, hanem próbáljunk meg szerezni egy másolatot a látomás leírásáról és figyeljük, hogyan alakulnak a dolgok.

Amikor beléptem a házba, White testvérnő azonnal mesélni kezdte, milyen csodálatos találkozásuk volt Tyrone-ban, amikor az Úr látomást adott neki az államban élő szombatünneplőkről és többek között egy asszonyról, aki annyira szentnek vallja magát, hogy nincs szüksége a Tízparancsolatra, de aki a látomásban romlott asszonynak tűnt fel előtte.

„Leírtam ezt a látomást, és majd felolvasom nektek” – folytatta.

„White testvérnő, szeretnék egy másolatot erről a látomásról” – mondtam.

„Ez ceruzával van írva, de ha lemásolod nekem tollal, az eredetit neked adom” – válaszolta.

A látomás leírásában egy önmagát szentnek valló asszony szerepelt, aki megpróbált beférkőzni népünk soraiba. White testvérnő soha nem találkozott vele és

nem ismerte őt. Csak annyit tudott róla, amit a látomásban látott, mégis elmondta nemcsak a nő munkamódszerét, hanem azt is, hogy amikor majd dorgálásban részesül, szent arckifejezéssel fogja mondani: „Az Úr ismeri a szívemet.” Elmondta, hogy az asszony egy fiatalember kíséretében utazik szerte az országban, míg idős férje otthon dolgozik, hogy fedezze az ezzel járó kiadásokat.

Miután Battle Creekben és Hastingsben is részt vettünk az összejöveteleken, Vergennesbe mentünk. Délután négy óra körül értünk oda. Elsőként egy volt keresztény lekipáasztort kerestünk fel, aki egy gerendaházban lakott pár mérföldre attól a helytől, ahol másnap az összejövetelt tartottuk. White lelkész, Cornell és jómagam megálltunk egy almafa alatt az udvaron, míg White testvérnő bement a házba és elmesélte utazásunkat. Nemsokára kijött és így szólt férjéhez: „James, elértünk abba a gyülekezetbe, ahol az a romlott asszony van.”

„Honnan tudod?” – kérdezte.

„Ezt a férfit és nőt felismerem a látomásomból.

A férfi azt gondolja, hogy akit mi romlott asszonynak gondolunk, őszinte, a nő azonban nem ért vele egyet.”

Cornell lelkész, aki ismerte őket, odasúgta nekem: „Tökéletesen igaza van!”

Amikor valaki bejelentette Brigham testvér érkezését, White testvérnő felnézett, majd így szólt: „Őket is láttam ezzel az esettel kapcsolatban, de közülük senki nem bízik ebben az asszonyban.” Amikor a következő kocsni megérkezett, így folytatta: „Ők megosztottak. Az első ülésen ülők nem bíznak benne, a hátsó ülésen ülők azonban igen.”

A harmadik kocsinál így szólt: „Mindannyian annak a nőnek a befolyása alatt állnak”, majd hozzátette: „Még van egy férfi, aki ellene szegül, de őt még nem láttam. Szőke haja, szakállja, és különleges szemei vannak.”

Történelmi kapcsolat

Tiszteld atyádat és anyádat!

O, ha a fiatalok mindannyian elveszett kincsként keresnék az igazságot, majd megtalálnák és bemutatnák azoknak, akik nem ismerik! Ó, ha az igazság gyümölcsöt teremne élünkben, és általunk mások is megkapnák, amit mi kaptunk!

Ameddig a szív nem fogadja be Isten igazságát és nem ülteti azt gyakorlatba, addig az nem igazságot, hanem csalódást jelent annak, akinek bemutatjuk. Isten gondolatainak egyesülnie kell az ember gondolataival, hogy minden gondolatunkat Jézusnak vessük alá. Az igazság teljes mértékű elfogadása a jellem átalakulásához vezet. Akik azonban nem így fogadják be az igazságot, bár nevük benne van a gyülekezeti névsorban, olyanok, mint a meszelt sírok, telve romlottsággal. Nem üzték ki lelkükből a bűnt, a tisztátalanságot, az önzést, a testi vágyakat, az erkölcsizüllottséget, melyeket mind látja az, aki olvassa a gondolatokat és a szívek szándékait.

Akik őszintén követik Krisztust, engedjék be Őt szívükbe és állítsák első helyre mindenben. Képviseljék jellemét és lelkületét otthon, forduljanak kedvesen és szívélyesen azokhoz, akikkel kapcsolatba kerülnek. Sokan vallják, hogy ismerik az igazságot, de nem tisztelik szüleiket, nem kedvesek és szívélyesek, nem mutatják ki apjuk és anyjuk iránti kötődésüket, nem teljesítik kívánságaikat vagy könnyítik terhüket. Sok, magát kereszténynek valló gyermek nem tudja mit jelent a „Tiszteld atyádat és anyádat!” parancsolat, annak folytatásával együtt, „hogyan hosszú ideig él

azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ád tenéked.” Fiataljaink állítják, hogy megtartják a Tízparancsolatot, mégis sokan közülük elhanyagolják és áthágják az ötödiket, és így nem részesülhetnek azokban az áldásokban, melyeket Isten a szülők tiszteletéért ígért. Ha nem bánják meg bűneiket és Krisztus kegyelme által nem változtatnak gyakorlatukon és jellemükön, soha nem léphetnek be az új földre, ahol örök élet vár rájuk. Akik nem tisztelik és nem szeretik szüleiket, Istent sem szeretik és tisztelik. Akik elbuknak a vizsgán, mert nem tisztelik istenfélő szüleiket, Istennek sem engedelmeskednek, ezért nem várhatják el, hogy örököljék az ígért földjét.

A fiatalok most döntenek saját örök sorsukról. Kérlek ezért, ne hanyagoljátok el azt a parancsolatot, melyhez Isten ilyen csodálatos ígéretet csatolt: „hogyan hosszú ideig élj azon a földön, melyet az Úr, a te Istened ád tenéked.” Gyermek, vágytok az örök életre? Akkor tiszteljétek és becsüljétek szüleiteket. Ne szomorítsátok szívüket, ne bántsátok őket, ne okozzátok nekik álmatlan éjszakákat, aggodalmat és szorongást. Ha vétkeztetek abban, hogy nem mutattatok irántuk szeretetet és tiszteletet, kezdjétek el most jóvá tenni a múltat. Nem engedhetek meg magatoknak más utat, mert az az örök élet elvesztését jelentené. A szívek vizsgálója tudja, hogyan viszonyultok szüleidehez. Ő a mennyei szentély arany mérlegére helyezi az erkölcsös jellemet. Ó, valljátok meg ezirányú hanyagságokat, nemtörődömségeket! Adjátok át szívetek Istennek, és rendeljétek alá akaratotokat Krisztus akaratának. A szüleitek irántatok mutatott szeretetét viszonzhatjátok rideg hálátlansággal? Ők szeretnek titeket, és azt akarják, hogy üdvösségre jussatok.

“Sok édesanya és édesapa megtört szívvel szállt sírba gyermekei hálátlansága és tiszteletlensége miatt.”

Mégis, milyen gyakran hagytátok figyelmen kívül tanácsukat és a saját elképzeléseitek szerint cselekedtetek? A saját utatokat jártátok, bár tudtátok jól, hogy az ilyen makacs magatartás nem Isten akarata szerint való. Sok édesanya és édesapa megtört szívvel szállt sírba gyermekei hálátlansága és tiszteletlensége miatt. Ó, kedves fiatal barátaim, ne legyetek azok között, akik szenvedést, bánatot, gyászt és szomorúságot

okoznak szüleiknek nem megfelelő viselkedésükkel, a krisztusi kedves lelkület hiányával. Imádkozzatok őszintén azért, hogy Krisztus kegyelme által tartsátok meg a parancsolatot, melyhez csatlakozik a csodálatos ígéret: „hogya hosszú ideig élj azon a földön, melyet az Úr, a Te Istened ad tenéked.”

– *The Youth's Instructor*, 1893. június 22.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mivel kell minden fiatalnak rendelkeznie? _____

2. Az elménkbe elraktározott igazság hogyan befolyásolja életünket? _____

3. Mit jelent, ha nem ültetjük gyakorlatba az ismert igazságot? _____
4. Melyik két dolgot kell megtenniük Krisztus igazi követőinek? _____

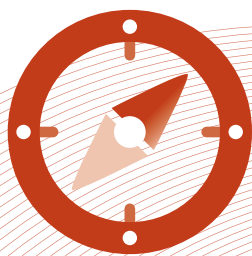
5. Hogyan viselkednek azok a gyermekek szüleik iránt, akik vallják, hogy élük az igazságot? _____

- Melyik parancsolatot hágják gyakran át? _____
6. Milyen ígéret kapcsolódik az ötödik parancsolathoz? _____

7. Mit kell tenned, ha vágysz az örök életre? _____

8. Mit kell tenned, ha megszegted az ötödik parancsolatot? _____

9. Hogyan szállt sírba sok édesanya és édesapa? _____
Miért? _____
10. Miért kell őszintén imádkoznod? _____

A hit fejezetei

Vörös kötél a mennyből

A sűrű erdővel körülvett Shan Yin Kyaw falut csak gyalogszerrel lehet megközelíteni. A nagyrészt favágókból álló lakosság a szellemekben hisz. Egy nap az egyik odaivalósi nő azt mondta a **Gospel Outreach** evangélistájának, Tun Tar Oo-nak, hogy az apja legjobb barátja látni szeretné őt. Íme a tapasztalata:

Másnap hat órát gyalogoltam a faluig. Amikor odaértem, elkezdtem keresni édesapám barátját. Végül megtaláltam, a falu törzsfőnöke, a 75 éves U Mg Nyein személyében. Édesapámról beszélgettünk. A főnök számos kérdést tett fel. Beszélgetésünket mintegy 54 gyerek és 18 felnőtt hallgatta.

„Kik ezek a gyerekek?” – kérdeztem.

„Ők mindannyian az én gyermekeim, unokáim, dédunokáim” – válaszolta.

„Megengeded, hogy karen nyelven történeteket mondjak ezeknek

a gyerekeknek, és megtanítsam nekik, hogyan őrizze meg minél jobban egészségüket?” – kérdeztem.

„Egy feltétellel” – válaszolta a főnök szélesen mosolyogva.

„Mi nem tudjuk megfizetni neked ezt az erőfeszítést. Az itteni emberek egyik napról a másikra élnek. Ne várj el semmit tőlük.”

„Nem kérek fizet-

séget, csak hallgassátok meg a mondanivalómat” – válaszoltam.

A főnök beleegyezett. Az emberek boldogan hallgatták a történeteket és az egészségmegőrzésről szóló üzenetet. A karen nyelvet is szívesen tanulták. Sajnos azonban a boldog pillanatok nem tartottak sokáig. Egy nap a főnök sztrókot kapott és lebénult. Azt hitte, hogy az istene haragos azért, amiért megengedte

nekem, hogy tanítsak a faluban. Egyik éjjel érdekes álmot látott. Beleesett egy mély kútba, ahonnan semmiképp nem tudott kiszabadulni.

Elkezdett minden általa ismert istenhez imádkozni, kivéve az én Istenemet. Imái hasztalanak bizonyultak. Végül elkezdett az én Istenemhez imádkozni.

„Ha valóban Te vagy az igaz Isten

a mennyből, kérlek segíts!” – könyörgött. Az ima után egy vörös kötél ereszkedett alá a mennyből. A főnök megpróbálta elkapni, de a barátai mindig ellökték. Újból és újból próbálkozott, majd utolsó erejét megfeszítve megragadta a kötél végét és valaki lassan húzni kezdte felfelé, ameddig a felszínre ért. Amikor felébredt, csorgott rajta a veríték és nehezen lélegzett. Aznap reggel vittem neki gyógyszert és megmasszíroztam.

„Tun Tar Oo” – mondta. „Beszélj nekem a te Istenedről. Szeretnék mindent megtudni Róla.”

Mindent elmondtam neki Jézus szeretetéről. Figyelmeztettem, hogy hagyja abba a dohányzást és a bételdió rágását, mert ezek károsak az egészségére. Lassan, fokozatosan abbahagyta a dohányzást és a bételrágást, és az egészségi állapota javulni kezdett. Három hónap múlva már újra járt. Három dédunokájával együtt átadta életét Jézusnak. Most azt szeretné, ha a családja többi tagja is csatlakozna hozzá. Szeretne egy iskolát építeni a faluban, ahol gyermekei, unokái és dédunokái tanulhatnak. Imádkozzatok ezért a törzsfőnökért, a családjáért és az egész faluért.

Karen gyerekek

© Adrian Oliver. License – <http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A bölcs GYERMEK

Aranyszöveg | Példabeszédek 17:21,25

„Aki szül bolondot, szüli ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja. [...] Búsulása az ő atyjának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserősége.”

I. RÉSZ

Az első és leglényegesebb kapcsolat, amit az emberek nagy része átél és megtapasztal, az a szüleivel való kapcsolat. Általában serdülőkorunk végére már nagyon sok más emberrel is találkoztunk. Testvérek, nagyszülők, osztálytársak, tanárok, barátok, szomszédok, alkalmazottak, munkatársak teszik érdekesebbé és örömtelibbé életünket.

A másokkal való kapcsolattartás által mindenki-ről kialakítunk egy bizonyos véleményt, és ők is rólunk. Azt jegyzi meg rólunk, amit teszünk. Később ezeket gyakran fel is emlegetik nekünk. A Biblia lefektetett egy elvet ezzel kapcsolatban: „Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete.” (Péld 20:11) A hírnevünk tulajdonképpen a cselekedeteinkből fakad, nem onnan, hogy a szüleink mit tettek.

Kóré halála után évszázadokkal egyik leszármazottja, Sámuel, Izrael bírāja lett. Jó ember volt, az ország egyik legnagyobb bírāja. Gondolhatnátok, hogy egy ilyen jó embernek csak kiváló gyermekei lehetnek. Azonban csodálatos kiváltságaik és lehetőségeik ellenére Sámuel fiai nem tisztelték apjukat. Nem elégedtek meg apjuk egyszerű életvitelével. A bírákat nem fizették elég busásan, és Sámuel fiai nagyobb jövedelemre vágytak. Nem tanulták meg

“ Kívántok-e örök életet? Ha igen, akkor tiszteljétek és becsüljétek szüleiteket! ”

– Üzenet az ifjúságnak, 332. old.

TARTALOM | C-15 | ÁPRILIS 9.

9 | A bölcs gyermek

13 | Egy álszent leleplezése – 2. rész

14 | Jézus ifjúkora

16 | Angyal a sötétben

a szigorú becsületességet fiatal korukban, ezért felnőtteként nem tudtak ellenállni a pénz kísértésének.

„És lőn, hogy amikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevé bírakká Izráel felett. Elsőszülött fiának pedig Jóel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bírászkodtak. De fiai nem jártak az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indultak, és ajándékot fogadtak el, és elfordíták az igaz ítéletet.” (1Sám 8:1-3)

A nyereség, amit a bűn látszólag megadott ezeknek a csökönyös fiataloknak, rövid távúnak bizonyult, mert nemsokára eltávolították őket tisztségükből. Az istenfélő szülők szenvednek gyermekeik bűnös viselkedése miatt. Fiai gonoszsága sok fájdalmat okozott Sámuelnek. A jövővel kapcsolatos reményei és álmai szertefoszlottak. „Aki szül bolondot, szüli ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja.” (Péld 17:21) „Búsulása az ő atyjának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége.” (Péld 17:25) „Romlása az ő atyjának a bolond fiú.” (Péld 19:13)

Reméljük, hogy Jóel megtanulta a kemény leckét ebből a tapasztalatból, mert fia, Hémán később zenei

szolgálatot teljesített Dávid idejében a templomban. (lásd: 1Krn 6:31-33) Jóel testvéréről, Abiáról azonban nem hallottunk többet. Mennyire más az a bölcs fiatal, aki a Szentírásból, istenfélő szüleitől és tanítóitól tanulja meg a leckéket.

Az életben nemcsak szüleinktől, hanem a barátainktól is tanulunk. A társak erőteljes befolyása miatt a jövőbeli siker vagy kudarc előre megmondható abból, hogy valaki milyen társaságba jár. „Aki jár a bölcsesekkel, bölcs lesz; aki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol.” (Péld 13:20)

Jó neveltetésben részesült fiatalokat is megronthat a gonosz barátok rossz befolyása. „Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok.” (1Kor 15:33)

Ha szégyenkezés helyett értelmes életre vágysz, válassz jó barátokat! „Ne tarts barátságot a haragos-sal, és a dühösködővel ne menj, hogy el ne tanuld az ő utait, és tört ne keress tennen magadnak.” (Péld 22:24-25) „Aki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; aki pedig társalkodik a dobzódókkal, gyalázattal illeti atyját.” (Péld 28:7)

II. RÉSZ

Sajnos, nem mindig tudjuk elkerülni a rossz társaságot. Sámuel Élinél lakott, akinek a fiai igencsak romlottak voltak. Józsefet kegyetlen, erkölcstelen, tisztességtelen testvérek vették körül. Talán a te családot, szomszédságod vagy iskolád is ilyen. Hogyan válhat egy fiatal jó gyerekké, amikor a rossz befolyással való érintkezés elkerülhetetlen?

Jézust gyerek- és fiatalkorában számos rossz befolyás vette körül. Szülővárosának lakói hírhedtek voltak gonoszságukról. Mostohatestvérei is messze álltak a példás viselkedéstől. A vallási vezetők kapzsiak és önzőek voltak. Jézus mégis, mint egy tavirózsa egy piszkos tóban, tiszta és szent maradt. Hogyan?

Minden reggel és este időt szakított az imádkozásra és az ige tanulmányozására. Ebből az imádságos igetanulásból ismerte meg Isten utasításait és tanácsait, valamint nyert erőt az engedelmességre. Elméjét a Szentírás szavaival töltötte meg, és mindig kész volt a „meg van írva” szavakkal válaszolni.

Jézusnak nem voltak céltalan vagy lusta pillanatai. Mindig elfoglalt volt. Dolgozott otthon, az ácsműhelyben, vagy másokon segített. Mindig figyelt a kísértésekre.

Az ima, a bibliatanulmányozás és a veszélyekre való odafigyelés segít győzni a bűnnel és önma-

gunkkal szemben. Péter mondta: „Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8) Jézus figyelmeztetett: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.” (Mt 26:41)

Jézus kiválasztotta, hogy mire figyeljen. Nem foglalkozott azzal, ami megronthatta volna. Isten igéjének szűrőjét helyezte a szeme és a füle elé. Vak és süket volt a bűnre, és nem válaszolt az ilyen jellegű kihívásokra.

Ézsaiás megjövendölte, hogy Jézus pontosan ezt fogja tenni. „Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, akit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája? Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall.” (Ézsa 42:19-20)

„Milyen vakság ez? Olyan, amely nem engedi, hogy gyönyörködjünk a gonoszban. Nem hagyja, hogy szemünk megpihenjen a romlottság látványán.” (*Our High Calling*, 334. old.)

Világunk telve van gonosszággal, bűnözéssel és romlottsággal. Azonban, ha Jézus példáját követjük, elkerüljük a bűn látványát. „Van kiút a világból, ha azt választjuk. (...) Figyeljünk gondosan arra, hogy mit nézünk meg és mit hallgatunk meg, hogy a gonosz dolgok ne kerüljenek be elménkbe.” (*Selected Messages*, 3. köt., 210, 211. old.)

Egyedül Jézus képesíthet arra, hogy „aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, aki

fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson.” (Ézsa 33:15)

Az Ő erejével el tudunk fordulni az erkölcstelen-ség, az erőszak, a bűnözés, a bűn mindennemű felmagasztalásának megnyilvánulásaitól. Az Ő ereje által elfordulunk a vakító reklámoktól, a tiltott szórakozástól, melyek megpróbálják elvonni figyelmünket. Ha teljes mértékben átadjuk magunkat Neki, annyira megutáljuk a gonoszt, hogy nem is vágyunk akár egy pillanást is vetni a tisztátalan képekre. Visszatart bennünket attól, hogy ne hallgassuk meg a legfrissebb pletykákat. Irányítsuk mennyei témák felé gondolatainkat még akkor is, amikor nem tudjuk befolyásolni környezetünket, és körülöttünk bömböl a hitetlen zene.

“ A léleknek folyamatosan, őszintén küzdenie kell az elme gonosz elképzeléseivel. Határozottan álljunk ellen a bűn kísértésének mind cselekedeteinkben, mind gondolatainkban. ” – *The Review and Herald*, 1888. június 12.

III. RÉSZ

Hatalmas különbség van felnőtt és gyerek között. A gyerekek sok veszélyt nem érzékelnek, ezért védelemre van szükségük. A kisgyerekek nem tudják pontosan meghatározni a jó és a gonosz közötti különbséget. (lásd: 5Móz 1:39) Szükségük van rá, hogy valaki folyamatosan irányítsa őket. Minél fiatalabb egy gyerek, annál egyszerűbb szavakkal kell neki magyaráznunk.

Azonban elérkezik az idő „hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hánynak a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által, hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.” (Ef 4:14-15)

Bár vannak olyan ritka betegségek, amelyek megakadályozzák a természetes fizikai növekedést és fejlődést, egy bizonyos mértékű érettség még így is magától és természetesen bekövetkezik. Pál a saját tapasztalatát elevenítette fel: „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.” (1Kor 13:11)

Van azonban egy másik fajta fejlődés és növekedés, ami nem automatikus, hanem a mi tudatos döntésünk következménye. Pál is megfogalmazta, hogy felnőttként elhagyta a gyerekes viselkedést. Egyes fiatalok azonban elhanyagolják ezt. Az ő lelki fejlődésük akadályozott, és egész életükben gyermeki szinten maradhatnak. Csak a kisebb csalódásokat és az apró dolgokat tudják kezelni, mint a kicsik. Azonnali dicséretre van szükségük a boldogsághoz és elégedettséghez, és képtelenek elfogadni a késlekedést vagy netalán a kudarcot. Gyerekként viselkednek, de elvárják, hogy felnőttek tekintsék őket. Bármelyik gyülekezeti tag lehet ilyen. Isten mondta: „Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatók fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsök ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok!” (Jer 4:22)

Ha nagyon fontos érett felnőtté válnunk, miért mondta Jézus: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába”? (Mt 18:3)

Jézus nemcsak azt mondta, hogy legyünk a gyermekekhez hasonlóak, hanem hangsúlyozta, hogy legyünk olyanok, mint a kisgyermekek. Mit értett ez alatt? Pál megmagyarázza: „Atyámfiak, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek.” (1Kor 14:20) Egy kisgyermek nem sokat tud a rosszról, és amennyire lehetséges, maradjunk mi is tudatlanok ebben a témában.

„Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek.” (Ef 5:1) A gyerekek figyelik azt, akivel együtt vannak, majd megpróbálják mindenben utánozni, lemásolni. Ehhez hasonlóan nekünk is tanulmányoznunk kell Istent, hogy követhessük. Ő mindenkihez jó, és napsugarait kiárasztja a gonoszokra is. Kövessük az Ő példáját. (Mt 5:43-48)

A Prófétaság Lelke így foglalja össze Krisztus tanítását: „A kisgyermek szerénységét, önmagával nem gondolasát, bízó szeretetét – ezeket a vonásokat értékeli a menny. Ezek az igazi nagyság jellemzői.” (*Jézus élete*, 437. old.)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Hogyan kapcsolódik Lk 6:43-44, Péld 20:11-hez? _____

Gondolkodj el cselekedeteidről, a nyilvánosakról és a titkosakról egyaránt. Milyen képet mutatnak ezek rólad? _____

2. Említs meg egy fiút vagy egy lányt a Bibliából, aki a balgaságot választotta, valamint ennek a következményét szülei életére. _____

Említs meg egy fiút vagy egy lányt a Bibliából, aki a bölcsességet választotta, és ennek következményeit szülei életére. _____

II. RÉSZ

4. Olvasd el a *Nevelés* című könyv 119. oldalának első bekezdését. Mit tanulhatunk a tavorózsától, amely a tisztátalan környezet ellenére tiszta marad? _____

5. Olvasd el a *Pátriárkák és próféták* című könyv 573. oldalának első bekezdését. Hogyan viszonyult Sámuel Éli gonosz fiaihoz? _____

6. Mindannyian ki vagyunk téve időnként gonosz befolyásnak. Az előző két kérdés nyomán megfogalmazott tanulságok hogyan segíthetnek tisztának maradni? _____

III. RÉSZ

6. Van kisebb testvéred? Ha igen, mondd el, miben utánoz téged. Vagy mondd el, hogyan másoltad le te valaki másnak a viselkedését. _____

Hogyan tudnád jobban követni Istent? _____

Csodák az életemben

– 15. rész, írta: John N. Loughborough

Egy álszent leleplezése – 2. rész

Egy adott pillanatban valaki bejelentette: „Jön Pearsall testvér.” „Ó, ő a szemüveges férfi” – mondta White testvérnő. Valóban, volt valami különleges a szemében.

Beszélgetni kezdtünk, és megjegyeztem, hogy furcsa ilyen fiatal emberen szemüveget látni. Elmagyarázta, hogy egy furcsa szembetegségben szenved, az egyik szeme rövidlátó, a másik pedig távollátó, ezért egyedi, személyre szabott szemüveget visel. Cornell lelkésszel olyan helyen álltunk, hogy észrevétlenül és zavartalanul suttoghattunk néhány szót egymásnak, ha úgy adódott. Egy adott pillanatban odasúgta, hogy mind ismeri ezeket a személyeket és állásfoglalásukat, és minden pontosan úgy van, ahogy White testvérnő előre megmondta. Aznap este nem tartottunk összejövetelt. Másnap reggel további három mérföldet mentünk a következő összejövetel helyszínére. A testvérek nagyon felkészültek, egy hatalmas csűrben rengeteg széket helyeztek el, de elfelejtettek emelvényt állítani a beszélőnek, ezért szószék gyanánt egy nagy ládát fordítottunk fel. Egy állólámpa világította be a helyiséget. White testvérnő egy hintaszékben ült a hevenyészett emelvény bal oldalán, én ültem mellette, és a jobb oldalamon Cornell lelkész foglalt helyet. White lelkész prédikált.

Mintegy tíz perc múlva egy magas, sovány asszony lépett be, és megállt az ajtó mellett. Egy idős férfi és egy fiatalember követte, akik előrementek, és közvetlenül a szószék elé ültek, az első sorba. Megfigyeltem, hogy White testvérnő erősen nézte őket. Legyezőjét arca elé emelve odasúgta nekem: „Látod azt a magas asszonyt, aki épp most ült le az ajtó mellé? Őt láttam a látomásban. Az idős férfi ott elöl a férje, és a zöld kabátos fiatalemberrel járja az országot. Amikor James befejezi, elmondom a látomásomat, és megfigyeled, hogy ők azok, vagy sem.” Szorongva figyeltem a fejleményeket, a zsebemben pontosan le volt írva, hogy mit fog az asszony mondani White testvérnőnek, amikor ő megdorgálja.

Egy rövid üzenet után White lelkész a feleségéhez fordult. „Azt hiszem, hogy másnak is van valami mon-

danivalója, ezért én zárom beszédem.” White testvérnő a következő szöveggel kezdte mondanivalóját: „Tisztítók meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok”, majd így zárta. „Ha az Úr egy asszonyt hívott el szolgálatra, akkor neki nem egy olyan fiatalemberrel kellene járnia az országot, aki nem a férje.” Ezen szavak hallatán mozgolódás támadt a teremben, sokan oldalba bökték társaikat, és így szóltak: „Pontosan, ahogy megmondtam.”

White testvérnő folytatta: „Barátaim, amiről beszélék, itt van előttünk. Az a magas nő, aki néhány perccel ezelőtt bejött és leült az ajtó mellé, nagyon szentnek vallja magát. Azt is állítja, hogy rendelkezik a nyelvek ajándékával. Szavai azonban nem értelmesek, mind csupa zagyvaság. Ha a világ minden nemzete hallaná, senki sem értene belőle semmit, mert nem egy bizonyos nyelven beszél. Ez a nő annyira szentnek tartja magát, hogy már a Tízparancsolatra sincs szüksége. Állítja, hogy megszentelődött. Ez az idős férfi itt az első sorban a férje. Isten irgalmazzon neki. Otthon gürcöl, hogy pénzt szerezzen a felesége és a mellette ülő fiatalember utazásaira, ezzel támogatva romlottságukat. Isten megmutatta nekem, hogy állítólagos szentségük ellenére ez a férfi és ez a nő vétkesek a hetedik parancsolat áthágásában.”

Néhány további mondat után White testvérnő leült. Az emberek tudták, hogy White testvérnő épp most érkezett a három mérföld távolságra levő gerendaházról, a másik asszony pedig két mérföld távolságról ellenkező irányból, és soha azelőtt nem találkoztak.

Amikor White testvérnő befejezte mondanivalóját, minden szem Alcott asszonyra, a megdorgált nőre szegeződött. Ha ártatlan lett volna, akkor tagadta volna a vádakát. Mivel mindenki a reakciójára várt, lassan felemelkedett a székről, és szenteskedő arckifejezéssel lassan megszólalt: „Az Úr ismeri a szívemet”, majd újra leült. Ezzel az összejövetel be is fejeződött.

Történelmi kapcsolat

Jézus ifjúkora

Krisztus mindenben a példaképünk volt. Tökéletes példát mutatott gyermekkorában, ifjúkorában és felnőtt korában is. Gyermekkoráról és ifjúkoráról nem sokat ír a Biblia. A gonosz Názáretben nőtt fel, melynek lakói hírhedtek voltak önzőségükről, kapzsiságukról, csalásaikról, ámtásaikról, általános gonoszságukról.

Krisztus, a világ Megváltója nem ott élt, ahol az Őt körülvevő befolyások a legmegfelelőbbek voltak a tisztaság és az erkölcsi makulátlanság megőrzésére, ő azonban mégsem vett át ezekből semmit. Nem volt mentes a kísértésektől. Sátán buzgó és kitartó erőfeszítéseket tett, hogy különböző eszközökkel elcsábítsa és legyőzze Isten Fiát. Krisztus volt az egyedüli a földön, akire a bűnnek egyetlen foltja sem ragadt. Tiszta, makulátlan és szeplőtlen volt. Az a tény, hogy volt valaki a földön, akiben nem találtatott semmilyen tisztátalanság, nagyon zavarta a bűn szerzőjét, és minden eszközt bevetett, hogy legyőzze Krisztust ravasz, félrevezető erejével. Megváltónk azonban mennyei Atyjára támaszkodott a kísértésekkel szembeni ellenálláshoz szükséges erőért és bölcsességért. Mennyei Atyjának Lelke tartotta fenn és szabályozta életét. Bűntelen volt, erény és tisztaság jellemezte.

Mennyre megalázó lehetett Isten Fia számára, hogy Názáret megvetett, gonosz városában kellett élnie. A földön található legszentebb helynek is hatalmas megtiszteltetés lett volna a világ Megváltójának egy évig tartó jelenléte. A királyok udvarai elragadtatva fogadhatták volna vendégül Krisztust. A világ Megváltója azonban elkerülte a királyi palotákat és egy alázatos hegyi falucskában élt harminc évig, kitüntetve ezzel a megvetett Názáretet.

A világ Megváltója bejárta a hegyeket és a dombokat, a mezőket és a völgyeket. Élvezte a csodálatos természetet, gyönyörködött az illatos virágokban, hallgatta a madarak énekét, és velük együtt dicsőítette Istent. A hegyek félreeső lejtőit választotta cse-

des imái helyéül, gyakran az egész éjszakát az Atyjával való beszélgetéssel töltötte. Názáret fenséges csúcsairól nézte a vidéket, amely ezer éve várta eljövetelét, és most mégsem fogadta be Őt. Kiskorában a szülei egy pogány országban kerestek menedéket a számára az irigy király haragja elől.

Szent küldetése és Istennel való magasztos kapcsolata dacára Krisztus tudta, hogy nem hanyagolhatja el az élet gyakorlati teendőit. Ő volt a világ Teremtője, mégis teljesítette földi szülei iránti kötelezettségeit, és szülei kívánságára, húsvét után visszatért velük Jeruzsálemből, és engedelmeskedett nekik. Alávetette magát szülei tekintélyének és tudatában volt gyermeki, testvéri, baráti és állampolgári feladatainak. Tiszteletteljes illemtudással végezte a földi szülei által rá bízott munkákat.

Ő volt a menny Fejedelme, az egész mennyei sereg parancsnoka. Az angyalok siettek teljesíteni parancsait. Most pedig alázatos szolga, vidám, szófogadó fiú volt.

Jézus figyelmét semmiféle befolyás nem vonta el a hűséges fiúi szolgálattól. Nem törekedett semmi olyan megvalósításra, amely kitüntette volna a többi fiatal közül, és nem hangoztatta mennyei származását. A köztük töltött évek során barátai és rokonai előtt sem mutatta istensége semmilyen különleges jelét. Megfontolt, önmegtagadó, kedves, illedelmes, vidám, barátságos és mindig engedelmes volt. Kerülte a látványosságot, de elveiben sziklaszilárd volt.

Ezt a leckét minden szülőnek és gyermeknek meg kellene tanulnia a Szentírásból Krisztus gyerek-

koráról és ifjúságáról.
Ő mindenben a példaképünk. Az a kevés feljegyzés, amely gyermekkorával és ifjúságával kapcsolatban rendelkezésünkre áll, példaképpen jelenik meg szülőknél és gyerekeknél egyaránt. E szerint minél csendesebben és észrevétlenebbül telik el a gyermek- és ifjúkor, minél

“Ő volt a világ Teremtője,
mégis teljesítette földi szülei iránti
kötelezettségeit.”

mentesebb a mesterséges izgalmaktól, annál biztonságosabb a gyerekek számára, és annál könnyebb kialakítani egy tiszta, természetesen egyszerű, erkölcsös jellemet.

– *The Youth's Instructor*, 1873. február 1.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Jellemezd Názáret lakóit, a városét, ahol Jézus gyermek- és ifjúkorát töltötte. _____
2. Megfertőzte-e valamilyen szempontból Jézust a környezete? _____
3. Hogy viszonyult Sátán Jézus büntelen jelleméhez? _____
Hányféle úton próbálta Őt bűnre csábítani? _____
Hogyan maradt Jézus mégis tiszta? _____
4. Miben gyönyörködött Jézus Názáret körül? _____
5. Jellemezd Jézus nagyságát (szent küldetés, mennyei pozíció, angyalok engedelmessége, stb.). _____
6. Mindezek ellenére hogyan viszonyult Jézus a mindennapi feladatokhoz, az élet dolgaihoz? _____
Milyen kapcsolatban volt szüleiével? _____
7. Hogyan lehetne a mindennapi kötelezettségekhez való viszonyulásod és a szüleiddel való kapcsolatod Jézuséhoz hasonló? _____
8. Mit tanulhatunk abból a kevés feljegyzésből, melyet a Biblia nyújt nekünk Jézus gyermek- és ifjúkoráról? _____

A hit fejezetei

Angyal a sötétben

Atizenhat éves Engelyn az egyik hallássérült diákom” – írta Genevieve Cayo, a SULADS Hallássérült Szolgálat vezetője. „Mivel a diákjaim távol laknak a faluban levő iskolától, nálam leltek otthonra. Olyan vagyok nekik, mint egy anya. Miközben együtt végezzük a házimunkát, mossuk a ruhákat és jelnyelv segítségével át vesszük a házfeladataikat, nagyon közel kerülünk egymáshoz.

Engelyn nehezen boldogul a tanulással. Egyik alkalommal írás órán észrevettem, hogy nem végzi a feladatot. A ceruzája ketté volt törve, és a papírja darabokra szaggatva. Máskor egyszerűen kirohant, és hangosan sírt. Az osztálytársai ezért elkezdtek kerülni őt. Egyik délután észrevettük, hogy Engelyn hiányzik. Nem aggódtam túlzottan, gondoltam ott van a környéken, de lement a nap, és még mindig nem került elő. Elkezdtem kérdegetni a szomszédaimat, és a többieknek is megmondtam, így ők is aggódni kezdtek. Mindannyian a keresésére indultunk. A nem halláskárosult csoport egyik tagja értesített, hogy kevéssel naplemente előtt látta Engelynt a kukoricaföldön. »Ó, Uram – imádkoztam –, kérlek, viseld gondját ezen az éjszakán.«

Végigkutattuk az egész kukoricaföldet. Minden lehető veszély átfutott gondolataimon. Kértem az Urat, hogy küldjön egy angyalt, és vezesse vissza hozzám Engelynt még aznap este. Kilenc óra körül értünk haza. A házukhoz érve újra térdre borulva imádkoztunk.

A mi falunkban nem volt elektromos áram, ezért mindenki még sötétedés előtt lefeküdt. Mi azonban még mindig ébren voltunk, és azon gondolkodtunk, hol is keressük Engelynt. Egy örökkévalóságnak tűnő néhány perc után lépéseket hallottunk. »Engelyn, te vagy az?« – kiáltottam. Csend. Akkor jutott eszembe, hogy Engelyn süket. A szívem kalapált mellkasomban, miközben azon gondolkodtam, hogy vajon Engelyn tért-e haza, vagy valaki más jár itt. Meggyújtottam

gázlámpámat és amint kinyitottam ajtót, csak annyit láttam, hogy egy alak szalad el a szomszéd kávéültetvénye felé. Felébresztettem süket diákjaimat. Jelnyel-

ven megmagyaráztam nekik, mi történik. »Ez a személy Engelyn is lehet. Gyertek, keressük meg őt a kávéültetvényen.« Amikor kiléptünk a házból, a sötét alak újra futásnak eredt, de a diákjaimnak sikerült megállítaniuk őt. Valóban Engelyn volt. Sírt, és annyira gyorsan mutogatott, hogy képtelen voltam megérteni. Az egyik diák, aki értette, megmagyarázta nekem, hogy Engelyn úgy érezte, a csoportból senki nem szereti. Ezért szökött meg. Nem akart

azonban hazamenni a szüleikhez, mert a családja nem értette és nem szerette őt. Azonnal az értésére adtuk, hogy nagyon szeretjük. Mindenki megölelte. A másnap reggeli áhítat idején elmondtam, hogy imádkoztunk érte. Megkérdeztük, hogy sikerült hazatalálnia. Elmondta, hogy találkozott egy magas, kedves, hosszú orrú férfival, aki hazakísérte. Nem tudta, honnan bukkant elő, vagy azután hova ment. Megkérdeztem a diákjaimat, hogy ismerik-e ezt az embert. Mindannyian nemmel válaszoltak.

Egy angyal lehetett? Hiszem, hogy igen. Isten minden gyermekét szereti, azokat is, akik nem hallanak. Imádkozunk, hogy megérinthessük ezeket a különleges gyermekeket is az Ő szeretetével.”

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A jó BARÁT – (1.)

Aranyszöveg | Példabeszédek 9:8-9

„Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsét, és szeret téged. Adj a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz; tanítsd az igazat, és öregbíti a tanulságot.”

I. RÉSZ

A Biblia sokat beszél a barátságról, és számos történettel példázza az igaz barátságot. Elég, ha csak Dávid és Jonathán esetére gondolunk. Bár Jonathán több, mint két évtizeddel idősebb volt Dávidnál, szoros barátságot kötöttek. A Szentírás szerint „Jonathán lelke egybeforrt a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét.” (1Sám 18:1)

Nem nehéz észrevenni, miért válhattak barátokká. Mindketten bátor harcosok voltak. Saul uralkodásának korai éveiben a filiszteusok többször is megszállták Izrael földjét, ahol rettegést, félelmet, zűrzavart okoztak, és megfutamították Izrael hadseregét, amelynek létszáma végül csekély 600 főre csökkent. Jonathán meglátott egy lehetőséget Isten dicsőítésére, ezért hívta fegyverhordozóját, hogy támadjanak meg egy közeli filiszteus helyőrséget, mert „talán tenni fog az Úr érettünk valamit,

mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást.” (1Sám 14:6)

Egy titkos ösvényen haladva felmásztak a sziklán, majd meglepetésszerűen megtámadták a filiszteusokat. Isten velük volt, és csodás győzelmet arattak.

Teltek az évek, és a filiszteusok újra támadásba lendültek. Soraikat erősítette egy jól felfegyverzett óriás, Góliát, aki kihívást intézett az izraelita kato-

“ Aki eléggé ostoba ahhoz, hogy hízelegjen neked, az nem lehet igazi barátod. Az igazi barát figyelmeztet, kérlel és int, valamint megró tévedéseidért. ”

– T3, 226. old.

TARTALOM | C-16 | ÁPRILIS 16.

17 | A jó barát – 1. rész

21 | Egy álszent leleplezése – 3. rész

22 | Kedves szavak

24 | Krisztus katonája, előre!

nákhoz, hogy álljanak ki ellene. Az izraelita hadsereg majdnem teljesen fegyvertelen volt. Bár Saul király busás jutalmat ígért a Góliátot legyőző katonának, az izraeliták érezték az esélytelenséget, és tudták, hogy egy ilyen küzdelem nyílt öngyilkosság lenne, ezért visszautasították Góliát kihívását.

Amikor Dávid megérkezett a testvéreinek hozott étellel, felismerte a lehetőséget Isten dicsőítésére. Félelem nélkül ajánlotta fel, hogy kiáll Góliát ellen és legyőzi őt. Így szólt Saul királyhoz: „Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e filiszteusnak kezéből is.” (1Sám 17:37)

Dávid és Jonathán olyan szoros baráti kötelékben voltak, amely túlélte a nagy kihívásokat. Jonathán apja, Saul, gyűlölte Dávidot. „És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgálóinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt.” (1Sám 19:1)

Dávid és Jonathán barátsága sokkal szorosabb volt, mint a Dávid és testvérei közötti kapcsolat. Legidősebb bátyja, Eliáb, nem támogatta Dávid hősiességét. Amikor Dávid kifejezte csodálkozását, amiért az izraeli katonák közül senki nem állt ki Góliát ellen, Eliáb sértegetni kezdte. „És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszél; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhott, amely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet!” (1Sám 17:28)

Lehet, hogy Salamon apjának, Dávidnak, tapasztalatára visszagondolva jegyezte meg: „Van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.” (Péld 18:24)

A legjobb fajta barátság, amely a szeretet és a hűség kötelékébe vonja a szíveket, az Isten iránti bátor, odaadó munkából fakad. Ezen az ösvényen vezethet el Isten a legjobb barátságokra.

II. RÉSZ

Az Újszövetségben Pál két odaadó, hűséges barátjáról olvasunk. Pál ekkor római fogoly volt, bűnözőként vádolták és az ítéletére várt. Hajóval vitték Rómába, hogy Néró elé álljon, azonban nem egyedül utazott: vele volt Lukács, az orvos, Lukács evangéliumának és az Apostolok cselekedeteinek a szerzője.

Hozzájuk csatlakozott még „a macedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való.” (ApCsel 27:2)

Aristárkhus egy kereszténnyé lett pogány volt. Sem ő, sem Lukács nem voltak fogságban. Akkor pedig miért kísérték el Pált azon a hosszú, veszélyes utazáson, amelyről előre tudták, hogy telve lesz embert próbáló tapasztalatokkal?

„Saját döntés volt Aristárkhus részéről, a Pál iránt érzett barátságuk eredményeképpen, hogy osztozott kötelékeiben és szolgált neki a megpróbáltatás idején.” (*Sketches From the Life of Paul*, 262. old.)

Lukács és Aristárkhus igaz keresztény barátok voltak. Ők példázták Jézus csodálatos tanítását: „És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjete azokkal.” (Lk 6:31) Tudva, hogy Pálnak szüksége lesz szeretetükre és segítségükre, feláldozták kényelmüket és jólétüket, hogy vele legyenek.

Salamon mondta: „Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság ide-

jére.” (Péld 17:17) Pénzzel nem lehet ilyen barátokat venni. Az igaz barátság önmagunk befektetése valaki másba.

Hasonlítsátok össze Pál ezen két nemes barátját a tékozló fiú társaságával. Abban a távoli országban bőségesen talált „barátokat”, akik a legnagyobb odaadással segítettek neki pénze elköltésében. Amikor azonban öröksége elfogyott, ők is eltűntek mellőle, a disznók társaságában hagyva őt. Egyik „barátja” sem segítette ki az éhség időszakában. A tékozló fiú megtapasztalta a következő példabeszéd valóságát: „A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénnytől pedig az ő barátja elválik.” (Péld 19:4)

Egyeseknek azért nincs barátjuk, mert barátot szeretnének, és nem ők akarnak barátok lenni. Barátnak lenni azt jelenti, hogy meg tudjuk hallgatni a másikat. Akik erre nem képesek, ritkán tudnak jó minőségű barátságokat kialakítani. Törődésünket igazolja, ha közel vagyunk valakihez. Nehéz elhinni, hogy érdekel minket valaki, ha még meghallgatni sem vagyunk haj-

landóak. „Azért, szeretett atyámfiak, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” (Jak 1:19)

Volt már valaha alkalmad meglátogatni egy időst otthon és megfigyelni, hogy két-három idős, szenilis ember hogyan beszélget egymással? Először az egyik beszél, és elmond egy történetet, amit már számtalanszor megosztott. Amikor befejezi a beszédét, a második kezd el egy történetet, amelyet ő is már számtalanszor elismételt. Ezek az emberek nem egymással beszélgetnek, hanem csupán monológot folytatnak.

Mint az autók egy jelöletlen útkereszteződésnél, egyszerűen csak várják, hogy rájuk kerüljön a sor.

Ezt a hibát egy egyszerű, hasznos tanács megfogadásával lehet elkerülni: figyelj arra, hogy ne mondj semmit magadról, mielőtt nem tettél fel néhány kérdést a másik életéről vagy érdeklődési köréről. Ha pedig valaki megoszt veled egy tapasztalatot, válaszul ne oszd meg te is a saját tapasztalatodat, hanem kérdezz még néhány dolgot a másik személytől, mielőtt elkezdenél magadról beszélni. Ezt jelenti „gyorsnak lenni a hallásra”, és ez segít barátokat szerezni.

III. RÉSZ

A legnagyobb dolog, amit egy barátunk adhatsz, az jó tanács. A barátoknak szükségük van erre. Salamon mondta: „Mint a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók.” (Péld 27:9)

De mint az injekció az orvosi rendelőben, a jó barát tanácsa is sok esetben fájdalmas. Ha szeretnénk jó barátokat, akkor hajlandónak kell lennünk elfogadni a fájdalmas tanácsot is.

Dávid királynak szüksége volt egy jó barátra. Komoly bűnöket követett el, mint például a gyilkosság és a parázñaság. Igaz barátja, Nátán próféta segített neki felismerni gonosz tetteit. Dávid nem neheztelt rá a dorgálásért. „Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalyájokban.” – mondta. (Zsolt 141:5)

Nátán keresztényi módon viselkedett, amikor a megfelelő időben, helyen és módon dorgálta meg Dávidot. Jézus mondta: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” (Jel 3:19)

A Bibliából és a Prófétaság Lelkéből hasznos tanácsokat kapunk a prófétaaktól. Bár ők már mind pihennek az Űrben, üzenetük most is időszerű, ha figyelünk rájuk és meghallgatjuk őket (lásd: Zsid 11:4).

Bár időnként szükséges az építő kritika, nem lesz sok barátunk, ha minden körülöttünk élő személyt megpróbálunk kijavítani. Amikor mindenki más hibáját észrevesszük, akkor általában vakok maradunk a sajátjainkkal szemben. Jézus megkérdezte az ilyenektől: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!” (Mt 7:3-5)

Füleink több barátot hoznak nekünk, mint ajkaink. Szánkkal többféleképpen is eltávolíthatjuk magunktól az embereket. A pletykák, a sértő megjegyzések tönkreteszik a barátaink iránt érzett szeretetünket és a beljűk vetett bizalmunkat. Néhány meggondolatlan szó súlyosan megbánthat másokat.

Hogyan tartsunk meg akkor egy jó barátot? Amikor látjuk hibáikat, a leg-

“Az élet csatáját kilátástalanul vívók erősíthetők kis figyelmességekkel, amelyek csak szeretetteljes fáradozásba kerülnek. Egy igaz barát erős, segítőkész kézszorítása többet ér nekik, mint az arany vagy az ezüst. A kedves szavakat anyagok mosolyaként fogadják.”

– A Nagy Orvos lábnymán, 158. old.

rosszabb, amit tehetünk, hogy megosztjuk másokkal. A pletykálkodás helyett inkább imádkozzunk barátaink hibáiért és tévedéseiért. (lásd: 1Jn 5:16)

Salamon a barátságnak erről a vetületéről is írt: „Elfedezi a vétket, aki keresi a szeretetet; aki pedig ismétlen előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is.” (Péld 17:9) „A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat.” (Péld 16:28)

És mi a következtetés? „Minden időben szeret, aki igaz barát.” (Péld 17:17) „A szeretet soha el nem fogy.” (1Kor 13:8) Ha jó barátok vagyunk, akkor mindig elérhetőek vagyunk a barátunknak és készen állunk segíteni a bajban, függetlenül attól, hogy munkás kézre, hallgatni kész fülre, jó példára, javító szóra van szükség, még akkor is, ha ez esetleg alkalmatlan időben történik, vagy kellemetlen.

A jó barátok olyanok, mint a drágakő. Te is lehetsz ilyen!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. A lecke szerint: „A legjobb fajta barátság, (...) az Isten iránti bátor, odaadó munkából fakad.” Gondolj most legközelebbi barátaidra, akikkel a legtöbb közös programotok van, és akikkel a legtöbbet beszélgetsz. Hogyan lettetek barátok? _____

2. Válassz ki néhány barátodat, és magadban mérd fel, milyen hatással vannak rád. Bátorítanak, hogy szeresd és szolgálj Istent? Bátorítanak, hogy tiszteld szüleidet és tanáraidat? _____
Tartasz fenn olyan barátságokat, amelyek nem segítenek abban, hogy jobb ember legyél? _____
Ha igen, mit kell tenned ebben a helyzetben? Zsolt 1:1, Péld 4:14-15 _____

II. RÉSZ

3. Hogyan segítettek Pálnak a barátai? Kol 4:10, 2Tim 1:16-17 _____
Egy igaz barátság csak a szórakoztató közös programokról szól? _____
Mi az igaz barátság értelme? _____
4. Írj le néhány konkrét módszert, melyek által gyakorlatba ültetheted Jak 1:19 tanácsait. _____

III. RÉSZ

5. Gondolkodj el barátaid hibáin és tévedésein. Melyektől kellene eltekintened? Mt 7:3-5 _____

Melyek azok, amelyek szeretetteljes, tapintatos, építő kritikát igényelnek? _____

Csodák az életemben

– 16. rész, írta: John N. Loughborough

Egy álszent leleplezése – 3. rész

Miután elmentünk a csúrból az egyik testvér házához vacsorázni, az asszony összegyűjtötte a hátramaradtakat egy imaórára. Úgy hangzott, mint egy tébolyda, mindenki egyszerre kiáltozta: „Ó, Uram! Ó, Uram!”

Felkérte imádkozni a fiatalembert, aki a következő szavakat mondta: „Ó, Uram, gondoskodj üldözöinkről. Küldj egy vödör szurkot, egy zsák tollat, valamint egy falovat, és kergesd ki őket a városból.”¹ Ilyen és ehhez hasonló kéréseket mondott. Ezután Alcott asszony kért szót. Semmit nem említett White testvér nő szavaival kapcsolatban, hanem következetesen saját elveit tanította a szentségről. Beszéde közepén tört rá – ahogy ő nevezte – a „nyelveken szólás”. Éppen ekkor érkeztem vissza, és a következőket hallottam: „Kenne kenni, kenne kenno, kenne kenne, kenne kennue”, majd ugyanezeket a kombinációkat, más sorrendben. Ezután az összejövetel véget ért.

Forró, nyári nap volt, és egy szűk szobában vacsoráztunk. Akkora zsúfoltság volt és mindenki annyira lökdösődött, hogy White testvér nő elájult. White lelkész és én imádkoztunk, Isten válasza pedig nem késett. Nemsokára visszanyerte eszméletét, de azonnal látomást kapott. White lelkész karjaiban vitte ki a szabad levegőre az emberek közül, akik mind látni akarták őt látomás közben. A nap végéig tartó összejövetelünkön az igazságot prédikáltuk az embereknek.

A fejlemények, amelyeket most felidézek, Vergennes lakóitól származnak, akik figyelemmel követték ezt

„[Isten] Némelyek útjára rávilágít, hogy mások okuljanak belőle, mások riadjanak vissza és kerüljék el e tévedéseket. Az ilyenek, ha szemügyre veszik magukat, rájöhetnek, hogy ők is azt művelik, amit Isten másokban elítél. Ha igazán Istent akarják szolgálni, ha félnek megbántani Őt, (...) hagyják el Isten szemében bántó bűneiket a másoknak adott fény alapján.”

—72, 113. old.

az esetet. A következő vasárnap az összejövetel után Alcott asszony is tartott egy találkozót az iskolaépületben. Kíváncsi tömeg gyűlt össze, hogy hallgassák mondanivalóját. Nem utalt White testvér nőre, hanem a szentségről beszélt. Kijelentette, hogy ifjú barátjával felkészültek, és készen állnak egy küldetésre a felföldi indiánok közé, akik néhány mérfölddel távolabb éltek.

Miközben beszélt, a nem messze levő rezervátumból egy indián fiatalember épp arra haladt el, fegyverrel a vállán, mivel éppen vadászni indult. Néhány fiú meglátta az ablakon keresztül, és megkérték, hogy fáradjon be és foglaljon helyet, hogy az asszony az ő nyelvén szólhasson hozzá. Az ajtó mellett ült le. Amint Alcott asszony meglátta, elkezdte a szokásos „kenne kenni” monológot. Az indián bámulta egy darabig, majd megragadta fegyverét, hangos kurjantással felugrott, majd elszaladt. A fiúk utána szaladtak, és megkérdezték, mit mondott az asszony. „Semmit. Nem indiánul beszélt” – válaszolta. Alcott úr előző házasságából származó egyik fia elment hozzájuk, és alaposan megmondta a véleményét a nőről. „Ha Isten elhívott, hogy az indiánoknak hirdesd az ígét, miért nem azzal foglalkozol? Nem hiszem, hogy beszéled a nyelvüket. Eljön-nél velem a tolmács házához, hogy próbára tegyük a tudásod?” A nő beleegyezett, és együtt elmentek a tolmácsshoz. „Itt egy asszony, aki beszél a ti nyelvete- ket. Szeretném, ha lefordítanád nekem, amit mond.”

Miután nyelveken szólt és úgy is imádkozott, a tolmács így szólt hozzá: „Asszonyom, tizenhét különböző indián törzs nyelvén tolmácsolok, de ön egyetlen indián szót sem mondott ki.” Ezzel véget is ért Vergennesben gyakorolt befolyása.

Röviddel a város elhagyása előtt fiatal barátja beismerte: „Amit White testvér nő rólunk állított, mind igaz – nagyon is igaz!”

1. Ez egy korabeli nyilvános megszügyenítési eljárásra utal, amikor az érintettet szurommal bekenték, tollban meghempergették és kivitték a városból. (A szerk. megj.)

Történelmi kapcsolat

Kedves szavak

Krisztus kijelentette milyen szeretettel kell fordulnunk egymás iránt: „Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Erről a gyakorlati szeretetről „ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok.”

Amikor Isten Lelkének meglágyító, mérséklő befolyása uralja azok szívét, akik az Ő szolgálatában dolgoznak, azok az új parancsot betartása által tisztelik meg Őt, amely azért új, mert Jézus mondta: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” A tanítványok addig nem értették meg Krisztusnak az elbukott emberiség iránti szeretetét, ameddig nem látták azt megnyilvánulni a kereszten, ameddig fel nem támadt a halálból, és ki nem jelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” A lecke, amit Krisztus ezzel a szeretettel kapcsolatban tanít, gyakorlati szempontból számunkra is ugyanolyan új, mint amilyen a tanítványoknak volt a halála és feltámadása előtt.

Amikor ezeket a tanításokat gyakorlatba ültetjük, amikor Isten népe az Ő kérése szerint szereti egymást, akkor gyökeres változás áll be tapasztalatunkban. Ha valódi világosság szeretnénk lenni a világnak, be kell mutatnunk Krisztus szerető, együtt érző lelkületét. Szeretni, ahogy Krisztus szeretett, önuralmat jelent, vagyis azt, hogy mindenkor és mindenhol önzetlenek maradunk, mindig kedves szavakat szólunk, és kellemes pillantásokat vetünk a körülöttünk élőkre. Ez semmibe nem kerül az adományozónak, de kedves illatot áraszt maga körül. Jó irányú befolyása felmérhetetlen értékű, és nemcsak a befogadónak, hanem az adományozónak is áldás, hiszen rá is visszahat.

Az igaz szeretet egy mennyei eredetű értékes tulajdonság, amely másoknak szétszítva még jobban illa-

tozik. Habár nekünk mindig kedvesnek és szelídnek kell lennünk, nem mondhatunk olyan szavakat, amelyek a tévedőket abban a tévhitben ringatnák, hogy tetteik nem elítélendők Isten szemében. Az ilyen jellegű szimpátia földies és csalóka. Isten igéjében nem találunk utalást arra, hogy indokolatlan vagy túlzott érzéseket fejezzünk ki valaki iránt, csupán sajnálatból.

A tévedőknek tanácsra és dorgálásra van szükségük, sőt sok esetben éles kritikára is.

Isten azt szeretné, ha gyermekei nem tévesztenék szem előtt, hogy az Ő dicsőítésére azok felé

kell a legkedvesebben fordulniuk, akiknek a legnagyobb szükségük van erre. Senkit nem hanyagolhatunk el, akivel kapcsolatba kerülünk. Kinézetünk, szavaink vagy tetteink senkiben ne keltsék az önzés látszatát, függetlenül attól, hogy milyen tisztséget töltenek be, mennyire rangosak vagy nem, gazdagok vagy nem. Az a szeretet, amely csak egyeseket tüntet ki kedves szavakkal, míg másokkal szemben rideg és közömbös, nem szeretet, hanem önzés. Semmiféleképpen nem szolgálja sem a lélek javát, sem Isten dicsőségét. Ne korlátozzuk szeretetünket egy vagy két személyre.

Akik összegyűjtik Krisztus igazságának napfényét és nem engedik, hogy mások életére ragyogjon, nemsokára elveszítik a mennyei kegyelem édes, ragyogó sugarait, mert önzően csak egyesekre árasztották azt. Akikben sok szeretet van, Isten előtt felelősek annak továbbításáról, de nem csak barátaik iránt.

“A Jézust szeretők lelkét tiszta, jó illatú légkör veszi körül.”

nyába – hiszen ez önzés lenne, aminek nincs helye Krisztus életében – hanem mindenki irányába, akinek szüksége van segítségre. Senki ne engedje meg magának, hogy csak néhány embert gyűjtsön maga köré, és semmit ne juttasson azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van rá. Szeretetünket ne tartogassuk különleges személyeknek. Törjük el a szelencét, hogy a jó illat eláraszsa a házat. Sokan rejtegetik lelki éhségüket. Számukra nagy segítség a kedves szó, vagy a tördés. A ridegség és a keményszívűség nem erények. Akik értékelik Krisztus jellemtulajdonságait, soha nem lesznek ridegek, nyersegek, modortalanok, személyválogatók. A Jézust szeretők lelkét tiszta, jó illatú légkör

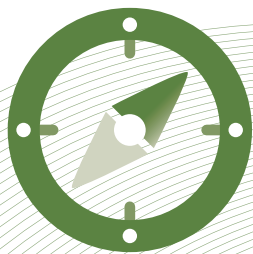
veszi körül. A Mesterhez hasonlóan, amerre járnak, jót tesznek.

Krisztus szeretete mély és teljes, feltartóztathatatlan folyamként árad mindenkire, aki elfogadja azt. Ebben a mennyei eredetű szeretetben nincs önzés. Akik szíve ezzel van telve, nemcsak szeretteikre árasztják, hanem minden körülöttük előre. Ez a szeretet vezet egyetértésre, jó cselekedetekre, kedvességre, szelíd szavakra, igazságra, bátorító szavakra, kiárad mindazokra, akiknek szükségük van együttérzésre. A mennyei ajándékok, melyekkel Isten annyira gazdagon és mérhetetlenül elárasztott, áradjanak tovább tőlünk másokra.

– *The Youth's Instructor*, 1900. április 12.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi a mások irányába kimutatott szeretetünk mértéke? _____
2. Mi hogyan ültetjük gyakorlatba Jézus tanítását a mások iránti szeretetről? _____
3. Mit kell tennünk, ha valódi világosság szeretnénk lenni a világnak? _____
4. Mit jelent úgy szeretni, mint Krisztus? (3 dolog) _____
5. Milyen a földi, csalóka szimpátia? _____
6. Milyen az önző szeretet? _____
7. Mi jelentene sokaknak segítséget? _____
8. Jellemezd azokat, akik értékelik Krisztus jellemét. _____
9. Mire vezet Krisztus mennyei eredetű szeretete? (4 dolog) _____

A hit fejezetei

Krisztus katonája, előre!

A nevem Eh Thar Kaler. **Gospel Outreach** evangélista vagyok. Lay Po Hto-ban, egy karen faluban születtem, ahol folyamatos volt a burmai és a karen katonák összecsapása. Négy fiútestvérem van. A karen lázadók törvénye szerint, ha egy családban három vagy négy férfi van, egynek közülük csatlakoznia kell a karen hadsereghez.

Amikor egy csapat katona érkezett a falunkba, megkérték szüleimet, hogy egyik fiúkat adják oda katonának. A testvéreim, szüleim és országom biztonsága érdekében önként vállalkoztam a katonaságra. Megakartam mutatni mindenkinek, hogy képes vagyok meghalni családomért és országomért.

Amikor megérkeztünk a lázadók főhadiszállására, egy hat hónapos felkészítő táborba, majd ennek letelével azonnal a burmai frontvonalra küldtek. A harc kemény volt, és mindkét oldalról voltak veszteségek. A harcban mutatott bátorságom és önfeláldozó készségem miatt kineveztek a karen lázadó hadsereg parancsnokának. Nehéz élet volt. Gyűlöltem megölni ellenségeimet és végignézni barátaim halálát a harcmezőn. Sokszor annyira körülvelt az ellenség, hogy csak nehezen menekültünk meg.

Ör évvel később feleségül vettem egy buddhista lányt, aki később áttért az adventista hitre. Négy gyerekünk született, de katonai munkám miatt nem élhettünk együtt. Hiányzott a családom, és szeret-

Egy karen falu

tem volna, ha a dolgok másképp alakulnak. Egy nap burmai katonák fogságába estem. A parancsnokuk elé vittek, aki megkérdezte, hogy miért csatlakoztam a lázadó hadsereghez. Elmondtam, hogy a testvéreim biztonsága érdekében tettem. Nem igazán szeretem, és azon gondolkodom, hogyan tudnék kilépni. „Kész vagyok azonban meghalni, ha meg akarsz ölni” – mondtam. Gondolatban azt mondtam Istennek, hogy ha megszabadít, életem hátralevő részében Neki szolgállok. „Mit akarsz most tenni?” – kérdezte a parancsnok. „Csak szeretnék a családommal lenni, és egyszerű közember lenni” – mondtam. „Szabad vagy. Menj haza és tégy, amint jónak látod” – válaszolta.

Aznap este megköszöntem Isten irgalmát és szabaddítását. Most már a családommal vagyok, és **Gospel Outreach** evangélistaként szolgálom az Urat. Nagyon boldog vagyok, hogy most már az Ő hadseregébe tartozom. Megígérttem, hogy életem végéig Őt szolgálom. Ő megtette a részét, én is megteszem az enyémet.

A Gospel Outreach célkitűzése a Heted-napi Adventista Egyház nemzetközi szolgálatának kiterjesztése a 10/40-es ablakban. Adományokat gyűjt a világ legszegényebb országaiban szolgáló helyi evangélisták számára.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A jó BARÁT – (2.)

Aranyszöveg | Máté 6:24

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

I. RÉSZ

Az előző tanulmányokban a barátság számos fontos vetületét taglaltuk. A közeli barátok hasonló viselkedést, értékeket és érdeklődést mutatnak. A kommunikáció és az együtt töltött idő elmélyíti a barátságot, ha a felek közt bizalom, tisztelet, hűség, őszinteség és kölcsönös támogatás van.

Azonban egyetlen barátság sem annyira fontos vagy mély, mint Istennel való barátságunk. Igen, Istennek vannak barátai. Ő a barátainak tekint bennünket.

Ábrahámról azt olvassuk, hogy „Isten barátjának nevezetett.” (Jak 2:23) A Biblia leírja, hogyan válhatunk mi is Isten barátjává. „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek.” (Jn 15:14) Ábrahám Isten barátja volt, mert az Ő szavát cselekedte és engedelmeskedett parancsolatainak.

Sátán megpróbálja rabszolgaságként feltüntetni az engedelmességet, de Jézus megmutatta, hogy ez nem igaz; ez az Istennel való barátság útja. Jézus kijelentésének szövegösszefüggése rendkívül fontos. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak;

“ A keresztényeknek bizonyosságot kell tenniük arról, hogy van Isten a világegyetem trónján, akinek a jelleme méltó a dicsőítésre és a követésre. ”

– *A nagy küzdelem*, 475. old.

TARTALOM | C-17 | ÁPRILIS 23.

25 | A jó barát – 2. rész

29 | A nyugati utazás kezdete

30 | Az élet világossága

32 | Isten gyermekévé lenni

mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” (Jn 15:13-15)

Jézus emlékeztette a tanítványait, hogy Ő min-
dennek az Ura, annak ellenére, hogy aznap este meg-
mosta lábaikat. A mennyei angyalok is örömmel en-
gedelmeskednek Neki. A tanítványok is válaszoltak
hívására és követték Őt. Jézus azonban nem mechani-
kusan és gondolkodás nélkül engedelmeskedő roboto-
kat keres. Ő azokat keresi, akik megértik és önkén-
ten, szeretetből engedelmeskednek Neki.

Ábrahám egyik szolgája egyben a barátja is volt.
Közeli kapcsolatban volt Eliézerrel. Annyira bízott
benne, hogy őt küldte el feleséget keresni fiának,
Izsáknak! (lásd: 1Móz 24) Ábrahám Eliézerrel való
kapcsolata segít megértenünk az Istennel fenntartott
barátság egy fontos vetületét, vagyis azt, hogy miként
lehetünk valakivel jó barátságban, miközben felné-
zünk rá, mint nagyobb tekintélyre.

Jézus nemcsak parancsokat adott tanítványainak,
hanem megosztotta velük terveit, céljait, indítékait.

Ugyanezt tette Ábrahámmal is. Így szólt: „Eltitkol-
jam-é én Ábrahámtól, amit tenni akarok?” (1Móz
18:17) Ahogy Ábrahám beszélgetett Jézussal Sodoma
elpusztításáról, egyértelművé vált, hogy mindketten
szeretik az ott élő embereket. Nem csoda, hogy barát-
ok voltak. A házassági kapcsolathoz hasonlóan az
Istennel való barátság is kizárólagos. Nem lehetünk
egyszerre Istennek és a világnak is a barátai. „Senki
sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyű-
löli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkod-
dik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Isten-
nek és a Mammonnak.” (Mt 6:24) (vö. Jak 4:4, 2Kor
6:14-18)

Szeretnél Isten barátja és szolgája lenni? Akkor
ismerd meg Őt az ihletett tanácsok gondos tanulmá-
nyozása által. Nyerje meg szívedet csodálatos jelleme.
Ismerd meg terveit és céljait, és dolgozz együtt Vele
ezek elérésén. Így válhatsz a legkülönlegesebb szol-
gává, olyanná, aki barát is egyidőben.

II. RÉSZ

A „szeretet” szót gyakran félreértelmezik. Vajon valóban „szerethetünk” egy új ruhát
vagy egy különleges ételt? A szerelmi regények és filmek összetévesztik a szeretetet
a rajongással, bámulattal, elragadtatással. Ez a lelkesedés azonban csak időleges,
érzéseken, makacsságon és önzésen alapul. Mennyire különbözik a Bibliában bemuta-
tott igazi szeretettől!

Akiknek szívében igaz szeretet él, azokkal is ked-
vesek, akik talán szenvedést okoznak nekik. Az igaz
szeretet türelmes. (lásd: 1Kor 13:4,7) „Teljesen külön-
bözik attól a szeretettől, amely ösztönösen ébred, és
amely hirtelen elmúlik, ha kemény próba éri.” (*Pát-
riárkák és próféták*, 176. old.)

Jézus folyamatosan bizonyította valódi, áldozat-
kész szeretetét. Megérintette a betegeket, vigasztalta
a szomorúakat, kedves szavakat intézett a csügge-

dőkhöz, és saját ételét adta az éhezőknek akkor is, ha
Ő éhesen maradt.

A szeretetnek egyetlen dologra van szüksége a
fennmaradáshoz. „A szeretet nem él sokáig, ha nem
jut kifejezésre.” (*A Nagy Orvos lábnyomán*, 360. old.)

Egyesek, mivel azt gondolják, hogy a szeretet kife-
jezése a gyengeség jele, nem mondják el házastársuk-
nak, családjuknak. Így ahelyett, hogy vonzanák és ösz-
szetartanák a családtagokat, „tartózkodásukkal taszí-

“Túl közönyösek vagyunk egymás iránt. Elfeledjük, hogy munkatársaink gyak-
ran a reménység és vidítás szavaira szorulnak. Mikor valaki bajban van, látogasd
meg, s szólj hozzá bátorító szavakat. Ez az igazi barátság.” – S.D.A. Bible Commen-
tary, 7. köt., 928. old.

tanak másokat.” (u. o.) Ez nem Isten szeretete. Isten nyíltan kimondja, hogy szeret minket. „Szerettek titeket, azt mondja az Úr.” (Mal 1:2) Az Ő szeretete nem üres szavakból áll, mert ezeket cselekedetekkel támasztja alá. „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (Róm 5:8) Jézus mondta: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Jn 15:13)

Isten szeretetének ezen elképesztő és csodálatos megnyilvánulása láttán János ezt írta: „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3:1)

Azért kaptuk Isten szeretetét, mert annyira szépek vagyunk, és ebből valami jó származott Istennel? Nem. Isten azért árasztotta ránk szeretetét, mert szükségünk volt rá. A körülöttünk levő emberek nagy szükségben vannak, és mi szeretnénk krisztusi lelkületű barátok lenni számukra. Lehetséges, hogy valaki az otthonodban, az iskolában vagy a gyülekezetben igaz szeretetre éhez. Idegenekkel is talál-

kozhat, akiknek ugyanilyen igényük van. Amikor szívünk telve van Isten szeretetével, segíthetünk nekik. Legyünk olyan barátok, akikre szükségük van. „Ragadjunk meg minden alkalmat, hogy hozzájáruljunk a körülöttünk élők boldogságához, megosztva velük szeretetünket. A kedves szavak, a szeretetteljes pillantások, az elismerés kifejezései sok magányos, szorongó léleknek olyan, mint egy pohár frissítő víz a szomjazónak. Egy örömteli beszélgetés, egy barátságos gesztus megkönnyíti a megterheltek vállát nyomasztó terhet.” (*The Youth's Instructor*, 1903. április 9.)

Ezeket a javaslatokat könnyű gyakorlatba ültetni, és semmibe sem kerülnek. Olyanokat sem nehéz találni, akiknek szükségük van rá, és felmérhetetlen haszon származik belőle nekik.

Az iskolában melyik tanuló társadnak van szüksége kedves megnyilvánulásokra vagy vidám szavakra? Vannak csüggedt tanáraid?

És otthon tehetsz valamit, amivel kifejezheted elismerésed testvéreid vagy szüleid irányában? Ez olyasmi, amit még ma elkezdhetsz!

III. RÉSZ

A helyett, hogy csak néhány barátunkkal szemben mutatnánk ki érdeklődésünket, vágyunk Jézus szeretetére, amely önzetlen törődést ébreszt szívünkben mindenki irányában. Ez melegszívűvé és szimpatikussá tesz bennünket, amelynek eredményeképpen növekszik az emberek iránti szeretetünk. Természetesen, ha a szeretet és elismerés kifejezésének vágyát elfojtjuk, a mások iránti szeretetünk is csökken.

„Buzdítsátok az embereket, fejezzék ki Isten és egymás iránti szeretetüket! Azért van olyan sok kemény szívű férfi és nő a világban, mert az igazi érzelmet gyöngeségnek tekintik, letörik, akadályozzák.” (*Jézus élete*, 516. old.)

Ha jó barátok szeretnénk lenni, kedves szavak, tekintetek és cselekedetek által kell kimutatnunk mások iránti szeretetünket. Ez az elv vajon az Istennel való kapcsolatunkra is érvényes? Figyeljétek meg, Isten milyen bőségesen kinyilvánította irántunk való szeretetét. Nem értékelné a mi iránta érzett szeretetünk kifejezését? Dehogynem. Elmondtad már Istennel mennyire szereted Őt?

Ameddig Jézus a földünkön volt, elszakadt menyeyi társaságától és nagyon magányosnak érezte magát. Nem értékelték szolgálatát. A legtöbbben visszautasították a megváltás értékes ajándékát. Még akik

valóban szerették, mint tizenegy tanítványa, ők sem fejezték ki kellőképpen hálájukat. Sok mindent elhanyagoltak, ami boldoggá tette volna. Mária azonban, aki drága parfümmel kente meg lábát és szabadon kimutatta Krisztus iránt érzett mély, tiszta érzéseit, olyan szolgálatot tett Neki, mint még soha, senki.

„Mária tette éppen azt a tanítást hordozta, melyre a tanítványoknak szükségük volt. Megmutatta, hogy Krisztusnak örömet szerezne, ha kifejeznék iránta érzett szeretetüket. (...) Azonban kevesen értékelik teljesen, mit jelent Krisztus számukra. Ha ezt tennék, (...) kifejeznék Mária nagy szeretetét. (...) Semmi sem tűnne túl költségesnek, hogy Krisztusnak adják, semmilyen önmegtágadás, önfeláldozás elviselése nem lenne túl nagy az Ő kedvéért.” (i.m. 565. old.)

Isten iránti szeretetünk kifejezése többet jelent annál, mint egyszerűen kimondani, hogy szeretjük

Őt. Szeretetünket törvényének való engedelmességgel mutatjuk ki. Ezt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (Jn 14:15)

János apostol így írt: „Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3:18) Isten iránti szeretetünket azzal is ki tudjuk mutatni, ha barátkozunk azokkal, akikért Ő eljött, és segítünk nekik. (lásd: Mt 25:40)

Isten iránti szeretetünk kimutatásának egyik legjobb módja az igazság oldalán való határozott kiállás. Ez által barátainkat is befolyásoljuk, hogy maradjanak hűségesek Krisztushoz. Dániel is ezt tette társaiért. „Dániel (...) erős befolyást gyakorolt három társára, akik vezetőként néztek fel rá. Ha nem állt volna ki határozottan az igazság oldalán, ha önmaga

érdekében cselekedett volna, társai is elbuktak volna.” (*Manuscript Releases*, 4. köt., 129. old.)

A barátok fontosak, de a legszorosabb emberi barátság sem tudja teljes mértékben kielégíteni az emberi szív szükségleteit. A barátok elhagyhatnak, de Isten soha. „Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, és akinek bizodalma az Úr, mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik.” (Jer 17:7-8)

Így bízni Istenben és másokat is erre biztatni, elengedhetetlen része az emberekkel és Istennel fenntartott kapcsolatunknak, mert Ő a leghűbb Barát, akit a világ valaha ismert.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Isten a barátod? _____ Az első rész első bekezdése szerint melyik az a három dolog, amelyet a közeli barátok megosztanak egymással? _____
Mi Isten hozzáállása, értékrendje, és indítékai? 2Móz 34:6-7, Mik 6:8, 1Tim 2:4, 2Pt 3:9 _____

Légy őszinte! Te megosztod Istennel ezt a három dolgot? _____

Ha nem, hogyan válhat a tieddé Isten hozzáállása, értékrendje és indokai? 2Kor 3:18 _____

II. RÉSZ

2. Keress bibliaszövegeket azokról a gyakorlati, kézzelfogható módszerekről, melyek által Isten kimutatja irántad való szeretetét. _____
3. Olvasd el a *Jézus élete* 560. oldalán a „Sokan...” kezdetű bekezdést, majd sorolj fel néhány gyakorlati, kézzelfogható módot, melyek által ki tudod fejezni a körülötted élők iránti szeretetedet, ameddig még életben vannak. _____

III. RÉSZ

4. Hogy érez Jézus, amikor kimutatjuk iránta érzett szeretetünket? *Jézus élete*, 559–565. old. _____
5. Írj le néhány gyakorlati, kézzelfogható módszert, melyek által kimutathatod Isten iránti szeretetedet! 1Jn 4:16-18, 5:3, Mt 25:31-46 _____

Csodák az életemben

– 17. rész, írta: John N. Loughborough

A nyugati utazás kezdete

A vergennesi találkozót követő szombaton Cornell lelkésszel együtt egy Grand Rapids-i kiscsoportot látogattunk meg. Úgy tudtuk, hogy egy gőzhajó átkel a Michigan tavon a Grand Rivertől a wisconsini Milwaukeeba, ezért tervbe vetjük, hogy a lovat és a kocsit is átvíve a nyugati elszigeteltebb csoportokkal dolgozunk.

Hétfőn elindultunk a Grand River torkolatához a Michigan tó partján. Úgy számoltuk, hogy ez félnapi távolságra van, ezért nem vittünk magunkkal sok élelmet, de legnagyobb csalódásunkra egy negyven mérföldes utat kellett megtennünk. Korán megettük szerény ebédünket, és két óra körül már nagyon éhesek voltunk. Egy kis fenyőerdő mellett mentünk el, majd kiértünk egy kúszó fajdbogyóval sűrűn benőtt rétre. Mennyi finom gyümölcs! Marokszámra ettük, és ez csodálatosan pótolta számunkra az élelem hiányát.

Estefelé megálltunk egy tóparti szállodánál, ahol megtudtuk, hogy a gőzhajó nem Milwaukeeban, hanem Chicagóban köt ki. Megtettük a mintegy húsz órás utat, és szerdán megérkeztünk a Chicago folyó nyugati partjára, bokáig érő sárban. Féltett lovunk egész úton rettegett a gőz és a motorok hangos zajától, ezért egész úton nem evett és nem ivott semmit. Miután minket a kocsival együtt vitt még fél mérföldet a nagy sárban, végre egy magasabb, tiszta helyre érkezünk, ahol nyugodtan kipihenhettem magát, jóllakhatott a préri füvéből, ameddig mi újraterveztük útvonalunkat.

A legközelebbi hely, ahol a mi embereinkkel találkozhattunk, Alden volt, Chicagótól kétnapi távolságra. Pénteken, amikor találkozoznunk kellett Chapman testvérrel Aldenben, megálltunk, hogy megetessük a lovat, és észrevettük, hogy hatalmas szamócaföld terül el előttünk, telis-tele érett, édes, zamatos gyümölccsel. Megtöltöttük vizesvödrünket szamócával, amely valóságos lakomát jelentett számunkra és a Chapman család számára is az alatt a három nap alatt, ameddig náluk tartózkodtunk. Cornell lelkésszel feljegyeztük

azok nevét, akik Wisconsinban szombatot ünnepeltek és olvasták a *Szemlét*, és elhatároztuk, hogy mindannyiukat felhívjuk. A következő szombaton Beloitban meglátogattuk a Brown házaspárt, majd az utána következőn Madisonban találkoztunk néhány testvérral Turnerék otthonában. Bár kevesen voltak, megtartottuk az összejövetelt, és kellemes időt töltöttünk el együtt. Az egyedüli olvasnivaló, amit a testvéreknek akkor felajánlhattunk, a kéthetente megjelenő *Szemle*, a havonta megjelenő *Youth' Instructor*, néhány brosúra és White testvérnő *Tapasztalatok és látomások* című könyve volt.

Miután más, elszigetelten élő testvéreket is meglátogattunk, eljutottunk Koshkonongba, ahol mintegy húszan voltak, a legnépesebb kiscsoport az államban. Tudtuk a vezetők nevét, és amint a helység felé közeledtünk, megpróbáltuk felvenni velük a kapcsolatot. Nagy sokára észrevettünk egy férfit egy kukorica-földön, a főút mentén. Cornell lelkész megszólította. Először Milton Southwickről érdeklődtünk. Útbaigazításként elmondta, hogy onnan a második házban lakik. „A megigazító igazság jelen van ezen a vidéken?” – folytatta Cornell lelkész. „Igen – válaszolta az ember. – Vagyunk itt néhányan, akik megpróbáljuk megtartani Isten parancsolatait. Nem ti vagytok a testvérek Keletről, akikről a *Szemlében* olvastuk, hogy nemso-kára Wisconsinba jönnek?”

A férfi Phelps lelkész volt, a helyi közösség vezetője. Néhány napot ott töltöttünk, beszélgettünk velük és szomszédaikkal. Megbeszéltük, hogy Illinois felé újra felkeressük őket, és addigra találnak egy megfelelő helyet, ahol összejöveteleket tarthatunk.

Történelmi kapcsolat

Az élet világossága

Nem lehet lelki életünk, ameddig nem helyezkedünk az igazság Napjának fényébe. Ha egy virágzó növényt egy sötét szobába helyezünk el, nemsokára elfonnyad és elpusztul. Lehet, hogy van némi élet lelkeségünkben, de elveszítjük, ha a kétely és homály légkörében időzünk.

Jézus mondta: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkéen marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

„Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.” „A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt. Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.”

Ahelyett, hogy boldogan befogadták volna Krisztust, a világ világosságát, az emberek elutasították, és nem lettek világossága tanúbizonyságai. Mi azonban Jánoshoz hasonlóan elhívtunk, de nem azért, hogy átvegyük Krisztus helyét, hanem azért, hogy bizonyosságot tegyünk a világosságról, és az emberek gondolatait Hozzá fordítsuk, ezt mondva: „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Senki, aki Krisztusról bizonyosságot tesz, ne önmagát emelje ki, hanem terelje Rá az emberek figyelmét. Jézus felemelésére törekedjenek, ameddig mások is megismerik a világ Megváltóját.

Éljen szívünkben olyan mértékben Krisztus szeretete, hogy a másokért érzett felelősségünk osztatlan és őszinte legyen. Gondoskodásunk széles skálát felölelve ne csak egyesekre korlátozódjon, akik kiemelt bizalmaskodással hízelegnek nekünk. Az ilyen jellegű barátságokra való hajlam oda vezet, hogy elhanya-

goljuk azokat, akiknek a legnagyobb szükségük van a szeretetre, és minden figyelmünket az előbbiekre fordítjuk. Ne szűkítsük le baráti körünket néhány kedvencre csak azért, mert ők hízelegnek nekünk. Az adott és kapott, de csupán részleges figyelem, nem Isten szolgálóinak legfelsőbb javát szolgálja. Előfordul, hogy valaki támogatásért fordul egy barátjához, és a dicséret, a hízelgés és a figyelem, amit kap, átveszi annak a helyét, amit Isten kegyelmének kellene kitöltenie. Ilyen bizalmas módon függeni földi barátoktól azt jelenti, hogy törött mankókra támaszkodunk, és Krisztus, az igaz Barát teljesen feledésbe merül. Őt, aki a mi világosságunk, igazságunk, bölcsességünk, szentségünk és megváltásunk, már nem tekintjük életünk szükséges részének. Az emberi bizalmasok, társak elvonják azt a szeretetet és bizalmat, amelyet egyedül Istennek kellene adnunk. Mózes „mintha látta volna a láthatatlant”, és ez biztosította neki azt az erőt, amit egyetlen emberi lény sem adhat. „Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a fáraó leánya fiának mondják, inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét, Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett.”

Krisztus minden fiatal tanítványa ápoljon önzetlen szeretetet Krisztus többi tanítványa irányában, és legyenek figyelmesek, hogy ne engedjenek a hiú ámításnak és a különböző bölcsességeknek. Inkább hanyagolják a dicséretet és a hízelgést, minthogy bátorítsák azt. Keressék őszintén a felülről jövő bölcsességet, mert ez „először is tiszta, azután békeszerető,

méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességen munkálkodnak.”

A közkedveltség vagy egy tekintélyesebb személynek való hízélgés helyett inkább arra figyeljenek, van-e a környezetükben Istennek egy szegény gyermeke, akivel senki nem foglalkozik, és állítsák őt önzetlen figyelmük középpontjába. (...)

Keressétek hűségesen az élet világosságát, tanulmányozzátok Isten igéjét, és töltsétek meg kincs-

táratokat azzal a tudással, amit másokkal is megoszthatok. Isten kegyelemteljes szavai telve vannak vigasztalással és örömmel. Gyerekként és ifjúként

szüksége van tanulmányozásra, hogy kedvesnek bizonyuljatok Isten előtt. A fiatalok és az idősek egyaránt az örökkévalóságra készülnek, és a Krisztusba vetett hit által erős jellemet építhetnek ki. Isten Szentlelke által tesz képessé arra,

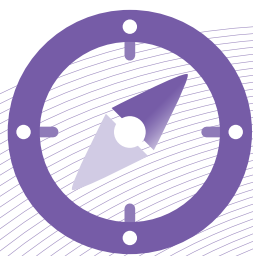
hogy másokkal is megosszuk azt a nagy igazságot, amellyel minket elárasztott.

– *The Youth's Instructor*, 1893. május 25.

“Gondoskodásunk széles skálát felölelve, ne csak egyesekre korlátozódjon.”

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi történik egy virágzó növényvel, ha nem kap világosságot? _____
Hogyan alkalmazható ugyanez az elv lelki életünkre? _____
2. Jánoshoz hasonlóan, mire hívtunk el? _____
3. Mit nem tesznek Krisztus tanúi? _____
Ehelyett mit tesznek? _____
4. Mi történik, ha csupán néhány emberre fordítjuk figyelmünket? _____
5. Mi vezet oda, hogy az emberi barátok elvonják a Krisztusnak járó odaadást? _____
Mutasd be ennek eredményét. _____
6. Mit kell tenned az önfelmagasztás és a hízélgés helyett? _____
7. Mit tegyünk ahelyett, hogy önmagunkra vagy a már eleve közkedvelt személyekre figyeljünk? _____
8. Gondolj egy szégyenlős, nehezen barátkozó ismerősödre. Elhatározod, hogy barátkozni kezdesz vele? _____

A hit fejezetei

Isten gyermekévé lenni

A Nepál keleti részéből származó Abhinit Singh egy nagyon szigorú hindu család legidősebb fia. Az egyik nagybátyjánál él Kathmanduban. Minden szombaton eljött a gyermekszombatiskolába, ahol sok éneket és történetet tanult Jézusról. Sita Pradhan, Gospel Outreach evangélista bátorította, és sokat beszélt neki Jézus szeretetéről. Íme a keresztsége előtti bizonyágtétele:

„A nevem Abhinit Singh, elvégeztem az iskolát, és jelenleg a szakdolgozatomon dolgozom. Jézusról és a kereszténységről a St. Devi Akadémián hallottam először, ahol a barátaim minden szombaton meghívtak a gyülekezetbe.

Felnőtt, 17 éves fiú vagyok, és értem, hogy mit jelent az igaz vallás. Nagyon sok mindent megtanultam a Bibliából, és hálás vagyok vezetőinknek, hogy megmutatták a helyes utat. Ha nem a St. Devi Akadémián tanultam volna, nem ismertem volna meg a kereszténységet.

Leginkább Sita Pradhan ihletett, aki a nagybátyám szomszédja. Én hindu család fia vagyok, szülőhelyemen nincsenek keresztények, sőt, az egész közösségben sem. Lehetséges, hogy én leszek az első keresztény a családukból és a városunkból.

A keresztség előtt nem kaptam meg, de nem is kértem a szüleim beleegyezését. Ha megtettem volna, soha nem engedték volna meg, hogy megkeresztelkedjek és megváltoztassam hagyományos vallásom. Amikor megtudják, dühösek lesznek és haragudni fognak, amiért így döntöttem. Nem tudom, milyen helyzet-

Kathmandu, Nepál

© Sharada Prasad CS; License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

A 10/40-es ablakban élők többsége buddhista, hindu vagy muzulmán.

ben leszek a keresztség után. Nem aggodom és nem törődöm magammal, mert tudom, hogy a hatalmas, erős Isten velem van. Ő megnyitja előttem az utat.

Ma láttam, hogy a barátaim nagy része meghívta a keresztésére szüleit és rokonait, de nekem senkim sincs itt. Kicsit szomorú vagyok, amiért egyedül jöttem. Tudom azonban, hogy az én Istenem velem van. Nem tudom, milyen jövő vár rám. Ezek után lehet, hogy kirekesztett leszek, vagy kitagad a családom és a közösségem, de nem félek. Mindent Isten kezébe helyezek, és mától kezdve az Ő fia leszek. Kérlek, imádkozzatok értem!”

Kérünk, emlékezzetek meg imában Abhinit Singhről. Legnagyobb vágya, hogy másoknak is beszéljen Krisztusról, és sok lelket vezessen Istenhez. Lelkész szeretne lenni. A mi Istenünk áldja meg ezt a fiatalembert, és nyissa meg előtte az utat, hogy Isten hűséges szolgájához méltóan felkészülhessen erre.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A világban, DE NEM A VILÁGBÓL

Aranyszöveg | Zsidó 11:9-10

„Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéletnek örökös társaival. Mert várja vala az alappokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.”

I. RÉSZ

AXVI. században az Inka Birodalom kiterjedt és erős volt. Talán már te is olvastál Machu Picchuról, melyről úgy vélik, hogy Pachacuti inka császár erődített birtoka volt Cuscotól 50 mérföldre. Lakosságának azonban az inka civilizáció többi részéhez hasonlóan nyoma veszett.

Érdekes legendák és feltételezések élnek Machu Picchu bukásáról, de senki nem tudja, hogyan hanyatlott le és pusztult el ez a fejlett város és az egész inka társadalom. Arról sincs semmiféle biztos feljegyzés, hogy a város vagy az inka birodalom valaha újra felvirágozna.

Van azonban egy mára már elpusztult civilizáció, amelynek történetét a mai napig ismerjük. A vezetőik és a nép bűnei miatt az izraeliták nemzetként elvesztették függetlenségüket. Ezékiel, Dániel kortársa, mindezt látomásban kapta. Hallotta, hogy Isten kiadta a törvényt Sedékiás, Júda utolsó kirá-

lyának eltávolításáról. „Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy leszen, ezt mondja az Úr Isten!” „Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem leszen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony!” (Ez 21:13, 26) Ezzel szűnt meg Izrael teokratikus függetlensége. Ez a prófécia azonban, bár nagyon nyomasztóan kezdődött, reményteljesen zárult, és Isten népe féltve őrizte a következő századokban. „Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!” (Ez 21:27)

“ Isten nem akarja, hogy minden láthatót meglássunk. Nagy áldás bezárni fülünket, s nem hallanunk, szemünket, hogy ne lássunk. ”

– Bizonyágtételek, 1. köt., 707. old.

TARTALOM | C-18 | ÁPRILIS 30.

33 | A világban, de nem a világból

37 | Utazás Wisconsinba

38 | Isten műhelye

40 | A legnagyobb boldogság

Dávid elveszett királysága helyreáll, de nem az igazi Messiás eljövele előtt. Ennek a királyságnak a helyreállítása volt minden hívő nemzedék reménye. Jézus arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak eljövételéért (lásd: Lk 11:2).

Dániel előremutatott arra, hogy ezt a királyságot maga Isten alapítja meg emberi segítség nélkül (lásd: Dán 2:34,44). A zsidók azonban figyelmen kívül hagyták ezt a fontos részletet. Amikor Jézus fiatal felnőtt volt, a zsinagóga vezetői gyakran beszéltek a Messiás eljövételének dicsőségéről, hangsúlyozva, „hogy Ő seregek élén jelenik meg Izrael szabadítására.” (*Jézus élete*, 236. old.)

A rómaiak fölötti győzelmet ígérő hamis messiások megjelenése számos felkelést indított el a zsidók között, mely végül a csalódott követők kivégzéséhez vezetett. Nem csoda tehát, hogy az utolsó kérdés, amit az első keresztények Jézustól kérdeztek mennybemenetele előtt, így szólt: „Uram, avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izráelnek?” (ApCsel 1:6)

“Miért annyira nehéz önmegtagadó, alázatos életet élni? Azért, mert a magukat keresztényeknek vallók nem haltak meg a világnak. Könnyebb Krisztusért élni, ha már meghaltunk a világnak.”

– *Bizonyágtételek*, 1. köt., 707. old.

Dávid királysága fontos kérdése volt a korai zsidó keresztényeknek. Bár Jézus idősebb mostohatestvére, Jakab, nem tartozott a tizenkettő közé, a korai egyház őt választotta a jeruzsálemi gyülekezet vezetésére, mert apja (József) ágán Dávid leszármazottja volt. A történészek megfigyelték, hogy Jézus halála után számos nemzedékig a jeruzsálemi

gyülekezet választott vezetője Krisztus egy rokona volt. Az első keresztények rádöbbentek, hogy részesei annak a királyságnak, amelynek megalapítása céljából Ő eljött: a kegyelem országának. „Én János, aki néktek atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus (...) királyságában (...) a szigeten valék, amely Páthmós-nak nevezetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért. (Jel 1:9) „Vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön” (Zsid 11:13), Ábrahámval együtt, aki „hit által lakott az ígért földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígértnek örökös társaival. Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.” (Zsid 11:9-1)

II. RÉSZ

Bár a keresztények „idegenek és vándorok” ezen a földön, kapcsolatban vannak másokkal, akik a földet tartják otthonuknak. A Biblia telve van olyan hithősök történeteivel, akik a világban élve elkerülték, hogy a világból valók legyenek.

Ábrahám az egyik ilyen példa.

Minden családnak szembe kell néznie tragédiákkal és veszteségekkel. Amikor még a káldeai Urban voltak, Ábrahám fiatalabb testvére, Hárán elhunyt, árván hagyva maga után egy fiút, Lótót. Ábrahám és Sára nemcsak egyszerűen felajánlották, hogy imádkoznak az apa nélkül maradt unokaöccsért, hanem befogadták családjukba, nemes példáját adva az árvákról való gondoskodásnak (lásd: Jak 2:15-17).

Lót Ábrahámval együtt hagyta el a babiloni (káldeai) Ur városát és tette meg a Kánaánig vezető 800 mérföldet.

Az Ábrahámval való szövetség idővel gazdagságot és tiszteletet hozott Lótnak. A szegénység és

a nehézségek egyféle kísértésekkel jár, míg a vagyon és a tisztesség másféleképp. Mózes figyelmeztetése ma is időszerű: „Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait(...), hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban, és mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megsaporodik, fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről(...), és ne mondd ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerezte nekem e gazdagságot!” (5Móz 8:11-17)

Isten és Ábrahám iránt érzett hála helyett, egy önző feleség befolyására, Lót még több vagyonra vágyott, és Ábrahámot tekintette nagyratörő tervei akadályozójának (lásd: *Pátriárkák és próféták*, 174. old.).

A Biblia ezt mondja: „És nem bírja meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt.” (1Móz 13:6) A korábban békés táborban viszálykodás támadt.

Ábrahám bemutatta, hogyan kell a kereszténynek a viszálykodáshoz viszonyulnia. „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek.” (Róm 12:18)

Sok gondolkodás és ima után Ábrahám beszélt Lóttal, és a következő megoldást javasolta: „Monda azért Ábrám Lótnak: »Ne legyen versengés közöttünk és közötted (...), hiszen atyafiak vagyunk. Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válg el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédesz, én balra térek.«” (1Móz 13:8-9)

III. RÉSZ

Lót nem is választhatott volna alkalmatlanabb időpontot a Sodomába való költözéshez. A helyi kormányzás épp akkor volt kialakulófélben, és a központosításra törekedtek. A társadalmi nyugalanság és a politikai bizonytalanság időszaka volt ez, jelezve a közeledő háborút.

A harcban Sodoma hadseregét legyőzték, Lót házát feldúlták, javait ellopták. Őt, családjával együtt fogságba ejtették, kínozták, és rabszolgasorsra szánták. Ennek a katasztrófának a híre hamar elterjedt, és Ábrahám is azonnal hírt kapott róla. Salamon mondta: „Az eszes meglátja a bajt, elrejtí magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják.” (Péld 27:12) Ábrahám fel volt készülve az ilyen jellegű bonyodalmakra. Képzett szolgálí szavatolták otthonának biztonságát, valamint a körülötte élő törzsek barátságára és szövetségére is számíthatott (lásd: 1Móz 14:13-14).

Sok keresztény meglegedett volna annyival, hogy meggyászolja Lót sorsát és imádkozik érte. Mások elítélték volna önző döntése miatt, és megengedték volna, hogy elszenvedje ennek következményeit. Ismét mások talán még örültek is volna, hogy Isten végre megbüntette a sodomaikat gonoszságuk miatt.

Ábrahám azonban folyamatosan arra törekedett, hogy mások szükségleteit kipótolja, szolgáljon embertársainak és áldás legyen számukra.

Ábrahám mozgósította szolgálíait és szövetségeseit Lót kiszabadítására. Feltérképezte a távolodó hadse-

Lót önző módon a jobban megmunkálható, termékenyebb Jordán fennsíkot választotta. Elfelejtette, hogy „van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Péld 16:25)

Amikor Lót feleségének befolyása elhárult, visszatért a béke Ábrahám táborába.

„Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.” (Mt 5:9) Isten helyeselte Ábrahám jószívűségét és olyan ígérettel jutalmazta, amit Lótnak nem adhatott meg. „Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra. Mert mind az egész földet, amelyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. (...) Kelj fel, járd be ez országot hosszában és szélétben: mert néked adom azt. Előbb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építé ott az Úrnak.” (1Móz 13:14-18)

reget és több, mint 125 mérföldet utazott észak felé, hogy megtalálja a helyet, ahol Lót és családját fogságban tartották. A meglepetés előnyével élve „csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgálí, megveré őket, és úzé őket mind Hóbaig, amely Damaskustól balra esik” (1Móz 14:15), több, mint 50 mérföld távolságra. Isten pedig elsőprő sikerrel, hatalmas katonai győzelemmel jutalmazta Ábrahámot. A menekülő csapatok hátrahagytak minden foglyot és zsákmányt. Ábrahám kiszabadította őket, összeszedte az elrabolt javakat, „és visszahozá mind a jószágot (...) meg az asszonyokat és a népet.” (16. v.)

Bár ez a katonai megmozdulás valószínűleg hetteket vett igénybe és biztosan komoly kiadást jelentett Ábrahámnak, visszautasított minden jutalékot a megtett erőfeszítésért (lásd: 21-24. v.).

Ez gyakorlati missziómunka volt Sodomáért. Ábrahámnak nem kellett ott laknia, hogy befolyást gyakoroljon.

„Ábrahám nem volt idegen Sodoma népe előtt, és maguk között kinevették, amiért a láthatatlan Istent imádtá. De amikor a sokkal nagyobb katonai erővel

szemben győzelmet aratott, s a foglyokról és a zsákmányról nagylelkűen lemondott, csodálkozást és csodálatot keltett. Amíg ügyességét és bátorságát magasztalták, nem némíthatták el meggyőződésüket, hogy mennyei erő által győzött. Ábrahám nemes és önzetlen lelkülete, amely annyira idegen volt Sodoma önző lakói előtt, vallása felsőbbrendűségének újabb bizonyítéka volt, amelynek bátran és hűséggel hódolt.” (*Pátriárkák és próféták*, 157. old.)

Ha Lót bölcs lett volna, akkor újra csatlakozott volna Ábrahámhoz, hogy elköltözzön Sodomából. Ezt meg is tette volna, ha hitetlen, önző felesége vissza nem tartja. „Az ő kedvéért maradt Lót Sodomában,

ahol nélkülözte a bölcs, istenfélő pátriárka tanácsait.” (i. m. 174. old.)

Ábrahám ma is példakép számunkra. Megmutatja, hogyan viszonyuljunk a nagyvárosokhoz.

„Világosságot nyertem afelől, hogy a városok megtelnek zűrzavarral, erőszakossággal és bűncselekményekkel, és ezek folyamatosan szaporodnak egészen a földi történelem végéig. Sokat lehetne erről mondani. (...) Legyünk »azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok« abbéli erőfeszítéseinkben, hogy a nagyvárosokban dolgozzunk.” (*Manuscript Releases*, 4 köt., 281–282. old.)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Nabukodonozor álma hogyan mutatott rá, hogy a Messiás helyreállított királysága nem követőinek a földi királyságokkal vívott harcának eredménye? Dán 2:34,44 _____

2. Mit tanít Ef 6:10-18 azokról, akikkel harcolunk, illetve akikkel nem? _____

3. Bár Krisztus dicsőséges királysága a jövőben fog megvalósulni, melyik királyságnak a lakói ma a keresztények? Kol 1:13, Zsid 4:13-16 _____

II. RÉSZ

4. Olvassuk el Jn 4:1-3 verseit. Hogyan került el Jézus is, Ábrahámhoz hasonlóan, a szükségtelen ellentéteket? _____

5. Olvassuk el ApCsel 15:39 versét. Hogyan követte Pál Ábrahám példáját, hogy elhárítsa a szükségtelen viszálykodást? _____

6. Gondolj valakire, akivel összetűzésbe kerültél. Hogyan tudtad elkerülni a szükségtelen konfliktust? _____

III. RÉSZ

7. Állítsd ellentétbe Ábrahám és Lót módszerét Sodoma missziójáért, valamint az elért eredményeket is. _____

8. Milyen befolyást gyakorolt Lót felesége férjére? _____
Mit tanít ez arról, hogy mennyire fontos bölcsen kiválasztanunk férjünket vagy feleségünket? _____

Csodák az életemben

– 18. rész, írta: John N. Loughborough

Utazás Wisconsinba

Különösen türelmetlenül vártuk a J. H. Waggonerrel, egy vidéki újság volt szerkesztőjével való találkozást, aki elfogadta az igazságot és elkezdett prédikálni. A baptisták körében tevékenykedett. Packwaukeeban lakott, egynapi járóföldre északra.

Amikor odaértünk, megtudtuk, hogy éppen sorozatot tart egy távolabbi helyen, egy napi útra nyugati irányba. A Packwaukee-i T. M. Steward, aki elkezdte megünnepelni a szombatot, a saját lovával és kocsijával vezetett el minket oda, ahol Waggoner tevékenykedett. Odaérkezésünkkor épp egy kellemetlen szembe-egésztől szenvedett, ezért mi helyettesítettük. Ezután még északabbra mentünk, Metomenbe, hogy találkozzunk J. M. Stephensonnal és D. P. Hallal, két tevékeny elsőnap adventista lelkésszel, akik éppen akkor döntöttek a szombatünneplés mellett. Az egy hetes sorozat után még felkészültebbek voltak az igazság ismeretének kérdéseiben.

Innen indultunk tovább délre Waggoner, Stephenson és Hall társaságában, akik egészen Koshkonongig kísérték. Körülbelül a félúton lakott egy odaadó testvér a feleségével, akik nagyon fellelkesedtek annak hírére, hogy városukban lehetőség nyílik a próféciaák meghallgatására. A minket kísérő férfi nem hitte, hogy lesz hallgatóságunk, és megszavazta, hogy én beszéljek. Legnagyobb meglepetésünkre az iskolaépület zsúfolásig megtelt. Másnap ezek a testvérek arról panaszkodtak, hogy egész idő alatt én beszéltem, és nem adtam nekik lehetőséget a hozzászólásra.

A koshkonongi összejövetel után Stephenson és Hall hazatértek, mi pedig Cornell lelkésszel úgy terveztük, hogy aznap este Stephen Bragghez megyünk, aki mintegy 12 mérföldnyi távolságra lakott, egy meglehetősen viszontagságos útvonalon. Egy mérföldnyire tőlünk egy testvér megkért, hogy álljunk meg náluk és imádkozzunk tízéves fiáért, aki magas lázzal feküdt. Ezt mondta: „A fiam úgy véli, hogy ha eljötök és imádkoztok érte, meggyógyul.” Elmondtuk, hogy nem tudjuk, hogyan tehetnénk egy akkora kitérőt, mert sötétedés előtt Bragg testvér házához kell érünk. Miután elindultunk az általunk helyesnek vélt

úton, kis idő múlva egy zárt kapuhoz értünk, mely mögött egy ház állt. A szóban forgó testvér szaladt ki elénk, hangosan ujjongva: „Annyira örülünk, hogy végül mégis úgy döntöttetek, hogy eljöttök hozzánk.” Tulajdonképpen az történt, hogy annyira belemerültünk a beszélgetésbe, hogy nem figyeltük az utat, és a ló másfelé tért. Imádkoztunk a fiúért, és minden az ő hite szerint történt: azonnal lement a láza és meggyógyult. Így sikerült még sötétedés előtt elérnünk úti-célunkat.

Az aldeni Chapman testvér kialakított egy kis ligetet a háza közelében egy kétnapos összejövetel-sorozatra, melyet lelkesen reklámozott. A Big Foot Prairie-i hetednapi baptista lelkész visszamondta találkozóit és egész gyülekezetével együtt látogatta a mi sorozatunkat.

Abban az időben az egész ország egy nyílt préri volt, kevés bekerített úttal, ezért Shabona Grove irányába tartottunk 60 mérfölddel délre, ameddig meg nem láttunk a távolban néhány épületet, és arrafelé indultunk. Két napot maradtunk ott egy odaadó házaspár társaságában. Baron Grove-ban találkoztunk Sullivan Heathszel, és egy kukoricás csűrben tartottuk meg előadásainkat. Ott képeztük ki a Heath családot további sorozatok tartására, de ott is népes hallgatóságunk volt.

Ezután Lock testvérhez utaztunk az indianai Salembé, ahol előkészítették a helyet a sorozatnak, és szintén sokan eljöttek. Vasárnap, kevéssel naplemente előtt nyolc lelket kereszteltünk meg. Miután a gyülekezet szétszéledt és éppen átöltözni készültem, Bodly testvér lépett hozzám: „Nem hagyhatlak elmenni, ameddig engem is meg nem kereszteltek.” Beleegyeztem, és az esti szürkületben megkereszteltem ezt az őszinte lelket. Az Úr gazdagon megáldott, ahogy ott álltunk egyedül a folyóban.

Történelmi kapcsolat

Isten műhelye

Keressétek az Urat teljes szívetekből, hogy hitetek valódi, cselekvő hitté váljon, amely szeretet által munkálkodva megtisztítja a lelket.

Krisztus kegyelme által tegyetek komoly erőfeszítéseket annak érdekében, hogy legyőzzetek minden ridegséget, durvaságot, nyersességet, illetlen modort. Ezek a nem-krisztusi jellemvonások azonnal láthatóvá válnak a Példakép szemlélésekor. Jézusra tekintve, Vele beszélgetve, Őt figyelve látjátok meg a bűnnek, az önzésnek, a szív keménységének a sértő, durva jellegét, és megteszitek, amit Isten kér tőletek, de eddig még nem tettétek meg. Félreteszitek az önzést, az énközpontúságot, az önfelmagasztalást, az irigységet, a féltékenységet és kéritek a Szentlelket, hogy szívetekbe költözve bennetek lakjon. Amint megérintitek és meglátjátok az Úr jóságát, még jobban fogjátok éhezni és szomjazni a Szentlelket, teljes mértékben átadjátok Istennek akaratosokat, utaitokat, terveiteket, gondolataitokat, és megtartjátok az Ő útját. Figyeljétek szavaitokra és viselkedésetekre.

Az igazság mindenható szobrása kiválasztott titeket a világ kőfejtőjéből. Durva, faragatlan kövek voltatok, éles, sértő, csiszolatlan sarkokkal, megbántva mindenkit, akivel kapcsolatba kerültetek. Az éles széleket le kell simítani. Ha értékelitek az Isten műhelyében zajló munkát, akkor nem bánjátok a véső és

a kalapács érintését. Önbecsülésetek csorbát szenvedhet, önmagatokról alkotott jó véleményetek megváltozhat a véső és a kalapács csapásai alatt, de jellemetek durvasága lecsiszolódik. Amikor eltűnik az én, a kő pontosan megfelelő méretű lesz, hogy illeszkedjen a mennyei épületbe, és akkor kezdődik el a finomítás, simítás, fényezés, a Krisztus jellemére való alakítás. Az Ő képe tükröződik vissza az emberek csiszolt jellemében, és ez a kő beleillik a mennyei építménybe. Isten angyalai figyelik azokat, akik így visszatükrözik Krisztus jellemének ragyogását és dicsőségét, és kijelentik a mennyei udvarban: „Isten munkatársai vagyunk, mi vagyunk Isten építményei. Itt vannak a drágakövek az Úr szent templomában.”

Azonban, ha az igazság elfogadása után nem nyilatkoztatjuk ki a világnak az igazság megszentelő hatását saját jellemünkben, ezzel megtagadjuk Jézus Krisztust, aki elveszi a világ bűneit. Ha nem vagyunk jobb emberek, ha nem vagyunk kedvesebbek, jószívűbbek, irgalmasabbak, illedelmesebbek, szelídebbek és szeretetteljesebbek, ha nem fejezzük ki mások iránt azt a szeretetet, amely Jézust erre a földre vezérelte elvégezni kegyelmi szolgálatát, akkor nem vagyunk Jézus Krisztus tanúbizonyságai a világnak. Jézus nem önös érdekek szerint élt. Feláldozta önmagát mások javáért. Azért jött, hogy felemelje, megnemesítse, boldoggá tegye azokat, akikkel kapcsolatba került. Akik befogadják Krisztust, félretesznek minden illetlenséget, durvaságot, keménységet és felfedik azt a kedves, kellemes lelkületet, amely Jézusban lakozott, mert Ő hit által lakik a szívben. Krisztus volt a fény a sötétségben, és követőinek is a világ világosságának kell lenniük.

“Ahogy az élet és dicsőség Ura
eljött világunkba az Atya képviselőjeként,
nekünk is úgy kell elmennünk
a világba Jézust képviselni.”

A mennyei oltárnál kell meggyújtaniuk mécseseiket. Az igazságban megszentelt jellem a legszebb fény.

Krisztus a mi példaképünk, de ameddig nem birtokoljuk, nem szemléljük jellemét, nem tudjuk visszatükrözni Őt a gyakorlatban. Ő szelíd és alázatos volt. Soha nem tett egyetlen durva mozdulatot sem, soha nem szólt egyetlen illetlen szót sem. Az Úr nem kedveli a nyers, durva, rosszkedvű magatartásunkat mások iránt. Ki kell üznünk jellemünkéből mindezt az önzést, és viselnünk kell az Ő igáját. Így lehetünk Isten munkatársai és illeszkedhetünk be a mennyei angyalok társaságába. A világban kell lennünk, de

nem a világból valókként. Jézus Krisztus képviselőinek kell lennünk. Ahogy az élet és dicsőség Ura eljött világunkba az Atya képviselőjeként, mi is úgy menjünk a világba Jézust képviselni. Ezt mondta: „És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban.” „A Te igéd igazság.” Ennek érdekében meg kell ismernünk Isten igéjét, valamint tanulmányoznunk kell, és gyakorlatba ültetnünk életünkben. Így válik az ige számunkra személyesen Isten erejévé a megváltásra.

– *The Youth's Instructor*, 1895. január 3.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan keressük Istent? _____
Miért? _____
2. Mit tehetünk Krisztus kegyelme által? _____

3. Hogyan válhatunk képessé felismerni a bűn és az önzés romlott jellegét? _____

4. Milyen dolgok fájnak, mit kell lefaragni rólunk Isten műhelyében? _____

5. Könnyű ezért panaszkodni, mert fájdalmas dolog. Mégis, mi ennek az áldásos eredménye? _____

6. Hogyan tagadhatjuk meg Jézust, aki elveszi a világ bűneit? _____

- Mikor nem teszünk bizonyosságot a világnak Jézus erejéről? _____

7. Krisztus a mi példaképünk. Írd le jelleme néhány vonását. _____

8. Sorolj fel néhány módszert, melyek által életed jobban visszatükrözheti Jézust. _____

A hit fejezetei

A legnagyobb boldogság

A 80 éves Leonardo egy temetőben él. Nem rendelkezik semmiféle ingatlannal, és éjszakáit egy kis kunyhóban tölti, melyet „a halál városában” épített. Naponta egyszer vagy kétszer étkezik és sokféle bonyolult betegsége van. Amikor megismerte Jézust, a csodák megváltoztatták életét.

Leonardo fiatal korában üzletember volt. Helyről helyre utazott, hogy termékeit reklámozza és értékesítse. Nagy bevétele volt, és mindent megvásárolhatott, amit csak óhajtott. Estéit bárókban töltötte, ahol pénzét itatra költötte.

Egy nap találkozott egy ifjú hölgygel, akit nagyon megkedvelt. Elhatározták, hogy összeköltöznek, de nem kötnek házasságot. Nemsokára kislányuk született. Leonardót reuma, cukorbetegség, ízületi gyulladás, fejfájás, magas vérnyomás és más betegségek kínozták. Mivel már nem tudott jó megélhetést biztosítani, családja anyagi válságba került, és végül oda jutottak, hogy a temetőben kellett egy kis házat építeniük a polgármester engedélyével, aki egyetlen feltételt szabott: Leonardo önkéntesen vállalja a temetőőri munkát.

A helyzet tovább rosszabbodott, amikor Leonardo „felesége” elhagyta őt egy másik férfiért, és a gyerekeket is magával vitte. Ezután a temetőgondnokság felszólította Leonardot, hogy költöztesse el a házat, és hagyja el a temetőt. Szükségük volt a sírhelyekre. Megkérték, hogy írjon alá egy egyezséget, mely szerint elhagyja a temetőt, de ő visszautasította. A polgármester azonban megkegyelmezett neki, és maradhatott.

Betegségéből felépülve egy másik nővel próbált új életet kezdeni, de végül különváltak. A nő a gyermekeket is magával vitte, de továbbra is lopta Leonardo ételét és ruháit.

Nyomorult élete volt, amikor először meglátogattuk. Amikor nála voltunk, a gyerekei közül kettő ott játszadozott a sírköveken, miközben mangót majsztoltak. Édesen mosolyogtak, de nagyon piszkosak voltak. Felajánlottam, hogy beszélek nekik Jézusról. Először Leonardóval beszélgettem a nagy adventi remény-

Filippino temető

© Jjlo Nidao; License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

ségről. Nagyra értékelte. Kezdte megérteni Isten tervét vele kapcsolatban, és nagyon boldog volt. Kért, hogy többször látogassuk meg, és tanulmányozzuk vele a Bibliát. A csapatommal és a gyülekezeti tagokkal közösen hat hónapig látogattuk. Sok gondolkodás és fontolgatás után Leonardo elhatározta, hogy megkeresztelkedik. Amikor a szombatról beszéltünk, eszébe jutott, hogy 20 éves korában a nagybátyja, aki katolikus pap volt, azt mondta neki, hogy a szombat az igazi pihenőnap. Ennek következtében fogékonyabb volt elhinni,

hogy az adventista hit a biblikus.

„Amikor az adventista üzenet elhangzott otthonomban, minden tisztává és világossá vált számomra. Olyan volt, mint az édes méz számomra” – mondta.

Leonardo sok változást eszközölt az életében. Az egyik szombati istentiszteleten megosztotta tapasztalatát. Azt is elmondta, hogy a betegsége sokkal ritkábban újul ki, mert az étrendjét is megváltoztatta. Minden szombaton egy kilométert tesz meg bot nélkül az imaházig. Boldog, mert Isten szereti őt. Hálás volt, mert Isten megajándékozta testvérekkel Krisztusban, akik gondoskodnak róla. Tetszett neki a hetednapi adventista üzenet, mert nemcsak tanították a szombatról és az egészséges életmódról, hanem vele tanulmányozták Isten igéjét és segítettek neki.

Miután Leonardo megtanulta a lelki eledel fogyasztását, megosztotta azt másokkal is, beleértve alkoholistáit. Most már a lelki dolgok képezik élete boldogságát.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

Bibliai SZERELMEK

Aranyszöveg | 1Korinthus 13:4-6

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.”

I. RÉSZ

Bár a sikeres filmek szerzői és rendezői még nem tudatosították, de már évekkel ezelőtt pontosan azokat a fordulatokat használták, amelyeknek hatása ma már közismert. Ha megérted, milyen mechanizmusok azok, amelyek az agy bizonyos érzelmi- és gyönyörközpontjait serkentik, rájössz, hogy a filmek és a regények valójában nagyon is előreláthatóak. Ezeket a kliséket ismerve te is pontosan felismerheted, melyik film számíthat sikerre.

A bibliai történetek azonban nem egyszerű sémákat követnek. Ezek rétegei egymásra épülnek, különböző nézőpontokat világítanak meg, mindig frissek és újak.

Az Újszövetségben József és Mária kapcsolatát követhetjük nyomon. Bár ez nem követi a filmek forgatókönyveinek sémáit, mégis folyamatos best-seller marad.

Az Ószövetségben is vannak ilyen történetek. Mindegyik méltó a figyelmünkre. A Biblia szerelmi történeteinek üzenete örök értékű, minden helyzetben és nemzedékben megállja a helyét, és messze-menően különbözik a hollywoodi szerelmi történetek felszínességétől. Ádám udvarlása arra utal, hogy van valami eredendően értékes a házastársra való várakozásban. Isten teremthette volna Évát Ádám-mal egyidőben. Az állatok esetében ezt tette. Ádám-

“ Isten boldogítani szeretné az ifjúságot, ezért kívánja, hogy szívüket Őrá bizzák, hogy őrizete alatt minden tehetségük életerős, egészséges maradjon. ”

– Üzenet az ifjúságnak, 408. old.

TARTALOM | C-19 | MÁJUS 7.

41 | Bibliai szerelmek

45 | Nincs elég hely

46 | Az Isten akarata szerinti jellem

48 | Egy anya imája meghallgatásra talál

nak azonban meg kellett várnia, ameddig Isten szerez neki feleséget. Házasságkötése előtt Isten megajándékozta Ádámot egy kerttel, otthonnal és munkahellyel, hogy gondoskodhasson feleségéről. Mivel ő a család feje, az édeni szabályokat is ő kapta. Ezek után állt készen a férj szerepének betöltésére. Éva a szó szoros értelmében Ádámnak volt teremtvé, akinek fel kellett adnia egy szívéhez közel álló dolgot ahhoz, hogy felesége lehessen (lásd: 1Móz 2:21). Évát Isten mutatta be Ádámnak, Ő eskette össze őket, és Ádám ezzel megkapta a választ néhány fontos kérdésre: „Ez a megfelelő időpont a házasságkötésre?” „Ő a megfelelő társ számomra?” „Ez Isten terve és akarata?” (lásd: 1Móz 2:22, Mt 19:4-5)

„És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessék, mert emberből vétetett.” (1Móz 2:23)

Bár a világ ma már korántsem olyan tökéletes, mint akkor volt, az udvarlás elvei ugyanazok. Isten az, aki látja és betölti szükségletünket. „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.” (Préd 3:1) Megvan az ideje a felkészülésnek és

a szükségérzetnek is. A feleket Isten ismerteti össze. Bár Isten dolgozik azon, hogy összehozza az egymáshoz illő férfiakat és nőket egy boldog házasság érdekében, Sátán megpróbál nem összeillő embereket összekapcsolni. „Arra törekszik, hogy az egymással egyáltalán össze nem illő embereket arra befolyásolja, hogy bizonyos érdekek miatt összekössék életüket. Örömet leli ebben a munkában, mert ez által sokkal több nyomorúságot és reménytelenséget tud árasztani az emberekre, mintha más területen fejtené ki tevékenységét.” (*Letters to Young Lovers*, 29. old.)

Sajnálatos módon néhány fiatal türelmetlenül lép be a házasságba, mielőtt még érzelmileg, lelkileg vagy anyagilag készen állnának erre. „Száz házasság közül egy sincs, amelyik szerencsésen üt ki, amelyik magán viseli Isten jóváhagyását, s kedvezőbb helyzetbe jutatná a feleket, hogy Istent magasztalják. Megszámlálhatatlanok a rosszul sikerült házasságok rossz következményei. Az ösztön a házasságok eredendője. Alig gondolnak a dolgok elfogulatlan megfontolására; ódivatúnak tartják kikérni a tapasztaltak véleményét.” (*4T*, 503. old.)

II. RÉSZ

Egyszer régen egy egyedülálló férfi több, mint egymillió dollárt ajánlott fel, remélve, hogy a reklám által sikerül feleséget szereznie magának. Egy televíziócsatorna érdekesnek találta a kihívást és rendezett egy műsort, amely meglehetősen népszerűségnek örvendett abban az időben. Az volt a címe: „Milliomos férjjelölt.”

A nők jelentkeztek és elmentek az interjúra. Ez a férfi a családjával átnézte a jelentkezési lapokat és kiválasztotta azokat, akik szerintük a legjobb feleségek lennének. A folyamat végén a férfi kiválasztott egy hölgyet, és összeházasodtak. A közvélemény azonban megvetéssel kezelte a férfi módszerét, mivel a házasság nem tartott tovább egyetlen hétvégénél.

Ez a fiatalember nem tette volna nevetségessé magát és nem szégyenült volna meg ország-világ előtt, ha figyelembe vette volna Salamon tanácsát, hogy a szeretetet nem lehet pénzen megvásárolni. „Ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégis megvetnék azt.” (ÉnÉn 8:7)

Mivel a házasság hatalmas befolyással van az egyénre, a családra, a közösségre, a gyülekezetre, ezt a kérdést a Biblia sem hagyja figyelmen kívül. A Szentírásban minden olyan elvet megtalálunk, amely biztosítja házasságunk boldogságát, és lapjain tanácsot

kat olvashatunk az udvarlással kapcsolatban is, mely ugyancsak elengedhetetlenül fontos. Mózes első könyvének leghosszabb, és a Biblia ötödik leghosszabb fejezete Izsák és Rebeka szerelmi története. Ennek figyelmes tanulmányozása során nagyon sok értékes tanulságot fedezhetünk fel. A negyvenéves Izsák nem volt már éretlen kamasz. Sikeres volt, és mivel évekig gondoskodó fiú volt, megtanulta, hogyan legyen gondoskodó férj. Eliézer szerepe arra is rámutat, mennyire fontos részük van az istenfélő szülőknek és barátoknak a fiatalok összeismertetésében.

Ez a fejezet ugyanakkor az ima és az elmélkedés fontosságát is hangsúlyozza. „Azok a férfiak és nők, akik szokásuk szerint kétszer imádkoznak naponta, amikor a házasságra gondolnak, négyszer imádkozzanak, mielőtt e fontos lépést megtennék. A házasság befolyásolja és alakítja életünket úgy e földi életben, mint az eljövendő világban.” (*Boldog otthon*, 71. old.)

Sámson története arra világít rá, mennyire befolyásolja a házasság az életünket. A timnáti filiszteus asszonynak való udvarlása, valamint Delilával való kapcsolata is fontos tanulságokat tartogat számunkra. Sámson figyelmen kívül hagyta a Biblia tiltását, mely szerint ne vegyen feleséget bálványimádó asszonyt (lásd: 5Móz 7:3), sőt, a szülei sem hallgatott (lásd: Bír 14:3). Sámsonnak, a timnáti asszony iránt érzett „szerelme” hamarosan haraggá és gyűlöletté változott (lásd: Bír 14:19, 15:2).

Sámson történetéből tanuljuk meg azt is, mennyire befolyásolja a házasság a tágabb környezetet.

“Ha hibáztál is, mégis győzhetsz, ha felismered hibáidat s intő jelül tekinted azokat. Így változtathatod botlásaidat győzelemmé, dicsőítheted Megváltódat, s ellenséged megfutamodik.” – *Üzenet az ifúságnak*, 100. old.

magának és másoknak is csalódást okozott (lásd: Bír 14:3). Sámson házassága könnyen elkerülhető fejfájást, gyászt, fájdalmat, nehézségeket és erkölcstelen kísértéseket eredményezett.

Első házassága a termés elpusztítása miatt komoly gazdasági nehézségeket okozott a filiszteusoknak (lásd: Bír 15:5). E mellett sokak életét követelte, és végül háborút robbantott ki (lásd: Bír 14:19; 15:6,9). Sámson azon elhatározása, hogy csak a saját érdekeit nézve önös szükségleteit elégíti ki, oda vezetett, hogy végül

III. RÉSZ

Az igaz szeretet időtálló: „Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el.” (ÉnÉn 8:7) „A szeretet hosszútűrő, kegyes (...) mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.” (1Kor 13:4-8)

Az igaz szeretet nem siet, nem kapkod. „Az igazi szeretet nem erős, tüzes, heves szenvedély; ellenkezőleg, szelíd és mély természetű. Túllát a külsőségeken és egyedül a minőség vonzza. Bölcs és éles megkülönböztető képességű, odaadó buzgósága valódi és mara-dandó.” (*Boldog otthon*, 51. old.)

Ezzel ellentétben az én és az önző élvezetek szeretete indulatossá és meggondolatlaná teszik az embert (lásd: 2Tim 3:4).

A Biblia nemcsak az igaz szeretet mibenlétét részletezi, hanem azt a „szeretetet” is szemlélteti, ami tulajdonképpen nem több rajongásnál, lelkesedésnél. Bár ennek legbeszédesebb példája Sámson esete, más történetek is hangsúlyozzák ezt a veszélyt, például Amnon, Dávid legidősebb fia, aki Dávid trónjának örököse volt. Ha hűséges maradt volna, akkor Amnon, és nem Salamon neve maradt volna fenn Izrael következő királyaként. De Ézsauhoz és sokezer máshoz hasonlóan, Amnon fiatal korában meghozott döntése által eltékozolta elsőszülöttségi jogát és örökségét. Ezt a történetet és a végkifejletet 2Sám 13-ban olvashatjátok el. A jelen tanulmányban csak egy összegzést nyújtunk.

Amnon nagyon vonzódott féltestvéréhez, Támárhoz. Azt hitte szerelmes, de tulajdonképpen önmagát szerette, mert a nőt a saját maga érdekében akarta magához vonzani. Folyamatosan rá gondolt, és ez az elvakult rajongás megbetegítette (lásd: 2Sám 13:2,4).

Okos unokatestvére, Jonadáb észrevette, hogy Amnon lefogyott. Amikor megkérdezte, mi okozza ezt, Amnon elmondta unokatestvérének Támár iránti érzelmeit. Ez volt Jonadáb esélye, hogy igaz barátként bölcs tanácsot adjon, de kudarcot vallott. Javaslatra olyan láncreakciókat váltott ki, amelyek súlyos, egész életre szóló lelki sérüléseket okoztak Támárnak, Amnon halálához és végül polgárháborúhoz vezettek.

Egy evangelistához (G. B. Starr) írt tanács Jonadábnak is hasznos lett volna: „Önkéntelenül olyasmit beszélsz, amit Isten nem szentesíthet. Vigyázz magadra, hogy ha üt az óra, a helyes tanácsadás által barátnak bizonyulj, a barát helyét töltsd be.” (*TM*, 314. old.)

Sámson és Amnon olyan útra léptek, amelyet helyesnek véltek, de telve volt tövisekkel és végül a halálba vezetett. Ugyanez az út ma is sürgeti és hívogatja a fiatalokat. Bölcssek azok, akik egy ennél jobb ösvényt választanak.

József egy jobb utat választott. Mennyire más volt az ő udvarlása. Nem tudjuk, hol találkozott Máriával. A bibliai feljegyzés már jegyesekként mutatja be őket, hangsúlyozva erkölcsi tisztaságukat, amely az eljegyzés után is fennállt.

„A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől.” (Mt 1:18) Újra olvassuk, hogy József „nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.” (Mt 1:25) A Biblia ugyanakkor Mária, az angyal üzenetére adott válaszát is feljegyzí.

„Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek?” (Lk 1:34)

A különböző döntések különböző eredményekhez vezetnek. Sámson és Amnon döntései háborút és halált hoztak a nemzetre. József és Mária döntése pedig békességet és életet minden nemzetnek.

Mózes Izraelnek adott tanácsa ma is érvényes számunkra: „Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.” (5Móz 30:19)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért törekszik annyira Sátán, hogy össze nem illő embereket ismertessen meg egymással? _____
2. Várható, hogy Sátán pontosan ebben a kérdésben fog megkísérteni. Milyen védelmi módszert dolgozhatsz ki már most, hogy megvédd magad ettől? _____

További tanulmányozásra: *Boldog otthon*, 43–96. old., *Üzenet az ifjúságnak*, 435–466. old.

II. RÉSZ

3. Olvasd el 1Móz 24. fejezetét, és a *Pátriárkák és próféták* című könyv 171–176. oldalát.
Milyen tulajdonságokkal rendelkezett Rebeka, amelyből láthatóvá vált, hogy jó feleség lesz belőle? _____
- Milyen jellemvonásokkal rendelkezett Izsák, amelyekből tudni lehetett, hogy jó férj lesz belőle? _____

III. RÉSZ

4. A tanulmányunkból kitűnik, hogy Jonadáb nagyon rossz tanácsot adott Amnonnak. Mit mondhatott és tehetett volna, hogy az eseményeket más mederbe terelje? _____
5. „A fiatalok nem esnének bűnbe, ha csak olyan útra lépnének, amelyre kérhetik Isten áldását.” (*A nagy küzdelem*, 622. old.) Ez a tanács hogyan védhette volna meg Amnont a Támár ellen elkövetett hatalmas bűntől? _____
6. Ennek a tanácsnak a követése hogyan véd meg a tévutaktól? _____
7. Gondolj barátaidra. Melyiküknek van most szüksége egy istenfélő barát jó tanácsára? _____

Csodák az életemben

– 19. rész, írta: John N. Loughborough

Nincs elég hely

Indianából a michigani Plymouthba mentünk Cornell lelkésszel. Amikor utunk utolsó állomásán kiszálltam a kocsiból, a bal kezem mutatóujját erősen beütöttem a kocsi kerekébe, és csúnyán elfertőződött.

Nemsokára az az ujjam a normálisnál háromszor nagyobbra dagadt, sőt az egész karom, egészen a vállamig. Ezen nyomorúságom miatt nem tudtam éjjel aludni. Plymouthban kaptam egy levelet a feleségmentől, melyben értesített, hogy Drusilla Ortonnal elmennek Woodhullékhoz, akikkel korábban Rochesterben ismerkedtek meg, és várnak, hogy álljunk meg mi is olcotti otthonukban. Lockportban találkoztunk, és együtt mentünk tovább. Szerették volna ha Olcottban azonnal tartanánk is egy összejövetelt. „E miatt a szörnyű fertőzés miatt már két éjszakája nem aludtam” – magyaráztam mentegetőzve. Woodhull testvérnő azonban így válaszolt: „Hirdesd meg az összejövetelt. Mi imádkozunk, és az Úr meggyógyít téged.” Megtettem, és a fájdalom nemsokára csökkenni kezdett, a dagadás elmúlt, és minden genny kifolyt a sebből a következő esti összejövetel előtt. A feleségem és Orton asszony hűségesen mutatták be az igazságot a Woodhull családnak, de ők még nem álltak készen a döntésre. Egy reggel Woodhull asszony megkérdezte: „Ha minden igaz, amit nekem elmondtatok, ha valóban ez a végidei üzenet, akkor miért nem kap senki látomásokat, ahogy Jóel próféta jövendölt?” White testvérnő írásai közül csak a *Tapasztalatok és látomások* című könyv volt nálunk, amelyből egy másolatot át is adtunk neki. „Woodhull testvérnő, mi elvégezzük a munkádat, ameddig te elolvasod ezt a könyvet” – ajánlkoztak a nők. Az asszony leült a másik szobába és elkezdett olvasni, ameddig a másik két nő nekifogott a házimunkának. Olvasás közben sokszor sírt és sóhajtozott. Egyetlen szót sem szólt, ameddig végig el nem olvasta. „Ez mindent megmagyaráz!” – kiáltott fel. „Most már elégedett vagyok. Megtartom a szombatot.” Férjével együtt hűségesek maradtak egész életükben, és több, mint hetven éves korukig éltek.

Mivel a michigani hívők kérték, hogy dolgozzak és lakjam az államban, november 1-én elhagytuk New Yorkot. Tettünk egy pihenőt az ohioi Milanban. Huron és Seneca tartományokban olyan érdeklődést tapasztaltunk, hogy csak 1854 májusában tudtuk elhagyni Ohiót. Május 18-19-én egy Locke-i iskolában tartot-

tunk összejöveteleket. Akkora tömeg érkezett, hogy két akkora iskolaépület is megtelt volna. Pillanatnyi megoldásként kivettünk egy ablakot és az emelvényt a szomszéd helyiségben állítottuk fel, hogy a bent- és kintlevők egyaránt hallhassanak, mert az udvaron, szekereken és a fűben is emberek ültek.

Ennek a nagy tömegnek a látványa vezetett másnap a sátorösszejövetelek szervezésének ötletéhez. Amikor Sylvanba értünk, White lelkész javasolta, hogy a következő évben próbáljuk meg. „Miért ne vegyük meg már most?” – sürgette Cornell lelkész. Minél többet beszéltünk erről, annál jobban éreztük a késztetést, hogy belekezdjünk. Amikor 22-én C. S. Gloverékhez értünk, White lelkész elmagyarázta neki, mire készülünk. Megkérdezte, mennyibe kerülne egy sátor. Amikor meghallotta, hogy 200 dollár lenne Jacksonba leszállítva, átadott White lelkésznek 35 dollárt. „Én ennyivel járulok hozzá” – mondta.

Késő délután értünk Jacksonba, ahol találkoztunk Smith, Palmer és J. P. Kellogg testvérekkel. Mindannyian Glover testvérhez hasonlóan fejezték ki véleményüket ötletünkről, kivéve Kellogg testvért, aki megígérte, hogy kölcsönadja nekünk a hiányzó összeget. Még aznap, naplemente környékén White lelkésszel és Cornell lelkésszel visszavonultunk egy csendes ligetbe, és őszinte imában az Úr elé tártuk a dolgot. Május 23-án délben Cornell lelkész elindult Rochesterbe, hogy E. C. Williamstól megvásárolja az első összejöveteli sátrort, amelyet a hetednap adventisták valaha használtak.

Rochesterben Cornell lelkész egyenesen E. C. Williams kereskedésébe sietett. Ez az őszinte elsőnap adventista nagyon örült, amikor meghallotta, hogy a sátrort a szolgálatra használnánk. Így szólt: „Van egy hatalmas, kör alakú sátram, amelyet egyetlen egyszer használtak tíz napig egy falusi vásáron. Teljesen újszerű. Mivel jó árban adtam bérbe, eladom nektek az anyagköltségért, amely 160 dollár, sőt adok mellé egy hosszú plakátot is *Mi az igazság?* felirattal.” Gyorsan megejtették a vásárt, és néhány óra múlva a sátor már útban volt Jackson felé.

Történelmi kapcsolat

Az Isten akarata szerinti jellem

Az ifjaknak imára és gondos képzésre van szükségük, hogy megfelelő alapra építhessék fel jellemüket. Sokan azért követnek el fájdalmas hibákat, mert nem figyelnek a tapasztalt tanításokra. A szülők és a tanítók tanácsát figyelmen kívül hagyva nem tudnak ellenállni az ellenség kísértésének.

Isten szereti a fiatalokat. Hatalmas lehetőséget lát bennük a jóra, ha ők is felismerik, hogy szükségük van Krisztusra és a biztos alapra építenek. Ő ismeri nehézségeiket. Tudja, hogy harcolniuk kell a sötétség erőivel, amely megpróbálja átvenni az irányítást az emberi elmén. Éppen ezért Isten megnyitotta az utat, amelyre lépve az ifjak a mennyei természet részeseivé válhatnak. A jót, amit Istennel egyesülve megvalósíthatnak, nem is ismerik fel addig, ameddig győztesként be nem lépnek Krisztus országába.

A jellem nem a véletlen műve. Nem egy hirtelen felindulás vagy egyetlen rossz lépés határozza meg. A cselekedetek ismétlése eredményezi azokat a szokásokat, amelyek jóra vagy rosszra formálják a jellemet. Jó jellemet csakis kitartással, erőfeszítéssel, képességeink Isten dicsőségére való felhasználásával lehet elérni. E helyett sokan megengedik maguknak, hogy jobbra-balra eltérjenek, amerre indulataik vagy a körülmények vezetik őket. Ez nem azért van, mert nem lennének jó alanyok, hanem azért, mert nem tudatosítják ifjú korukban, hogy Isten mindig a javukat akarja. Ha a mai fiatalok Dánielhez hasonlóan ki akarnak állni, meg kell feszíteniük minden lelki idegüket és izmukat. Az Úr nem azt akarja, hogy örökké kezdők legyenek. Azt szeretné, ha elérnék a kiválóság legmagasabb fokát és mértékét, a létra legfelső fokát, ahonnan beléphetnek Isten országába.

A fiataloknak, akik otthonukat elhagyták és már nincsenek szüleik gondos felügyelete alatt, alaposan meg kell válogatniuk társaságukat. Jegyezzék meg, hogy mennyei Atyjuk szeme rajtuk nyugszik, Ő látja

minden szükségletüket és minden kísértésüket. Az iskolákban mindig vannak olyan fiatalok, akik cselekedeteiből kiderül, hogy gondolataik, elméjük egy alacsonyabb szinten ragadt le. A nem bölcs nevelés miatt egyoldalú jellemet fejlesztettek ki, és az évek előrehaladtával ezek a hibák megmaradtak életükben. Az ilyen példák és az utasítások félrevezetik azokat, akik erkölcsileg gyengék.

Az idő aranyat ér, kedves fiatalok. Ne veszélyeztessétek lelketeket! Nem engedhetitek meg magatoknak a gondatlanságot társaságotok megválasztásában. Figyeljetelek mások nemes jellemtulajdonságaira, mert az nektek is erkölcsi erőt kölcsönöz, hogy ellenálljatok a gonosznak és a jót válasszátok. Emeljétek magasra a mércét. Szüleitek és tanáraitok, akik szeretik és félik Istent, imában éjjel-nappal kísérik benneteket, kérlelnek és figyelmeztetnek, de mindez hiábavaló, ha vakmerő barátokat választotok. Ha nem láttok semmi valós veszélyt, és azt gondoljátok, hogy bármikor eldönthetitek, hogy a jót vagy a rosszat tegyétek, nem veszitek észre, hogy a gonoszság kovásza észrevétlenül elfoglalja és megrontja elmétek.

Krisztust bántalmazták, jobbról és balról is kísértések vették körül, mégsem vétkezett, hanem tökéletesen engedelmeskedett Istennek. Ezzel pedig örökre eltávolította az engedetlenség minden ürügyét és kifogását. Eljött, hogy bemutassa az embernek, hogyan engedelmeskedjen és hogyan tartsa be a parancsolatokat. Belekapaszkodott a mennyei erőbe, és a bűnösnek is ez az egyedüli reménye. Életét adta, hogy az ember a mennyei természet részesévé válhasson, „kikerülve a rom-

lottságot, amely a kívánságban van.” „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!”

Isten képességeket adott a fiataloknak, hogy azokat az Ő dicsőségére fejlesszék, sokan azonban szentségtelen célokra használják fel őket. Sokan rendelkeznek olyan adottságokkal, amelyeket fejlesztve gazdag mentális, erkölcsi és fizikai eredményekre számíthatnak. Sajnos azonban nem szakítanak időt, hogy ezen elgondolkodjanak. Nem figyelnek tetteik következményeire. Gondatlanok, figyelmetlenek, nem hallgatnak a tanácsra és a dorgálásra.

Ez borzasztó tévedés. A fiatalok komolyabbak lennének, ha tudatosítanák, hogy Isten látja őket, angyalai figyelik jellemük növekedését, fejlődését, és méri erkölcsi értéküket.

– *The Youth's Instructor*, 1899. július 27.

“Szüleitek és tanáraitok, akik szeretik és félik Istent, imában éjjel-nappal kísérnek benneteket, kérlelnek és figyelmeztetnek, de mindez hiábavaló, ha vakmerő barátokat választotok.”

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Miért van az, hogy olyan sok fiatal hibázik és enged az ellenség kísértéseinek? _____

2. Írd le, hogy formálódik és hogyan nem formálódik a jellem. _____

3. Mit tesznek sokan a jó jellem kialakítása helyett? _____

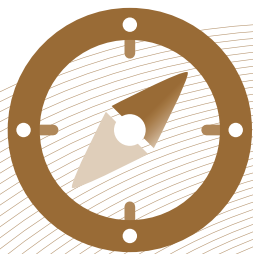
Miért teszik ezt? _____
4. Mit kell észben tartaniuk a fiataloknak, akik elköltöznek otthonról? _____

5. Mit nem engedhetünk meg magunknak? _____
6. Mi az a két dolog, ami hiábavaló, ha rossz társaságot választunk? _____

7. Hogyan távolította el Jézus az engedetlenség kifogásait? _____

8. Hogyan sikerült Jézusnak sikeresen engedelmeskedni, ami a mi egyedüli reményünk is? _____

9. Mi tesz minket komollyá? _____
10. Hogyan emlékezhetünk erre? _____

A hit fejezetei

Egy anya imája meghallgatásra talál

A mikor Jézus misszióútra küldte tanítványait így szólt hozzájuk: „Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt, és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” (Mt 10:39) Zdravko és Bozana Stefanovic osztották meg velünk, hogyan teljesedtek ezek a szavak a szerbiai Vranjében lakó roma hölgy, Cala életében.

Cala fia Marjan és menyje, Begzada a **Gospel Outreach** munkásokkal együtt tanulmányozták a Bibliát. Szerették hallgatni az Isten szeretetéről szóló történeteket, és nagyon érdekelte őket a Biblia igazsága. Munkásaink imádkoztak velük, és ők elfogadták a Biblia minden igazságát. Amikor eljött a keresztségre való felhívás ideje, úgy döntöttek, hogy még várnak. Arra hivatkoztak, hogy még nincsenek készen. Cala, aki szintén figyelmesen végighallgatott minden szemináriumot, teljes szívéből elfogadta Krisztust, és örömtől ragyogó arccal kérte a keresztséget. Már nem tudta elképzelni az életét Isten nélkül. Misszionáriusainkkal együtt imádkozott, hogy gyermekei és unokái is fogadják el Krisztust személyes Megváltójuknak és keresztelkedjenek meg.

Sajnálatos módon azonban fia és menyje ellene fordultak Krisztus iránti szeretete miatt. Kényszerítették, hogy egy fűtetlen padlásszobában húzza meg magát, és nem engedték meg neki, hogy használjon a tűzifából, amit ő vásárolt. A gyülekezeti tagok minden tőlük telhetőt megtettek, hogy élelmet és kényelmet biztosítsanak neki. Ugyanakkor imádkoztak is vele.

Egy téli napon, amikor a jéggel borított lépcsőkön ment fel a szobájába, megcsúszott, és elesett. Kómulyan megsérült. Nem sokkal ezután elhunyt.

Hitének emlékei elkezdtek zavarni a fiát és menyét, és nem tudtak nyugodni. Nem ettek, nem ittak, nem

Szerb asszony

© pino. License—<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/>

aludtak. Lelkiismeret-furdalásuk volt azért, ahogy Calával viselkedtek. Misszionáriusaink folyamatosan látogatták őket. Marjan és Begzada beszélni kezdtek arról, mennyire vágyott rá anyjuk, hogy ők is elfogadják Jézus Krisztust. Egyedül Ő bocsáthatja meg tetteiket és adhat békességet nekik.

A Szentlélek megérintette szívüket, és végül megkeresztelkedtek és csatlakoztak a helyi hetednapi adventista közösséghez.

Azon a napon, amikor Jézus visszatér, Calának kellemes meglepetésben lesz része látva gyermekeit és unokáit csatlakozni hozzá a feltámadás reggelén. Szentvedése nem volt hiábavaló. Elveszítette életét, és ez által a családja örök életet nyert Krisztusban.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

„Krisztust tanítványai képviselik a földön; s Isten terve, hogy fény legyenek a világ erkölcsi sötétsége közepette, szétszórtan éljenek az egész országban, községekben, falvakban és városokban. »Látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint emberek.«” – T2, 631. old.

Minden Gospel Outreach munkás egy ilyen kis fény a világ városaiban, falvaiban településeiben. Ha keresed, hogyan siettethetnéd Jézus visszajövetelét, olvasd el a Gospel Outreach Adopt-a-Worker (Fogadj örökbe egy munkást) programot. Ha többet szeretnél megtudni erről, keresd fel az adoptaworker.org honlapot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A tömegnyomás

Aranyszöveg | Példabeszédek 1:10,15-16

„Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. (...) Fiam, ne jársz egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől, mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására.”

I. RÉSZ

Húsvét volt, és a római katonák teljes készültségben álltak. Pilátust, a római kormányzót korán reggel ébresztették álmából. Bár ideges volt, amiért megzavarták pihenését, készen állt gyorsan elintézni a dolgot, mellyel elkerülhet egy esetleges zavargást a látogatóktól zsúfolt városban.

A vérszomjas csőcselék, a zsidó vezetőkkel az élen, kérte, hogy Pilátus bűnözőként kezelje és végeztesse ki Krisztust. Rövid vizsgálat után a kormányzó úgy döntött, hogy Jézus ártatlan, szabadon kell bocsátani. Pilátusnak határozottan gyakorolnia kellett volna hatalmát, példát mutatva abban, hogyan kell habozás nélkül kiállni az igazság mellett. Határozottan és azonnal szabadon kellett volna bocsátania Jézust, szétszlatatnia a tömeget, és ha szükséges, letartóztatnia a lázítókat.

Pilátus azonban, félve az emberek kérésétől, tétozott. Tanácstalansága végzetesnek bizonyult, és elkerülhetetlen, egymásba fonódó események lavi-

náját indította el, átengedve a vezetést egy meghatározott személynek, illetve csoportnak. Ilyen jellegű eseménysorozatok gyakran megfigyelhetők családokban, iskolákban, közösségekben, gyülekezetekben, sőt egész nemzetek esetében is. Először is, Pilátus magára vállalta azt a hasztalan kísérletet, hogy egy tömeget érvekkel próbáljon meg a helyes döntésre készíteni. Ez természetesen soha nem jár sikerrel, mert a csőcselék eredendően mindig észszerűtlen. Másodsorban, Pilátus valaki másra hárította a döntéshozatal felelősségét. Egy válsághelyzetben ez értékes időt emészt fel, és általában sikertelenül végződik. „Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde,

“ Csak akkor lesz erőnk szilárdan és hűen megállni a legveszélyesebb és legnehezebb helyzetekben is, ha elvhűek vagyunk a mindennapi élet próbáiban. ”

– A Nagy Orvos lábnyomán, 490. old.

TARTALOM | C-20 | MÁJUS 14.

49 | A tömegnyomás

53 | Az első sátoros összejövetel

54 | Határozott jellem

56 | Jézus, a nagy gyógyító

vajjon galileai ember-e ő? És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban.” (Lk 23:6,7) Harmadrészt, Pilátus kényszeríteni akarta a csöcseléket a helyes döntésre, megpróbálva rávenni őket egy elfogadhatatlan lehetőségre. A tömeg azonban felindultságában saját érdekei ellen lép fel.

„Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, akit akarának. Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak? Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe. (...) A főpapok és vének pedig reábeszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. Felelvén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig mondanak: Barabbást.” Negyedszer, Pilátus megpróbálta lecsillapítani a tö-

meget. Így szólt hozzájuk: „Ímé én ti előttetek kiváltván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, amivel őt vádoljátok, de még Héródes sem. (...) Megfenyítvén azért őt, elbocsátom.” A kibékítésre és kompromisszumra tett kísérlete abból állt, hogy megverette az ártatlant. Ez felfedte gyengeségét és felbátorította a tömeget. „Azok pedig nagy fenszóval sürgették, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala.” (Lk 23:14-16,23) Végül Pilátus megadta magát a tömeg kérésének, rájuk hárítva a felelősséget, azzal érvelve, hogy az ő bölcs tettei valami sokkal rosszabbat akadályoztak meg.

„Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok!” „És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, amit kérnek vala.” (Mt 27:24, Lk 23:24)

Pilátus kézmosása elhallgattatta lelkiismeretét, de nem szabadította fel cselekedetei vétkétől.

II. RÉSZ

Pilátus határozatlansága figyelmeztető jel mindenkinek, aki tétovázik a jót cselekedni akkor, amikor az nem annyira közkedvelt vagy éppen veszélyes. Szemlélteti azt az igazságot, hogy „jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve.” (1Pt 3:17)

„Ha Pilátus mindjárt az első pillanatban erős és határozott lett volna, és megtagadta volna annak az embernek az elítélését, akit ártatlannak talált, akkor elszakította volna azt a végzetes láncot, amely lelkiismeretét megkötözte és a bűn iszonyatos fogságában tartotta egész életében.” (*Jézus élete*, 731. old.)

Krisztus halálos ítéletét aláírva Pilátus saját magát bilincselte meg, saját halálos ítéletét írta alá. Soha többé nem volt már szabad ember.

Miért döntött Pilátus rosszul a válsághelyzetben? „Ő azonban egyik lépést a másik után tette meg lelkiismerete megsértésében. Felmentette magát az alól, hogy igazsággal és méltányossággal ítélkezzék, és most majdnem tehetetlenül a zsidó papok és főemberek kezében találta magát. Ingadozása és határozatlansága végül is a romlását okozták.” (u. o.) A krízishelyzetben hozott döntéseinket majdnem minden esetben a korábban meghozott, látszólag kicsi és jelentéktelen döntések határozzák meg. Minden ember találkozott már legalább egyszer Pilátus dilemmájával. „Milyen sokan vannak olyanok, akik a veszteség vagy a szenvedés elkerülése érdekében hasonló módon inkább fel-

áldozzák meggyőződésüket. A lelkiismeret és a kötelesség mindig megmutatja nekünk azt az utat, amelyen járnunk kellene, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg. Evilági érdekeink rendszerint a rossz irányba igyekeznek bennünket téríteni, de ha megalkuszunk Sátánnal, akkor ez az alku hamarosan a bűn sötét éjszakájába sodor bennünket.” (i. m. 738. old.)

Azon nyomás ellen, hogy alkalmazkodjunk az egészségtelen életmódhoz, a kihívó öltözködéshez, a tisztátalan cselekedetekhez, Isten ígéje tud hűségnek megtartani. Nem kell Pilátushoz hasonlóan meghajolnunk az igazságot figyelmen kívül hagyó világ moráljása előtt. Akik engedik, azoknak Isten parancsolata az ígéret: „Ne indulj a sokaság után a gonoszra.” (2Móz 23:2)

Mennyire különbözött Pilátus tétovázásától Akhája római kormányzójának, Galliónak a határozott kiállása, amikor „reátámadának a zsidók egyakarattal Pálra, és vivéek őt a törvényszék elébe.” (ApCsel 18:12)

„Azt várták, hogy amint korábban egy hozzá hasonló személy esetében, a hatalmat az ő oldalukra

fordítják, ezért nagy hangon, haragosan kezdtek panaszkodni az apostolra: *Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket.*” (*Sketches From the Life of Paul*, 107. old.)

Gallió, Pilátushoz hasonlóan római tisztartó volt. Ugyanúgy szembesült a zsidók által behangolt, lincselni vágyó csöcselékkel. Itt azonban be is fejeződik a hasonlóságok sora.

A Próféta Sasak szerint Gallió „becsületes ember volt.” (*Az apostolok története*, 253. old.) Amikor látta, hogy Pál ártatlan, nem habozott. Késlekedés nélkül „monda Gallió a zsidóknak: Ha valóban

valami bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket: De ha tanításról, nevekről és a ti törvénytekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. És elűzé őket a törvényszék elől.” (ApCsel 18:14-16) Meg sem várta, hogy Pál védekezni kezdjen, és azzal még jobban felkeltse a tömeg haragját. Határozott fellépése lecsillapította a zavargást. A szeszélyes csöcselék feladta a lázadás felbujtóit. Pál munkája nem lett rövidre zárva, és „még több napig” (ApCsel 18:18) Akhájában maradt. Gallió nem lelkiismeretfurdalással élte le élete többi részét.

III. RÉSZ

Rúben volt a legidősebb, a testvérek vezére. Nem kellett volna szó nélkül hallgatnia, hogy Simeon és Lévi ördögi tervet eszeltek ki József megölésére és kútba vetésére. Azonnal határozottan elleneznie kellett volna bármilyen erre irányuló tervet. Ehelyett egy olyan stratégiával próbálkozott, amelyről azt gondolta, hogy az által megőrizheti a testvérei szimpátiáját, és Józsefet is megmentheti.

„Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és monda: Ne üssük őt agyon. És monda nékik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, amely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához.” (1Móz 37:21-22)

Majd a többiek részéről származó nyomás hatására, összeroskadva elment onnan. Terve azonban nem sikerült, mert távollétében a többiek eladták Józsefet az izmaelita kereskedőknek. „És visszatére Rúben a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit. És megtére az ő atyjafiaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én?” (1Móz 37:29-30)

Engedve a nyomásnak, beletörődve ment haza testvéreivel és ő is részt vett apja becsapásában. Ez a tapasztalat majdnem két évtized lelkiismeretfurdalást és büntudatot okozott neki. Jákob találóan írta le jellemét: „Állhatatlan, mint a víz, nem lesz az első.” (1Móz 49:4)

Salamon nyújtja nekünk az egyedüli biztonságos tanácsot ilyen helyzetekre. „Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket.” (Péld 1:10)

Még ha bele is estünk a kompromisszum csapdájába, nem kell továbbmennünk a büntudat és lelkiismeretfurdalás útján. Isten erejével jó útra térhetünk. Joás, Gedeon apja ennek az igazságnak a beszédes példája. Joás Ofrában lakott a bírák korának kezdetén, amikor az egész országban általános hitehagyás uralkodott. A saját környezete is Baált imádta, és sokat szenvedtek az adóz fosztogatók zsákmányszerző támadásai miatt. „Annak a résznek, amelyhez ez a család tartozott, nem volt vezető szerepe, de Joás családja kitűnt bátorságával és becsületességével. Joás bátor fiáról azt mondják, »[...] mindenik olyan arcú, mint egy-egy királyfi« (Bír 8:18). A midiánitákkal való küzdelemben egy kivételével mind elesetek, és ez az egy félelmetessé tette nevét a portyázók előtt.” (*Pátriárkák és próféták*, 546. old.)

“Az odaadás és a kegyesség olyan szoros kapcsolatot teremt Jézus és tanítványai között, hogy a keresztény Hozzá hasonlónak válik. Isten ereje által az ő gyenge, tétovázó jelleme átalakul egy erős, határozott egyéniséggé.” – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 37, 38. old.

Isten hősei reformátorok, akik engedelmeskednek parancsolatainak. Egy éjjel Gedeon ledöntötte apja oltárát és bálványait, kicserélve azt Isten oltárára. Tettére másnap reggel derült fény, amikor a város népe összegyűlt imádkozni. „Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, amely mellette volt.” (Bír 6:30)

Joás, Gallióhoz hasonlóan, nem akart egyezkedni a csöcselékkal. Gondolkodás nélkül jelentette ki: „Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmaztátok-e őtet? Valaki

perel ő érette, ölettesék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott!” (Bír 6:31) (lásd: 5Móz 13:6-11) Ennek a határozott válasznak hála „Gedeon elleni minden erőszakos gondolat elszállt; és amikor a háború kürtjét megfúvatta, az ofrai emberek az első között gyűltek zászlója alá.” (*Pátriárkák és próféták*, 548. old.)

Amikor rád nehezedik a társaság nyomása, te vezetőként állsz ki, vagy együtt haladsz a tömeggel? Rúbenhez és Pilátushoz, vagy Gallióhoz és Joáshoz hasonlítasz?

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Pilátus határozatlansága miért hozott megvetést számára? _____
2. Pilátus többször is megpróbálta szabadon engedni Jézust. Erőfeszítései miért nem mentik fel vétke alól? _____
3. A nyolcadik parancsolat megtiltja a „területi hódító háborúkat” (2Móz 20:15, *Pátriárkák és próféták*, 309. old.) A német nemzetiségű lakosság nagy számát használva ürügyként Adolf Hitler 1938-ban Németországhoz csatolta Ausztriát és követelte Csehszlovákia bizonyos területeit is. Mivel Hitler kérése Isten törvényének, Németország saját törvényeinek és a nemzetközi alkotmánynak az áthágását is jelentette, milyen tanáccsal szolgáltál volna a Hitlerrel „egyezkedő” francia és brit politikusoknak? _____
Neville Chamberlain egy új szerződést ajánlott, mely kompromisszumos megoldásával kibékíti Hitlert, és a követelt területek nagy részét átadta neki. Chamberlain izgatottan jelentette be, hogy ez a paktum lesz „a mi időnk békeszerződése”, valamint Hitler „az év embereként” szerepelt a *Time* magazin címlapján. Pilátus tapasztalatára alapozva, aki kompromisszumot kötött és kielégítette a gonosz követeléseket, szerinted mennyire volt várható ennek az egyezménynek a működőképessége? _____
4. Olvasd el a *Pátriárkák és próféták* 575–580. old. Milyen befolyással van a szülők határozatlansága a gyerekekre? _____

II. RÉSZ

5. Kit szeretnél bírának, Pilátust vagy Galliót? _____ Miért? _____
6. Milyen hatással van a szülők határozatlansága a gyerekekre? 1Móz 18:19, Péld 22:6 _____
7. Ültessd gyakorlatba, amit a tömegnyomáshoz való viszonyulásról tanultál, majd magyarázd meg, hogy a kísértésnek való határozott, azonnali és döntő ellenállás hogyan segít győzni a bűn felett. _____

III. RÉSZ

8. Miben hasonlít Rúbennek, József kútbavetéséről szóló terve Pilátusnak a Jézus megfenyítéséről szóló tervéhez? _____
9. Milyen kísértésekben lehetsz határozott, mint Gallió vagy Joás? _____

Csodák az életemben

– 20. rész, írta: John N. Loughborough

Az első sátoros összejövétel

Két héttel a sátoros összejövetelek ötletének felvetése után sátrunk már állt Battle Creekben, a Tompkins és a Van Buren utcák délkeleti sarkán. Nekem jutott az az előjog, hogy elsőként prédikáljak. Azt mondták, egy mérföldre elhallatszott a hangom. Azon az összejöveten Cornell lelkésszel felváltva szóltunk.

Noble úr, Battle Creek postamestere a sátortól nem messze lakott, és a program nagyon felkeltette érdeklődését. Mindenkinnek elmondta, hogy menjenek be a sátorba, mert valami nagyon érdekeset fognak hallani, és megéri. Az első sátoros összejövételünk három napja alatt folyamatosan tömegek gyűltek hozzánk. Amikor a White házaspár június közepe táján visszatért Wisconsinból, Grand Rapidsban találkoztunk egy háromnapos általános gyűlésre, melyre meghívtuk az állam azon felében élő testvéreinket is. Ez az alkalom is nagy tömegeket mozgósított, és mindenkinek alkalma adódott tanulni hitünkről.

A sátor lebontása után az egyik testvér otthonában tartottunk imaórát és tanácskozást. Akkor szenteltek fel engem az evangélium szolgálatára White és Cornell lelkészek kézrátételével. Ez volt az első ilyen jellegű felszentelési istentisztelet a hetednapi adventisták körében.

Július elején Tyrone-ban tartottunk összejöveteleket Cornell lelkész apjának lakhelye közelében. A következő sorozatunkat a michigani Rochestertől három mérföldre tartottuk egy ligetben. Mivel ez az aratási munkálatok és kaszálások közepére esett, péntek délután állítottuk fel a sátrat. Szombatra kettő, vasárnapra három alkalmat terveztünk. Úgy döntöttünk, hogy ezután lebontjuk és összecsomagoljuk a vásznat, majd négy és fél napig pénzért dolgozunk, hogy fedezzük a sátor karbantartásának és családunk ellátásának költségeit.

Ez előtt még soha nem próbáltuk nyilvánosan, a nagyközönségnek árulni traktátusainkat és füzeteket. Az érdeklődőknek adtunk belőle, az előállítási költségek pedig kijöttek az adományokból. Amikor White lelkész azt javasolta, hogy az emberek fizessenek értük egy csekély összeget, és így még többet nyomtathatunk, megígértem, hogy megpróbálom. Vasárnaponként, amikor sorozatot tartottunk, kiállítottunk egy standot a könyvek eladására. A sátoros összejöv-

vetelek harmadik vasárnapján, reggel 9 órakor a liget már zsúfolásig volt emberekkel. A sátor is megtelt, és annyian ültek a földön, hogy még egy ugyanakkora sátor megtelt volna. A rendező 246 kocsinyi embert számolt, akik a földeken keresztül érkeztek, a gyalogosokon és a lóháton érkezőkön kívül, vagyis mintegy 2000 személyt. Russell lelkészt, a metodista lelképásztort hívtuk meg, hogy délelőtt fél tizenegyől fejtsse ki gondolatait a szombatról. Én kilenc órától prédikáltam a törvény folytonosságáról, amelyet Russell lelkész is meghallgatott. Neki le volt írva a prédikációja, de miközben olvasta, sokszor két vagy három lapot is hajtott egyszerre. A hallgatóság közül néhányan meg is jegyezték, hogy az én prédikációm cáfolta az ő kéziratát. Beszéde tulajdonképpen a korábban elhangzottakkal való egyetértés volt, vagyis hogy a vasárnapünneplés alapja a hagyomány, és nem a Szentírás parancsolata.

A lelkész beszédének végén bejelentettünk egy beszélgetést a témáról 13 órára, és megkértük, hogy föltétlenül legyen jelen. Egyháza tagjainak legőszintébb kérése ellenére sem fogadta el a meghívást. A mi gyülekezetünk teljes létszámban ott maradt, mert egy egész napos programra voltak felkészülve. Az utolsó beszéd után az emberek vásároltak néhány könyvet, mintegy 51 dollár értékben. 35 centért megvehettek egy teljes sorozatot abból, amit ajánlottunk. Voltak, akik több pénzt adtak, mintegy 18 dollár értékben. Az összejövétel ezen utolsó napján, R. J. Lawrence, egy őszinte baptista lelkész is ott ült a hallgatóságban. Amikor lóháton ment hazafelé, néhány szomszédja megállította, és megkérdezték tőle, hogy mi a véleménye az aznap hallottakról. Fejét fogva válaszolt: „Ó, a fejem annyira tele van, hogy legalább három napba telik, ameddig mindent átgondolok.” Gondolkodása eredményeképpen adventista lelkész lett, és élete hátralevő részét ennek az ügynek szentelte.

Történelmi kapcsolat

Határozott jellem

Minden fiatalnak fejlesztenie kellene határozottságát. A megosztott akarat egy csapda, és sokak vesztét okozta. Bunyan, *A zarándok útja* című írásában bemutat egy szereplőt, Simulékonyt. Ifjak, kerüljétek őt!

Akiket ő jelképez, azok nagyon alkalmazkodók, de olyanok, mint a nád a szélben. Nincs akaraterejük. Legyetek határozottak, mert másképp homokos alapon áll a házatok, jellemetek. Akik azon az úton járnak, melyért az Úr válságdíjat fizetett, ne inogjanak lelkiismereti kérdésekben. Mutassanak erkölcsi határozottságot, és ne féljenek attól, hogy meggyőződésükkel egyedül maradnak.

Sokan vannak, akiket minden irányzat megváltoztat. Megvárják, hogy mit gondol valaki más, és annak véleményét gyakran egyetemes igazsággként fogadják el. Nem beszélnek meg Istennel, nem mondják: „Uram, nem hozhatok semmilyen döntést, ameddig nem ismerem a Te akaratodat.” Ha ezek a fiatalok teljes mértékben Istenre támaszkodnának, erőssé válnának az Ő erejével. Ne igazítsuk magunkat a világ mércejéhez és irányzataihoz. Legyünk Dánielek, álljunk ki határozottan. Így, Mózeshez hasonlóan, megláthatjuk Őt, a láthatatlant. A gonosz társaságban gyakorolt gyáva, visszafogott hallgatás eggyé tesz velük.

Legyen bátorságotok a jót cselekedni. Legyen saját egyéniségetek. Ha sikereket szeretnétek elérni valamiben, ami nemes és fennkölt, gyakorolnotok kell az igazság határozottságát. Jézus felfedte előttek, milyen árat fizetett megváltásotokért. Üdvösségetek szenvedéssel és vérrel vált lehetővé számotokra. Minden a ti oldalatokon áll. Isten mindent megtett. Odaadva Jézust engesztelő áldozatul bűneinkért, Isten felruházott erővel, hogy ellenálljatok a gonosznak és legyőzzétek azt. Legyetek elszántak és határozottak. Ennek érdekében sokkal nagyobb segítségre van szükségetek, mint amit emberi barátok adhatnak, de erre ígéretetek van, ha ti magatok is beleegyeztek az új szo-

kások kialakításába. Ez komoly, folyamatos erőfeszítést igényel a részletekről. Ha Sátán látja, hogy határozott lépéseket tesznek Krisztusért, minden ravasz módszerét beveti, hogy elcsábítson és romlásba döntsön. Krisztus azonban menedéket nyújt a gyengéknek és megkísértetteknek. Angyalai minden bizakodó lelket segítenek, megvédenek és irányítanak.

Végtelen lehetőségek állnak a rendelkezésetekre. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” A ti kiváltságotok elfordulni mindentől, ami olcsó és közönséges, és felemelkedni egy magasabb mérce elérésére, hogy elnyerjétek az emberek tiszteletét és Isten szeretetét.

A feladat, amit Isten a fiatalokra és mindenkire bízott, megmutatja, mennyire tiszteli gyermekeit. Az önuralom elsajátításának feladatát bízta ránk. Meghívott, hogy osztozzunk Vele a megváltás nagy munkájában. Ahogy egy apa maga mellé veszi a fiát a vállalkozásába, ugyanúgy von minket is maga mellé Isten az Ő munkájába. Isten munkatársai vagyunk. Jézus mondta: „Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképpen küldelek titeket.” Ne legyünk inkább Isten gyermekei, mint Sátán és a bűn rabszolgái és Krisztus ellenségei? A fiataloknak Isten nagymértékű kegyelmére van szükségük, hogy a keresztnység elveit megélhessék mindennapi gyakorlatukban. A Krisztus eljövételére való felkészülés Krisztus által történik, legnemesebb tulajdonságaink felhasználásával. Minden fiatal kiváltsága, hogy csodálatosra formálja jel-

lemét. Szükségünk van Jézus közelségére. Ebben rejlik erőnk és hatékonyságunk. Egyetlen másodpercig sem támaszkodhatunk önmagunkra. Kedves ifjak, gyakoroljátok hűségesen képességeiteket, bőkezűen osztogatva az Istentől kapott világosságot. Tanulmányozzátok, hogyan tudjátok a legjobban megosztani másokkal a menny gazdag áldásait, a békességet, a világosságot, az igazságot. Folyamatosan fejlődjétek, jussatok mind magasabbra és magasabbra! Állítsátok szolgálatotokba lelki és testi erőtet, tartsátok szem

“A gonosz társaságban gyakorolt gyáva, visszafogott hallgatás eggyé tesz velük.”

előtt az értékes örök valóságokat! Keressétek őszintén az Urat, legyetek egyre műveltebbek, egyre lelkebbek! (...)

Legyetek kitartóak az elkezdett munkában, ameddig győzelemről győ-

zelemre juttok! Neveljétek magatokra egy jó célra! Tartsátok szem előtt a legmagasabb mércét, hogy mind magasabb célokat valósítsatok meg, így tükrözve vissza Isten dicsőségét.

– *The Youth's Instructor*, 1910. január 25.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mit kell minden fiatalnak ápolnia? _____
Mi az a csapda, amely sokak vesztét okozta? _____
2. Ahelyett hogy az Úr akaratát tanulnák meg bizonyos kérdésekben, mit szeretnének hallani egyesek? _____

3. Mi tesz minket a gonosz társasághoz hasonlóvá? _____
4. Miért lényeges határozottan a jót tenni? _____

5. Az új szokások kialakítása miért igényel erőfeszítést a részünkről? _____

6. Milyen segítséget nyújt Krisztus ebben a helyzetben? _____
7. Mi a mi kiváltságunk? (két dolog) _____

8. Hogyan mutatja ki az Úr irántunk való tiszteletét? _____

9. Mit kell tanulmányoznunk? _____
10. Mi az értékes most? _____
10. Hogyan juthatunk győzelemről győzelemre? _____
Hogyan valósíthatunk meg nagy és hatalmas dolgokat? _____

A hit fejezetei

Jézus, a nagy gyógyító

Jézus mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.” (Mt 5:44) Ez működik!

Lexmy azóta utálta az adventistákat, amióta megjelentek falujában és imaházat építettek a háza mögé. Ő, a családja, és a falu majdnem minden lakója hindu volt. Több száz istent imádnak nemzedékek óta. A láthatatlan keresztény Istennel ellentétben a hinduk látják isteneiket – gondolta Lexmy. Amikor egy adventista vezető, Israel, a **Gospel Outreach** munkása elment a gyülekezetbe és elkezdte az imaórát vagy a szombati istentiszteletet, ő mindig rákiabált: „A ti Istenetek nem igazi Isten! Csak azért jöttetek ide, hogy hamis vallásokat hirdessétek és ételt kapjatok ezektől az emberektől.”

Gúnyolta, csúfolta és kritizálta az evangélistákat és a hívőket is. Israel azonban mindig megállt az ő házában is, amikor látogatta a hívőket és a falu többi tagját. Egy szerdai nap, amikor Israel megállt Lexmy házában, az asszonyt ágyban találta. Magas lázzal feküdt és nyögött a fájdalomtól. Israel megkérdezte, hogy imádkozhat-e érte. „Azt hiszem” – válaszolta. A férfi imádkozott azért, hogy Lexmy ismerje meg az élő Istent, aki törődik vele, gondoskodik róla és meg tudja gyógyítani. Az ima után egyszerűen felállt, és távozott. Szombat reggel egy új arc jelent meg a gyülekezetben. Lexmy rontott be örömtől sugárzó arccal. Mindenkinek elmondta, hogy Israel imádkozott érte Istenhez, és Isten teljesen meggyógyította őt. Az ő istenei közül egyik sem tudta ezt megtenni. Bocsánatot kért, amiért átkozta a lelkész és a gyülekezetet. Most szeretett volna részt venni és többet megtanulni erről az Istentől. Azt mondta, hogy másokat is meghív. És állta a szavát, most már az egyik barátjával jön, és másokat is hívott. Legjobban a férjéért aggódik. Kérte a lelkészt és a tagokat, hogy imádkozzanak érte, hogy elfogadja Krisztust. Ő még mindig a családi bálványokat imádja, de Lexmy szeretne megszabadulni ezektől és megmentve látni a férjét.

Egy másik faluban, egy másik asszony is megta-
pasztalta Jézus gyógyító erejét. Egyik szombaton a fia
nagyon lelkesen tért haza a szombatiskolából. „Anyá,

anya, találd ki mit tanultam a szombatiskolában! A tanító elmondott egy történetet egy híres izraeli orvorról. Ő most Indiában dolgozik. Képes meggyógyítani a vakok szemét.”

„Biztos vagy ebben, Suresh?” – kérdezte az asszony a fiát.

„Igen, anya. Kérlek, gyere velem az egészségügyi központba, ahol dolgozik.”

„De fiam, ő nem tudja meggyógyítani a szemem, én soha nem láttam semmit. Vakon születtem, a szemem már születésem előtt rossz volt. Mi több, nincs elegendő pénzem, hogy kifizessek egy ilyen neves orvost” – mondta az anya. A gyermek azonban nem tárgált. „Nem kér el pénzt. Szereti meggyógyítani az embereket. Gyere velem gyorsan. Itt van, fogd a kezem.”

Az egészségügyi központban egy Gospel Outreach munkás köszöntötte anyát és fiát.

„Békesség, Isten hozott benneteket” – mondta mosolyogva.

„Kérlek uram, hívd ide Jézus doktort, hogy nézze meg anyukámat. Tudom, hogy most azonnal rendbe tudja hozni a szemét.”

„Van egy tervem – mondta kedvesen a fiatal lelkész. – Negyven napot vesz igénybe. Íme, mit kell tennünk. Gyertek el minden nap, és én beszélek Jézus doktornal. Az érkezésetek előtt minden nap kihagyok egy étkezést, hogy még többet beszélgethessek Jézus doktornal.”

„Amit mondasz, megteesszük” – mondta az anyuka.

A negyvenedik nap mindenki nagyon izgatott volt. Suresh alig várta már, hogy édesanyja először láthassa az ő mosolygó arcát. „És most, Jézus doktor, kérünk, nyisd meg a te gyermeked szemét, hogy láthassa Suresh boldogságát” – imádkozott a lelkész.

És pontosan ez történt. Suresh anyja szemébe nézett, és látta az öröm könnyeit lecsorogni az arcán. „Tudtam, hogy megteszed! Köszönöm, Jézus doktor.”

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A reformhoz VALÓ VISZONYULÁS

Aranyszöveg | Példabeszédek 19:20-21

„Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg.”

I. RÉSZ

Salamon halála után Izrael két egymással versengő és harcban álló országra oszlott. Északi fele földrajzilag nagyobb volt, több lakossal, és megtartotta az Izrael nevet (később Samáriának hívták), míg a déli részt Júdának nevezték.

A királyság kettéválása után mintegy húsz évvel Asa, a tizenéves, vagy talán a húszas évei elején járó fiatalember került Júda trónjára. Hogyan tudna egy ilyen tapasztalatlan fiatal kormányozni egy ellenségtől körülvett, széthúzásokkal teli, erkölcstelenségbe sülyedő kis országot? Első fennmaradt tette az volt, hogy „kiveszté a férfitú paráznákat az országból.” (1Kir 15.12) Az angol fordításban használt „sodomita” kifejezés a Biblia egyik megnevezése a homoszexuálisokra. „Romlott korunkban sok olyan emberrel találkozunk, akiket annyira elvakított a bűn, hogy az erkölcstelen élet mellett döntenek, mert az felel meg szívük egyre inkább megromlott hajlamai-

nak. (...) A romlott emberek könnyebbnek tartják, ha vétkeik alátámasztására elferdítik a szent írásokat, mintsem lemondjanak bűneikről, és megtisztítsák szívüket és életüket. Sokkal több ilyen ember akad, mint sokan képzelnék. Sőt, számuk szaporodni fog, amint közelebb érünk a végső napokhoz.” (*Bizonyítételek*, 5. köt., 141. old.)

Ugyanakkor Asa „elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöreté, és az Aserákat kivágatá.” (2Krón 14:3)

E reformintézkedések bevezetésével egyidőben Asa a megújulást is szorgalmazta. „És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék,

“ Legnagyobb és legsürgetőbb szükségletünk az igaz istenfélelem felébredése közöttünk. Első dolgunk ennek keresése legyen. ”

– *The Review and Herald*, 1887. március 22.

TARTALOM | C-21 | MÁJUS 21.

57 | A reformhoz való viszonyulás

61 | Csodák New Yorkban

62 | Az Istenbe vetett bizalom fontos sága

64 | Amikor éhes voltam

és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját.” (4. v.)

Ezek együttesen alkották a leghatékonyabb módszert az ország egységének elérésére. „És az ország csendes lőn alatta.” (5. v.) A Júda és Izrael közötti különbség szembeötlő volt. Míg Júda békés, erős és stabil volt, Izraelt a széthúzás és a viszálykodás jellemezte.

Bár Júdában tíz évig béke volt, ez idő alatt is rettenetes ellenségekkel kellett szembenézniük. Asa bölcsen kihasználta a békeidőt királysága megerősítésére. Fallal körülvett városokat, tornyokat, kerítéseket, egy egész erődített védelmi rendszert épített ki, és megszervezett egy majdnem félmillió fős, képzett hadsereget (lásd: 1,7,8. v.).

A reformokkal azonban nem lehet ellenállás nélkül haladni. Ez senkinek nem sikerül, és Sátán ez alkalommal is buzgón tevékenykedett annak érdekében, hogy megghiúsítsa a terveit. Uralkodásának harmadik évében államcsíny zajlott Izraelben. Nádáb királyt megölték, és helyette Baása vette át az uralmat (lásd: 1Kir 15:28).

Baása gyűlölte Asa reformjait, és 24 évig tartó uralkodása idején végig ellenségesen viszonyult Júdához. (lásd: 1Kir 15:16,32) Sátán ugyanakkor felindította Zérahót, egy erőszakos etióp uralkodót, hogy hatalmas hadsereggel „ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel” vonuljon Júda ellen. (2Krón 14:9) Ez sokszorosa volt Asa seregének.

Ebben a válsághelyzetben Asa válasza az ima volt. „Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt.” (11. v.)

Isten meghallgatta az imáját, és válaszolt rá. „Megveré azért az Úr a szerencseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerencsenek. És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerencsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert levertek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt.” (12-13. v.)

II. RÉSZ

Az etióp támadással Sátán célja Júda legyengítése volt. Tönkre akarta tenni azt a jó munkát, amelyet Asa véghezvitt. Mindazonáltal „semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.” (2Kor 13:8)

Ahelyett, hogy ez a támadás elpusztította volna az országot, még jobban megerősítette és felvirágoztatta. Asa győztes csapata „üldözé őket (...) Gerárig, és elhullának a szerencsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert levertek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. És Gérár környékén elpusztítanak minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevé elhajtanak, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.” (2Krón 14:13-15)

Azonban egy ennél is nagyobb győzelem még hátra volt. Miközben az ország örvendezett Isten szabadításának, Obed próféta fontos üzenetet kapott. Emlékeztette a népet azokra a hosszú időszakokra, amikor a papok nem tanították megfelelően Isten törvényét. A hitehagyás ezen szakaszaiban zűrzavar, háborúk és nehézségek sújtották az országot (lásd: 2Krón 15:5-7). A prófétaság lelkének támoga-

tása által a reformáció elterjedt az egész országban, és Asa „elpusztítja a Júda és Benjámin földéről mindeztől a bálványokat.” (8. v.) A bálványimádás, amely a templomi szolgálatokba is belevegyült, végre megszűnt. Izraelből is sokan átköltöztek Júdába, ezzel még jobban gazdagítva és erősítve az országot. Asa hálás szívvel vezette a népet az Isten iránti szövetségének megújítására (lásd: 12-14. v.).

Asa története a fiatalok lehetőségeiről szól. Az ott honok és a gyülekezet vezetői jól tették, hogy követték jó példáját. Bár családi öröksége a bálványimádás és az erkölcstelenség volt, ő elhatározta, hogy nem folytatja ezt a gonoszságot és törvénytelenséget. A megújulást és a reformot helyezte munkája középpontjába. Fiatal felnőttként nem tért el ettől az elhatározásától, ami békét eredményezett az országban.

Isten megígérte, hogy mindenkit megáld, „aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül, hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gon-

“Az ébredés a lelki élet megújulását, a szív és az elme erejének felélénkülését, a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció újjászervezést, a gondolatok, elméletek, szokások és gyakorlatok megváltozását jelenti.” – *Christian Service*, 42. old.

dolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés leszén.” (Zsolt 1:1-3)

Amikor azonban a reformáció a dagályhoz hasonlóan elérte csúcspontját, elkezdődött a hanyatlás. Ahelyett, hogy „erőről erőre” (lásd: Zsolt 84:8) jutott volna, Júda önelégültté és büszkévé vált. Elhidegültek az imádatban, belemerültek a szertartásokba, a külsőségre fektetve a hangsúlyt. Katonai és gazdasági sikerei elbizakodottá tették Asát, és Júda lassan önmagában kezdett bízni. Hihetetlen, szinte felfoghatatlan, de elfelejtették Istent. Így a megmaradt „magaslatokat” nem rontották le, és a megmaradt sodomiták sem lettek elűzve. (lásd: 1Kir 15:14, 22:46)

Északon, Izrael gonosz királya, Baása kétségbeesett a Júdába kivándorlók nagy tömege, és a Júdából

érkező, a reformról és megújulásról szóló hírek miatt. A határok lezárására irányuló erőfeszítései miatt behatolt az országba és hatalmába kerítette Ráma városát, hogy „senkit ki és be ne bocsásson.” (1Kir 15:17)

Mivel Ráma csak 5 mérföldre volt Jerzsálemtől, Baása ténykedése veszélyeztette Asa királyságának biztonságát. Ő azonban nem gondolta arra, hogy imádkoznia kellene. Nem tudjuk, hogyan válaszolt volna Isten egy ilyen imára. Lehet, hogy az északi királyság felhagyott volna a hitehagyással, elkezdte volna keresni az Urat, és egyesül Júdával. Azt tudjuk, hogy Isten felakarta használni Asát Szíria meghódítására, ez azonban nem történt meg, mert Asa nem imádkozott.

Hányszor előfordult már, hogy az életünkben felmerülő gondok ahelyett, hogy megerősítettek volna, legyengítettek, mert nem imádkoztunk.

III. RÉSZ

Legnagyobb győzelmeinket sokszor legnagyobb kudarcaink követik. Ez történt Józsuével a jerikói tapasztalat, Illéssel a Kármel után, majd Asával is.

Az etióp hadjáratral összehasonlítva Baása betörése inkább csak egy összetűzéshez hasonlított. Lehetséges, hogy ezért volt az ország annyira magabiztos. Viszont egyetlen gond sem annyira csekély, hogy megoldásához ne lenne szükség Isten segítségére és irányítására.

Stratégiaiilag Asa helyesen érvelt azzal, hogy ha Izraelt északról megtámadják, akkor Baásának két fronton kell harcolnia, és hadseregének nagy részét el kell vonnia Izrael déli, Júdával közös határától. Isten tanácsának kikérése nélkül döntött úgy, hogy pénzzel oldja meg ezt a kérdést, és egy vagyont fizetett Benhadádnak, Szíria ualkodójának, hogy támadja meg Izrael északi határát. A stratégia briliáns volt, és emberi szempontból sikeresnek tűnt. Benhadád több ponton is megtámadta Izrael gyengén védett, északi városait. Baásának ki kellett vonulnia Rámából. Hí-

zelgő tanácsosai dicsérték és magasztalták Asa bölcsességét, aki egész Júdát mozgósította, és Baása erődítményeit lerombolva az építőanyagokat felhasználta Ráma védelmi vonalának kiépítésére, hogy a további támadásoknak elejét vegye. Isten Hanáni prófétának adta azt a nehéz feladatot, hogy megdorgálja Asát a látszólag sikeres katonai megmozdulásaiért. „Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalmad, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből.” (2Krón 16:7)

Ez a történet arra tanít, hogy a pénz nem megoldás az élet kérdéseire. Ostobaság abban bízni, hogy a pénz kiment a gondokból. Asa aprócska „győzelme” lehangoló kudarc volt ahhoz képest, amit Isten tett volna Júdáért.

Ahelyett, hogy gazdagságot eredményezett volna a nemzetnek, ez a háború kiűriste az ország tartálékait, még a templomi alapból is el kellett venniük. Ezek a szent erőforrások pedig Isten népe egyik legnagyobb ellenségének a kezébe kerültek. Asa terve ahelyett, hogy kimentette volna az országot a háborúból, meghosszabbította a konfliktust, ahogy azt a próféta meg is mondta a királynak. „Azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened.” (9. v.)

Ennek az üzenetnek megtérésre kellett volna vezetnie Asát, de ő visszautasította azt, megharagudott a prófétára és börtönbe vetette (lásd: 10. v.).

Életének utolsó két évében lábbetegséget kapott, és ismét nem Istent kereste. Nem Istent kereste, hanem kora orvosainak tanácsát követte. Isten csalódott volt, mert az orvosok tanácsa nemcsak, hogy nem enyhítette fájdalmát, de megrövidítette Asa életét.

Bár Asa élete azt szemlélteti, hogyan legyünk fiatalon sikeresek, az ezzel járó veszélyekre is rámutat. Történetéből megtanuljuk, hogy a megújulás és a reform érdekében tett erőfeszítéseinknek soha nem szabad lankadniuk. Soha ne fáradjunk bele a jótevésbe (lásd: Gal 6:9).

A korai győzelmeket mély odaadásnak és komoly elhatározásnak kell követnie. A próbák – nagyok, vagy látszólag kicsinyek – megoldása az ima, és az Isten akaratának való teljes odaszentelődés.

Alázzuk meg szívünket, amikor megdorgálnak valami olyanért, amit mi nagyon jónak tartunk. Végül megtanuljuk, hogy ha a világ szakembereitől származó tanács ellentétben áll Isten tanácsával, akkor egyedül Isten tanácsát kell követnünk (lásd: Péld 19:21).

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Hasonlítsd össze 1Kí 14:24-et 3Móz 18:22,24-el. Hogyan értheted meg a Bibliából azt, hogy a sodomita kifejezés a homoszexualitásra vonatkozik? _____
2. Olvasd el újra a *Bizonyságtételek* 5. kötetéből idézett részt. Mivel a Biblia kifejezetten elítéli a homoszexualitást, magyarázd meg, hogyan terjedhetett el annyira Júdában, hogy csak komoly erőfeszítések árán tudták megtisztítani az országot ettől a bűntől. _____

II. RÉSZ

3. Hasonlítsd össze 2Kí 15:11-et 4Móz 31:25-30-cal. Ha ezeket az utasításokat követték, számold ki, mennyi volt azon állatok száma, melyeket az etiópiai háború után zsákmányoltak? _____
4. Olvasd el a 6–7. oldalon található Ellen White idézetet. Hogyan alkalmazta Asa történetét a mai világra? _____

III. RÉSZ

5. Bár a pénz sokat segít az evangélium terjesztésének munkájában, a meglevő pénzalapok hogyan akadályozhatják az evangélium előrehaladásával kapcsolatos isteni terveket? _____
6. Isten terve az etiópiaiak elleni harccal (1) gazdagságot szerzett Júdának, (2) gazdagította a templom vagyonát, (3) győzelemmel végződött. Hogyan vallott kudarcot Asa Baására vonatkozó terve mindhárom területen? _____
7. Néhány beteg adventista nem ment el a Battle Creek-i Szanatóriumba, és nem keresték fel Dr. Kelloggot, mert nem értettek egyet vele bizonyos egészségügyi kérdésekben, és nem fogadták el nézőpontját. Miben hasonlít ez Asa döntésére, hogy nem a prófétai utasítást követte betegségével kapcsolatban? _____

Csodák az életemben

– 21. rész, írta: John N. Loughborough

Csodák New Yorkban

Asátoros összejövetelek első szakaszában egymás után tizenegy helyen hirdettük az ígét. Mi ezt „sátorfuttatásnak” neveztük. Valóban úgy tűnt, mintha egyik helyről a másikra futnánk, de ez nem így volt, hanem minden ilyen erőfeszítésünket rövid lélegzetvételűre terveztük, hogy az embereknek, bár tömören, de a teljes igazságot bemutassuk. Néhány lélek el is fogadta azt. Arra törekedtünk, hogy minél több helyen ébresszünk érdeklődést, hogy majd ott folytathassuk a munkát.

Az 1854-55 telét New York államban töltöttük. Amikor ottani embereink megtudták, milyen sikeres volt a michigani sátoros összejövetel, vásároltak egy sátrat és egy kocsit, hogy New Yorkban is megismételjük ezt. Ugyanakkor megvásárolták és nekem adták azt a lovat és kocsit, amellyel korábban a White házaspár utazott. 1855 májusának végén megvettek egy hatvan lábnyi sátrat, amelyet Mill Grove-ban állítottak fel. Így kezdődtek el nyári erőfeszítéseink R. F. Cottrell szervezésében.

Július 4-én, amikor Cottrell testvérrel Mannsville-ből West Winfieldbe vittük a sátrat, át kellett kelniünk Salmon Creeken. Mivel a hidat elmosta egy tavaszi áradat, át kellett gázolnunk a folyón. Az előző esti heves esőzés miatt a vízállás magasabb volt, mint gondoltuk. Gyors folyású víz volt, köves mederben, és egyáltalán nem látszott mélynek. Az átkelőhely egy gyalogoshíd és egy malomtó között volt. Amikor odaértünk, nem láttunk friss nyomokat, ezért megkérdeztünk egy közelben lakó családot, hogy átkelt-e valaki. „Ó, igen” – válaszolta a nő.

Cottrell testvér átment a gyalogos hídon, de amikor én behajtottam, kiderült, hogy a víz a kocsi tengelyéig, és a lovak hátáig ér. (A keleti adventisták körében jól ismert Öreg Charley-val utaztunk.) Ami egy sekély pataknak tűnt, végül mély és erős sodrású folyónak bizonyult. Az áramlat ledöntötte a lovat a lábáról, és a kocsival együtt leúszta a malomtó felé. Cottrell lelkes a gyalogoshídon, és én a kocsiban egyszerre imádkoztunk Istenhez segítségért. Én nem tudtam úszni, és ha a Gondviselés nem lép közbe, a lóval együtt csekély a túlélési esélyünk. Ahogy sebesen közeledtünk a malomtó felé, a kocsi kereke megakadt egy nagy sziklában, amely megtartotta, ameddig a lónak is sikerült lábra állnia. Hátrafordult és sajnálkozva nézett rám. Odakiáltottam: „Charley, ki kell vinned engem innen!” Ahogy meghúztam a kantárt, hogy a fejét ellenkező

irányba fordítsam, kétszer vagy háromszor teljes erejéből nekilendült a túlsó part felé. Nemsokára biztosabb talajt érzett a lába alatt és biztonságosan partra húzta rakományát, az odasereglett tömeg éljenzése közepette. Nem mentünk sokat, megálltunk pihenni egy ligetben, ahol megköszöntük Istennek a szabadítást.

Második erőfeszítésünk Oswegóban volt. Azon az összejövetelen a White házaspár is mellettem volt. Nem sok segítségünk volt a sátor felállításához. Én túlságosan lestrapáltam magam és megbetegedtem, ezért nagyon úgy tűnt, hogy a prédikálás is a White családra marad. Imádkoztak értem, és azonnal meggyógyultam.

Amikor 1852-ben elfogadtam az üzenetet, még nem rendelkezünk az egészséges életmód világosságával úgy, ahogy az mára már nyilvánvalóvá vált népünk körében. A bizonyágtételek világosan szóltak a tea, a kávé, a dohány használata ellen, amikor azonban betegséggel szembesültünk, nem ismertük a természetes gyógymódokat. Betegeinket Jakab 5. fejezete szerint az Úr elé vittük imában. A rochesteri gyülekezetben hónapokon keresztül minden ilyen eset gyógyulással végződött. Egyeseket ez arra a következtetésre vezetett, hogy minden beteg, akit az Úr elé viszünk, biztosan meggyógyul, annak ellenére, hogy erre nem kaptunk megerősítést sem a Bibliából, sem White testvérnőtől.

Ez idő tájban Nathaniel White, James testvére elkapta a tuberkulózist, és imádkoztak érte. Bár sok áldásban részesült, sajnos életét veszítette. Amikor ennek híre eljutott népünkhöz, Seely testvérnő, aki sok ilyen imaalkalmon részt vett, felkiáltott: „Nem halt meg. Nem lehetséges, hiszen imádkoztunk érte!”

White testvérnő így szólt a rochesteri közösséghez: „Az Úr hallotta Nathaniellel kapcsolatos imánkat, és válaszolt rá. Alászállt a sírgödörbe, senkinek nem volt terhére. Isten ismeri ennek a fiatalembernek a jövőjét, valamint a rá leselkedő veszélyeket. Megengedte, hogy elaludjon, amikor fel volt készülve.”

Történelmi kapcsolat

Az Istenbe vetett bizalom fontossága

Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! Oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt.

Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerecsenek. És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban.” (2Krón 14:11-14)

Látjuk, hogy amikor Izrael bízott az Úrban, Ő mindig munkálkodott értük. Ott volt egy hatalmas hadsereg, több ezren, és úgy tűnt, hogy nekik, egy maroknyi embernek, esélyük sem lehet. Asa azonban az Úrban bízott, nem a nagy létszámban. Hitte, hogy Isten ugyanúgy meg tudja szabadítani őket, ha sokan, ha kevesen vannak. Kinyújtotta a kezét Isten felé, és hittal nézett az Úrra, Ő pedig kegyelmesen meghallgatta és válaszolt neki. Győzött, mert Isten teljes mértékben az ő oldalukon állt.

Ez valóban a bizalom, a hit próbája volt az izraeli hadseregben szolgáló hűségesek számára. Félttek attól, hogy körükben is annyira sok a bűn, hogy Isten nem tehet csodát értük. Nagyszámú ellenséggel kellett szembenézniük, Asa azonban nem foglalkozott sem szórakozással, sem kedvteléssel. A béke idején felkészült a nehézségekre, sereget készített fel egy esetleges fegyveres konfliktusra, de mégis milyen kevesen voltak az ellenséghez képest. Vajon ez gyengítette hitüket? Elbátortalanította őket? Nem! Hitük

növekedett és erősödött, de nem önmagukban bíztak, hanem egyedül abban, akiben valóban bízhattak. Asa imái nem voltak hiábavalóak. Jóléte idején kereste az Urat, ezért most, a válsághelyzetben nyugodt szívvel támaszkodhatott Rá. Láthatóvá vált, hogy nem idegen tőle Isten csodálatos ereje. „Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt.”

Ez az ima számunkra is megfelelő. Kilátásaink egyáltalán nem hízalgöek. Sokan támadnak az igazság ellen, akiknek be kell mutatnunk a világosságot. A mi reményünk nem az igazság ismeretében vagy saját képességeinkben van, hanem az egyedül igaz, élő Istenben. Ha Asa királyhoz hasonlóan felkészültünk, ha viseljük az igazság fegyverzetét, és készen állunk találkozni Isten és az igazság ellenségeivel, akkor megtettük a részünket. Az Istenbe vetett élő hitet kell gyakorolnunk a munkában. Isten dicsősége a tét. Határozott erőfeszítésekre van szükség a részünkről, valamint élő hitre a mindenható Istenben, hogy nyilvánvalóvá tegye erejét, másképp minden akarat kudarcba fullad. Isten legyőzte Izrael ellenségeit. Megfutamította őket, összezavarta soraikat. Ki állhat meg Izrael Istene előtt?

Most nem test és vér ellen harcolunk, hanem elvek, erők és lelki gonoszság ellen. Az Úr bátorít,

“ Jóléte idején kereste az Urat,
ezért most, a válsághelyzetben nyu-
godt szívvel támaszkodhatott Rá. ”

hogy nézzünk fel Rá, mint erőnk forrására, mert egyedül Ő tud segíteni. Nézhetünk emberekre, és kapunk is tanácsot tőlük, de veszíteni fogunk. Azon-

ban amikor Izrael Istene áll ki értünk, az biztos sikert jelent. Tudni szeretnénk, hogy igazak vagyunk-e Isten előtt. Ha nem vagyunk azok, akkor őszinte erőfeszítéssel hozzuk helyre a Vele való kapcsolatunkat. Egyénenként kell ezt megtennünk. Ne kockáztassuk örök érdekünket találgatással. Tegyük mindent helyre. Kövessük Isten utasításait, majd várjuk, hogy használja fel erőfeszítéseinket. (2Krón 20:15) Isten az Ő igazságának fényével munkálkodik bennünk. Engedelmeskedjünk minden parancsolatának!

– *The Review and Herald*, 1887. május 10.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

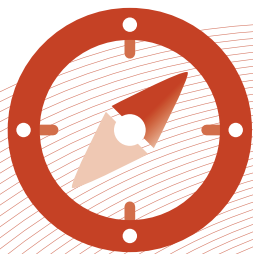
1. Mutasd be, mekkora volt az Asa ellen támadó sereg. _____
Mi történhetett volna a kicsiny izraelita hadsereggel? _____
2. Miben bízott Asa? _____
Mit tett meg Isten Júdáért, amikor bíztak Benne? _____
Hogyan végződött ez a harc? _____
3. Könnyű volt nekik bízni Istenben ilyen körülmények között? _____
Mitől féltek? _____
4. A reménytelen kilátások mit eredményeztek az izraeliták hitében és erőfeszítéseiben? _____

5. Miért támaszkodhatott Asa az Úrra a szükség idején? _____

6. Mi a megfelelő ima számunkra? _____

Miért? _____

7. Mi az egyedüli, ami nem vall kudarcot? _____
8. Mire bátorít az Úr? _____
9. Miért jobb Istentől, és nem emberektől kérni tanácsot? _____

A hit fejezetei

Amikor éhes voltam

Milyen lehet hajléktalan gyermeknek lenni Myanmar utcáin? Milyen érzés először találkozni krisztusi kedvességgel? Olvassátok el Khin Mg Yee történetét.

A nevem Joshua, melyet az Aye-yarwady Adventista Szemináriumba való érkezésemkor kaptam egyik adventista tanáromtól. 12. osztályos tanuló vagyok. A másik nevem Khin Mg Yee, melyet egy szerzetes adott.

Myanmar Bago tartományában lakom. Négy lány- és két fiútestvérem van. Édesapám születésemkor meghalt. Hét éves koromban édesanyám egy kolostorba küldött, hogy szerzetes legyek és mindent megtanuljak Buddha tanításairól. Ennek másik oka az volt, hogy túlságosan szegény volt, hogy mindannyiunkat tápláljon.

A kolostori szerzetesek nagyon szigorúak voltak. A nap hajnali négy órakor kezdődött, amikor meg kellett tanulnunk egy buddhista imát. Ezt elmélkedés követte, majd kimentünk táljainkkal ételt kéregetni. Ha valami hibát követtünk el, a szerzetesek megköttették kezeinket és lábainkat, és egy vesszővel megvertek. Számomra ez nem fegyelmezés, hanem egyszerűen megalázás volt.

Egy nap egy másik szerzetes jött oda hozzám és megosztotta velem a kolostorból való szökési tervét. Ó, gondoltam, ez jó alkalom megszabadulni innen. Másnap, amikor a többiek még aludtak, megszöktünk. Felültünk a vonatra és elrejtőztünk, hogy ne kelljen kifizetnünk a jegyet. Hosszú út volt, és azt sem tudtuk, milyen irányba megyünk. Végre megérkeztünk Mon államba. A barátommal ott töltöttünk néhány napot a vasútállomásban.

Egy nap, mire felébredtem, a barátom eltűnt. Rádöbbsentem, hogy magamra hagyott. Szomorú voltam és féltem. Azt kívántam, bárcsak ne hagytam volna el a kolostort. Könnyek kezdtek lecsorogni az arcomon. Senkit nem ismertem, nem tudtam hova, merre menjek. Éhes voltam. Azt gondoltam, köny-

Ifjú szerzetesek Myanmarban

© Stefan Munder. License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

nyebb lesz házról házra járva ételért koldulni. A házigazdák azonban a kutyáikkal kergettek el. Nem akartam, hogy valamelyik megharapjon, ezért elkezdtem az utcán kéregetni. Alig kaptam annyit, hogy el tudjak valahogy aludni.

Két hétig egy utca szélén aludtam a hold és a csillagok alatt. Egy nap, koldulás közben megláttam egy szokatlanul kedves hölgyet. Közelebb mentem és ételt kértem. Ő rám mosolygott, és megkérdezte a nevemet. Megmondtam, és any-

nyi pénzt adott nekem, amennyi egész napi élelmemre elegendő volt. Arra vágytam, bárcsak az anyám lehetne, ezért elmondtam neki nehézségeimet.

„Szeretnél az adventista iskolába járni?” – kérdezte kedvesen. Először haboztam.

„Én adventista tanár vagyok” – folytatta, majd elmesélte milyen az iskola. „A diákjaink szeretik egymást és együtt játszanak. Az iskola napi két étkezést biztosít, és alvó-, illetve tanulóhelyet. A diákok együtt imádkoznak és énekelnek.” Mindez menyországnak tűnt számomra. Sokkal több volt, mint amire számítottam. Nekem elegendő, ha van mit ennem, és hol aludnom. Elhatároztam, hogy elmegyek oda. Ő fizette az utat és az ételt. Szeretete megváltoztatta az életem.

Az iskolába érkezéskor ő nevezett el Joshuának (Józsue). Szerettem ezt a nevet. Az első osztállyal kezdtem, és most 12.-es vagyok. Az elmúlt tizenkét év gyorsan eltelt. Itteni életem nagyon örömteli, pontosan, ahogy az adventista tanár megígérte. Amikor elvégzem az iskolát, én is adventista tanár leszek és megmentek más gyerekeket, ahogy az én tanárom tette velem.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A prófétákhoz VALÓ VISZONYULÁS

Aranyszöveg | 2Krónika 20:20

„És mikor kiindulnának onnan, megállta Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bízatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!”

I. RÉSZ

Van egy ének, melynek szövege egy széleskörben elterjedt tévhitet hangsúlyoz: „Nem lehet téves, ha annyira jónak tűnik.” Ezzel ellentétben Isten szava így szól: „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Péld 16:25)

A repülőgép-pilóták tanúsíthatják Isten ígéjének igazságát. Nagyon sok olyan helyzet adódik, amikor a pilóták eltévedhetnek. A helyzet akkor is lehet nagyon rossz, amikor éppen helyesnek tűnik. A felhők fölött a pilótáknak meg kell tanulniuk műszereikben, és nem érzékeikben bízni. Ennek elsajátítása nehéz lecke, és sok időt vesz igénybe, hogy tapasztalt, az eszközöket biztos kézzel kezelő szakemberekké váljanak.

A műszerek irányította repülés szemlélteti a hit általi életet. Ábrahámnak óriási hitre volt szüksége, amikor Isten azt mondta neki, hogy áldozza fel fiát. Annyira furcsa parancs volt, hogy Ábrahám nem

merte megmondani feleségének. Azonban ismerte „műszereit” és bízott Benne, ezért zuhanás nélkül tudott navigálni a felhők között.

Képzeld el, hogy egyszer bekopog egy szomszéd, és megkér, hogy üsd meg. Ez természetesen rossznak tűnik, még akkor is, ha egy próféta kéri. Egyszer egy próféta valóban ezt kérte. „Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akará őt megverni.” (1Kir 20:35)

A szomszéd nem tanulta meg használni műszereit, és ez az életébe került. A próféta így szólt szomszédjához: „Azért, mert nem engedtl az Úr szavának:

“ Sokan ma is megvetik Isten hű intéseit. (...) De ha valaki szembeáll Isten figyelmeztetéseivel, nem akadályozza meg a következmények beteljesülését. ”

– T4, 180. old.

TARTALOM | C-22 | MÁJUS 28.

65 | A prófétákhoz való viszonyulás

69 | A Hírnök

70 | A jellem valódi irányadója

72 | A száraz Biblia csodája

ímé mihelyt én tőlem elmégy, megöl téged az orosz-
lán. És amikor elment ő tőle, találá őt egy orosz-
lán, és megölte.” (36. v.) Ahogy elment otthonról, útjába
került egy oroszlán, amely megölte őt. A próféta
ekkor egy másik emberhez fordult furcsa kérésével:
„Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy
megsebesítette.” (37. v.) Isten ezt a módszert alkal-
mazta a prófétánál, hogy felkeltse vele Akháb figyel-
mét. Ebben a folyamatban Akháb megvizsgálta és
elítélte önmagát. A hosszas szárazságot és Isten erejé-
nek kármeli dicsőséges kinyilatkoztatását követően az
Úr fényes győzelmet adott Akhábnak a szíriaiak felett
(lásd: 1-34. v.) Benhadád szíriai király alkoholista,
kegyetlen zsarnok volt, és Isten Akhábót választotta
ki, hogy felszabadítsa a szíriaiakat Benhadád önké-
nyuralma alól. Benhadád elfogása után Akháb kivé-
geztethette volna számos bűncselekményéért, ehelyett

azonban Benhadád csábította el Akhábót a Szíriá-
ban található számos pénzszerzési lehetőséggel (lásd:
34. v.). A kapzsi Akháb bekapta a csalit. A számára
győzelmet biztosító Isten tanácsának kikérése nélkül
békeszerződést írt alá Benhadáddal, elengedte a fog-
ságból és szabad emberként távozhatott.

Ez volt a lehető legrosszabb döntés. Benhadád
nem volt megbízható az Akhábbal kötött egyezmény
betartásának kérdésében, és továbbra is elnyomta
a népet.

Akháb azért követte el ezt a hibát, mert uralko-
dása alatt soha nem tanult meg „műszereiben” bízni.
Ez a tévedés életébe fog kerülni, és Isten a sebesült
prófétát bízta meg az üzenet átadásával. „És elméne
a próféta, és az útfélen a király elé állta és elváltottatá
magát szemeit bekötözvén” (38. v.), hogy a király ne
ismerje fel őt.

II. RÉSZ

A mikor Akháb odaért az úton, a sebesült katonának álcázott próféta megszólította
ő, és sikerült felkeltenie érdeklődését. A király elegendő ideig állt ott, hogy meg-
hallgassa a próféta mondanivalóját. „A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy
férfiú eljövén, hoza én hozzám egy férfiút, és monda: Őrizd meg ezt a férfiút; ha elsza-
ladánd, meg kell halnod érte, vagy egy tálentom ezüstöt fizetsz. És mialatt a te szol-
gádnak itt és amott dolga volt, az az ember már nem volt.” (1Kir 20:39-40)

Izrael királya habozás nélkül kimondta az ítéletet
„figyelmetlen” katonájára. „Az a te ítéleted; magad
akartad.” (40. v.) Akaratlanul bár, de önmagát ítélte
el. (lásd: Róm 2:1)

Amikor Akháb elfordult, a próféta „mindjárt el-
vevé a kötést az ő szeméről, és megismeré őt az Izráel
királya, hogy a próféták közül való.” (41. v.) Ezután
elmondta neki az üzenetet. „Mert elbocsátottad ke-
zedből a férfiút, akit én halálra szántam, azért lelked
lészen lelkéért, és néped népéért.” (42. v.)

Isten nem tett csodát, hogy megakadályozza
Akháb meggondolatlan döntésének következményeit.
Akhábót megölik, aminek Benhadád lesz az okozója.

A dorgálásra Akháb azonnal megvallotta bűnét és
elfordult attól, kérve az ígéret beteljesedését. „Térje-
tek az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én
lelkemet, tudtotokra adom az én beszédimet néktek.”
(Péld 1:23) A bűn miatti bánkódás helyett azonban
Akháb inkább a következményeket sajnálta. „És há-

zához méne az Izráel királya szomorú és megbúsult
szívvel, és méne Samariába.” (1Kir 20:43) A király
kellemesen és illedelmesen viselkedett, amikor simán
mentek a dolgok, és járhatott a maga útján. Ami-
kor azonban valami keresztezte akaratát, „szomorú és
megbúsult” lett. Ezt a viselkedést valószínűleg gyerek-
korában tanulta, és felnőtt korában ez a rossz szokása
még inkább felerősödött.

Samariába való visszaérkezése után kis idővel elha-
tározta, hogy megnöveli a birtokát. Egy szőlőültet-
vény terült el mellette. Szerette volna megvenni azt
a területet, hogy kertjéhez csatolja, de a tulajdonos,
Nábot, Isten ígéjére hivatkozva, nem akarta eladni.
(lásd: 1Kir 21:3, 4Móz 36:7) Mint a pilóta, aki nem
hagyja, hogy műszerei irányítsák a ködben, Akháb
sem engedte meg Istennek, hogy vezesse őt. Újra duz-
zogva tért vissza otthonába, és egy elkényeztetett, sze-
szélyes kisgyerekhez hasonlóan „lefeküvék az ő ágyára,
és arcát a fal felé fordítá, és nem evék kenyeret.” (4. v.)

“Láttam, hogy lesznek, akik fellázadnak a világos kinyilatkoztatások ellen, melyek nem egyeznek természetes hajlamaikkal. A könnyű módszert szeretnék hallani, és csak békességes szavakat.” – *Spiritual Gifts*, 2. köt., 284. old.

Manipulatív viselkedése miatt végül megkapta, amit akart. Nábót Istenhez való hűségét felségsértésnek és istenkáromlásnak bélyegezték, ezért megkövették. (lásd: 13. v.)

Isten megpróbálta megmenteni Akhábót és azokat, akik a befolyása alatt álltak, ezért elküldte hozzá Illést, feltárva előtte tetteit. Illés kimondta fölötte az ítéletet, és a királynak le kellett aratnia, amit vetett (lásd: Gal 6:7) Ezt mondta neki a próféta: „Így szól

az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, ahol felnyalták az ebek Nábót véré, ebek nyalják fel a te véredet is!” (1Kir 21:19) Illés üzenete időlegesen bűnbánatra készítette Akhábót. „Meggzagattá az ő ruháit, és zsákba öltözék és böjtöle, és a zsákban hála, és nagy alázatossággal jár vala.” A kegyelmes és irgalmas Isten pedig elhalasztotta az ítéletet (lásd: 29. v., 4Móz 14:18).

III. RÉSZ

Három év telt el. Benhadád nem tartotta be az Izraellel kötött egyezményt. Nem vonult ki Rámoth-Gileádból, Gád menedékvárosából (lásd: Józs 20:8). Akháb biztos volt benne, hogy Isten harcba indítja Izraelt a szíriaiak ellen a menedékváros visszaszerzéséért, és meghívta Jósafátot, hogy ezt Samária kapujában megbeszéljék (lásd: 1Kir 22:2-4, 10).

A két király házasság útján rokoni kapcsolatban állt egymással, ezért Jósafát némiképp kötelességének érezte, hogy együttműködő legyen. (lásd: 2Krón 18:1, 21:1,6) Akhábbal ellentétben Jósafát értékelte a prófétai vezetést. Mielőtt beleegyezett volna a harcban való részvételbe, ihletett tanácsot kért. Válaszképpen Akháb összehívott négyszáz „prófétát”, akik egyöntetűen biztosították a királyt, hogy az Úr visszaadja Rámoth-Gileádot Izraelnek. (lásd: 1Kir 22:6)

Jósafát azonban felismerte ezeket a hamis prófétákat. Talán zavarta, hogy annyira egyforma a bizonyágtételük. De az is feltűnhetett neki, hogy a próféták túlságosan könnyű utat jövendöltek. Elvetette tehát ezt, és kérte Akhábót, hogy hívjon egy igazi prófétát. Akháb valóban bevallotta, hogy Mikeást nem hívták meg. Ha hihetünk Josephusnak, Mikeás volt az a névtelen próféta, aki korábban megjövendölte Akháb halálát. Talán ő volt azon próféták egyike, aki túlélte az üldözést a barlangban, ahol Abdiás rejtegette és táplálta őket. (lásd: 1Kir 18:4) Akháb némiképp ismerte őt, ezért meglehetősen keserűséggel jelentette ki:

„Én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat.” (1Kir 22:8)

Ma is milyen gyakran megismétlődik Akháb vétke. A fiatalok általában kerülik azok tanácsát, akikről azt gondolják, hogy ellentmondanak terveiknek. A bölcs tanácsot adókat gyűlöljük, sokszor még saját szüleik tanácsát sem veszik figyelembe. „Ezrek teszik félre a Bibliát ugyanazért, amiért Akháb gyűlölte Mikeást. Mivel rosszat prófétál a bűnösnek, azt állítják, hogy ellenvetést és ellentmondást találtak Isten igéjében. Míg vallják, hogy nyitottak a hitre, megengedik, hogy az előítéletek befolyásolják őket, és visszasutasítják az Isten igéjében kinyilatkoztatott igazságot.” (*The Youth's Instructor*, 1897. június 10.)

Jósafát kitartó kéréseire végül meghívták Mikeást. A küldönc a következő üzenetet adta át neki: „Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót.” (1Kir 22:13)

Mikeás szavai minden keresztény mottójául szolgálhatnak. „Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, amit az Úr mondánd nékem.” (14. v.)

A két király előtt Mikeás elkezdte figyelmeztetését, újfogalmazva a hamis próféták szavait: „Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adja azt a királynak.” (15. v.) Mikeás hanglejtése és szóhasználata minden hallgató számára világossá tette, hogy üzenete nem az Úrtól volt. Akháb, ingerülten figyelmeztette: „Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében?” Mikeás akkor hűségesen átadta az Úr üzenetét, mely szerint Akháb életét veszti ebben a harcban.

Akháb azonban figyelmen kívül hagyta a „műszerek jelzését”, az Isten igéje által felvilágosított lelkiismeretet. Visszautasította Isten utasításait és haragosan megparancsolta embereinek, hogy bőrtönözzék be az Úr küldöttét, és ott bánjanak szigorúan vele (lásd: 27. v.). Akháb tagadása azonban nem hallgattatta el vagy változtatta meg az üzenetet, és nem fordította meg a király sorsát. A következő harcban egész Izrael megtanulta, ki Isten igazi prófétája. Akháb súlyosan megsebesült, de naplementekor bekövetkezett halála előtt még volt alkalmunk elgondolkodni Isten tanácsa elutasításának ostobaságán (lásd: 34-37. v.).

A hitetlenség megváltoztathatja Isten prófétája bizonyágtételének szavahihetőségét?

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Egy repülőgépet kétféleképpen lehet irányítani. (1) vizuális szabályok szerint, vagyis amikor a pilóta a saját látására, és nem a műszerekre támaszkodik, és (2) műszerekre hagyatkozva, vagyis amikor a pilóta a beépített műszerek mutatóira támaszkodik. Hogyan szemlélteti ez utóbbit a hitben járást? _____
2. Milyen bibliai szemléltetéseket ismertek, melyekben Isten utasításai logikátlanok vagy akár rossznak tűnhettek? _____

II. RÉSZ

3. Általában hogyan reagált Akháb, amikor nem az történt, amit szeretett volna? Hasonlítsd össze 1Kir 20:43-at, 21:4-gyel. _____
Te hogyan reagálsz, amikor nem az van, amit szeretnél? _____
4. 1Kir 22:3-35, és 2Krn 18:3-34 lényegében egyformák. Milyen további részleteket találunk 2Krn 18:1-2, illetve 2Krn 19:1-4-ben? _____

Hát 1Kir 22:35-38-ban? _____

III. RÉSZ

5. Bár Jósafát prófétai tanácsot kért, megfogadta azt? _____
Szerinted Jósafát miért nem követte Isten irányítását? _____
Olvasd el 2Krn 19:1-4-et. Helyes volt Jósafát részéről Akhábbal szövetkezni? _____
6. Megengedte Isten, hogy Akháb a saját feje után menjen? _____
Akháb szerint helyes volt az útja? _____
Elhatároztad, hogy kikéred Isten tanácsát, és a szerint jársz el? _____

Csodák az életemben

– 22. rész, írta: John N. Loughborough

A Hírnök

Amikor White lelkész 1854 tavaszán Wisconsinba látogatott, ott megismerte Stephenson és Hall volt elsőnap lelkészeket. Bátorította őket, hogy látogassanak keletre, és ismerjék meg a munkánkat. Ennek érdekében gyűlést szerveztek Rochesterben. Mindenki izgatottan várta a *Szemléről* szóló beszámolót, ezért mindent elmondtunk.

White lelkész felkérte a keleti testvéreket, hogy gyűjtsenek pénzt egy sátor beszerzésére, hogy Wisconsinban Stephenson és Hall hatékonyabban tudjanak dolgozni az emberekért. A sátrat meg is vették, és vallották, hogy teljes szívvel a jó ügyért munkálkodnak.

Csak nyár közepén tudtuk meg, hogy összejegyzeteiken a *Szemle* és a White házaspár ellen beszéltek. Stephenson a White lelkésztől hallott információkat felhasználva próbálta bizonygatni, hogy Jamesnek nagyratörő szándékai vannak, azonban akik közlebről ismerték, tudták, hogy önfeláldozó munkája és a könyvterjesztési erőfeszítések az igazság ügyének érdekében voltak. Bár ő volt a *Szemle* hivatalos jogi tulajdonosa, soha nem vallotta a magáénak. Amikor megszervezték a kiadót, azonnal mindent átadott a hetednap adventista egyházszervezetnek.

Amikor Stephenson és Hall még elsőnap adventisták voltak, elfogadták „az eljövendő korszak” elvét, mely szerint a bűnösök próbaideje Krisztus visszajövele utánig tarthat. Az volt a céljuk, hogy a *Szemlében* megjelentessék ezzel kapcsolatos cikkeiket, mert ha nem, tönkreteszik befolyását. Nemsokára elkezdtek a *Hírnök*-be írni, ezzel elveszítve a mi embereink bizalmát.

White testvérnő látomást kapott az *Igazság Hírnöke*vel kapcsolatban. Öten közülünk, White, Waggoner, Cornell, Frisbie és én elhatároztuk, hogy megtámadjuk

a *Hírnök* rágalmazó állításait. Ezt magunk között döntöttük el, White testvérnő tudta nélkül.

A látomás végeztével így szólt férjéhez: „Ti, testvérek, hibát követtetek el a *Hírnök* megcáfolásának tervével. Ha válaszoltok valamelyik hazugságukra, további kettővel jönnek elő. Ez az ellenség csele, hogy folyamatosan olvassátok ezeket, és ne maradjon időtök az igazság után érdeklődővel foglalkozni. Hagyjátok békén a *Hírnök* munkásait, ne figyeljetek rájuk, mert legkevesebb hat hét alatt egymással fognak viszálykodni. Az újság csődbe megy, és amikor beszüntetik a kiadását, meglátjátok, hogy a mi eladásaink megduplázódnak.”

„Rendben – egyeztünk bele –, lemondunk tervünk-ről, és nem említjük többet a *Szemlében*. Addigra már megjelentek a hamis vádak cáfolatai.

A következő számban azonban semmit nem írtunk ezzel kapcsolatban, mire ők így reagáltak: „A harcot megnyertük. Nem mernek többet ellenünk szólani.” Amikor a további számokban sem tettünk több említést munkájukról, még jobban elbizakodtak.

Nem sokkal ezután két számot, melyek komoly anyagi támogatást jelentettek volna nekik, visszavontak. 1857-ig kínlódtak a kiadással, nyomtatással, majd az érdeklődés hiánya miatt teljesen beszüntették. Amikor az újság csődbe ment, több, mint kétszeresére nőtt a mi előfizetőink száma, ahogy azt White testvérnő 1855-ben előre megmondta.

Történelmi kapcsolat

A jellem valódi irányadója

Szentség nélkül senki nem léphet be az örök életbe, és a legfontosabb kérdés, melyet mindenkinek fel kell tennie magában: Teljesítem-e Isten törvényének előírásait? A törvény szent, igaz és jó, és Isten naponta összeveti vele cselekedeteinket, mert ez az igazság mércéje.

Isten igazságának fényében kell alaposan megvizsgálnunk magunkat, hogy felismerjük, hol térünk el annak szent szabályaitól. A Krisztusba vetett hit által győzhetünk jellemhibáinkon, mert Ő azt szeretné, ha megszűnnénk rosszat tenni, és megtanulnánk jól cselekedni. Benne bocsánatot nyerünk múltbeli vétkeinkre, és az Ő erejével tökéletes férfiakká és nőkké érünk Krisztus Jézusban.

Minél alaposabban tanulmányozzuk a Szentírást, annál világosabban megértjük gondolataink és cselekedeteink igazi jellegét. Ezrek teszik félre a Bibliát ugyanazon okból, amiért Akháb gyűlölte Mikeást. Mivel rosszat jövendölt a bűnösnek, azt állították, hogy ellenvetéseket és ellentmondásokat találunk Isten ígében. Vallják, hogy nyitottak az elvek elfogadására, de előítéletek visszatartják őket, és nem fogadják el az ígében kinyilatkoztatott igazság felismerését.

Van egy másik csoport is, aki vallja, hogy megtartja Isten parancsolatait, de cselekedeteik alapján nem vonzódnak a törvényhez, és nem az irányítja életüket. Inkább saját elképzeléseik szerint fogják fel Isten szent igazságát és kéréseit. Ezek az emberek önmagukat csapják be. Saját igazságuk ruhájába öltöznek, melyről Isten kijelentette, hogy nem megfelelő a menyegzőre. Azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, hogy semmire nincs szükségük, és nem tudják, hogy közben ők a nyomorultak, a sze-

rencsétlenek, a szegények, a vakok és a mezítelenek. Rájuk vonatkozóan mondta Krisztus: „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben profétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördö-

göket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”

Az Urat lehetetlen becsapni, vagy valamit eltitkolni Előle. Ő ismeri minden utunkat, tanúja minden cselekedetünknek, megérti gondolatainkat és szívünk vá-

gyait. Feljegyzí cselekedeteinket, és a végső ítéletkor mindenkit az ő gyümölcséről ítél meg.

A nekünk adott próbaidőben mindannyiunknak fel kell építenünk egy olyan szerkezetet, mely elnyeri az egész föld bírójának tetszését. Ez a jellemformálás. Életünk minden tette egy kő ebben az épületben, minden képesség egy munkás, minden szélfuvallat jó vagy rossz céllal keletkezik. Az ihletett szavak figyelmeztetnek, hogy gondosan építkezzünk, biztos alapra. Ha szilárd, tiszta, nemes sziklára, felemelő tettek állítjuk házunk, annak szerkezete csodálatosan és arányosan növekedik megfelelő templommá a Szentlélek számára. (...)

A magukat Krisztus követőinek vallók közül sokan szeretnék első lenni, azonban amikor a szív egye-

“ Jézus Krisztus hite nemcsak felkészít az eljövendő halhatatlanságra. ”

sül Krisztussal, ez a vágy eltűnik. Krisztus „szelíd, és alázatos” volt, és meghív, hogy tanuljunk Tőle. A keresztények naponta haladjanak felfelé a mennybe vezető lépcsőn, „lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”

A jellemet türelemmel lehet formálni. Krisztus jelleme a példakép, melyet a keresztényeknek mindig szem előtt kell tartaniuk. Céljuk, hogy ugyanazokkal az erényekkel rendelkezzenek, melyeket Krisztus

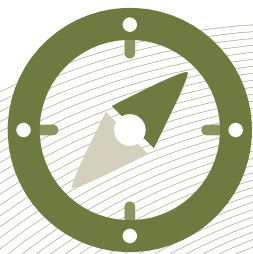
életéből megismertek. Csakis ezek birtokában tisztelhetik Megváltójukat és adhatnak át Neki egy tiszta szívet.

Jézus Krisztus hite nemcsak felkészít az eljövendő halhatatlanságra, hanem képessé tesz krisztusi életet élni itt a földön. Jézus nemcsak a Példaképünk, hanem a Barátunk és a Vezetőnk is. Az Ő erős karját fogva, az Ő lelkének erejében részesülve járhatunk Hozzá hasonlóan.

– *The Youth's Instructor*, 1897. június 10.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Isten akarata szerint milyen gyakran kell összehasonlítani cselekedeteinket az Ő szent törvényével? _____
 2. Hogyan ismerhetjük fel, ha eltávolodtunk Isten törvényétől? _____
 3. Ha felfedeztük, hogyan győzhetjük le jellemhibáinkat? _____
 4. Hogyan érthetjük meg világosabban gondolataink és cselekedeteink igazi jellegét? _____
- Sokan mégsem teszik ezt meg. Miért? _____
5. Sorolj fel néhány dolgot, melyeket nem rejthetünk el Isten elől. _____
 6. Mit tesz minden ember a kegyelmi próbaidőben? _____
Ki ellenőrzi ezt az épületet? _____
Miből állnak a kövek? _____
Miből állnak a munkások? _____
Hogyan építhetünk megfelelő templomot a Szentléleknek? _____
 7. Hogyan formálódik a jellem? _____
 8. Mit tesz Jézus hite? _____

A hit fejezetei

A száraz Biblia csodája

Isten különleges módon gondoskodik Igéjéről, ahogy az Robert csodálatos tapasztalatából is kitűnik. Ő megosztotta velünk, hogyan maradtak szárazak és gyűretlenek Bibliája lapjai egy ciklon idején. Az Ayeyarwady Adventista Szeminárium igazgatója továbbította ezt a tapasztalatot a **Gospel Outreach** munkásainak.

A nevem Robert. Sok évvel ezelőtt keresztelkedtem meg a Hetednap Adventista Egyházban, de alig tudtam olvasni a Bibliát. Számomra nem volt több egy közönséges könyvnél, akkor hát miért vesződjek az olvasásával? A Nargis ciklon elvonulása után azonban az Isten Szavába vetett hitem és bizalmam teljes mértékben megváltozott.

Május 2-a volt, péntek este, amikor a Nargis ciklon haragosan lecsapott a falunkra. A házam összedőlt, semmit nem tudtunk kimenteni. Azonnal egy másik házhoz siettünk menedékkért, de pár másodperc múlva az is tönkrement. További négy házhoz futottunk, de azokat is elvitte az erős szél és a hullámok.

Félelmetes éjszaka volt. Az esőt heves széllesek kísérték, a vízszint egyre magasabbra emelkedett. Az emberek féltek és rettegtek. A gyerekek vagy sírtak, vagy szorosan szüleikbe kapaszkodtak.

Tudtátok, hogy csupán havi 150 dollárba kerül egy helyi Gospel Outreach evangélista támogatása a saját országában?

Azon a sötét éjszakán mindenki próbált a legmagasabb helyeken menedéket találni, de a víz mindig utolért. Még

a legmagasabb helyen is nemsokára térdig álltunk benne. Semmit nem tehattunk.

A feleségem imádkozott: „Urunk, az életünk a Te kezében van. Kérünk, segíts rajtunk.”

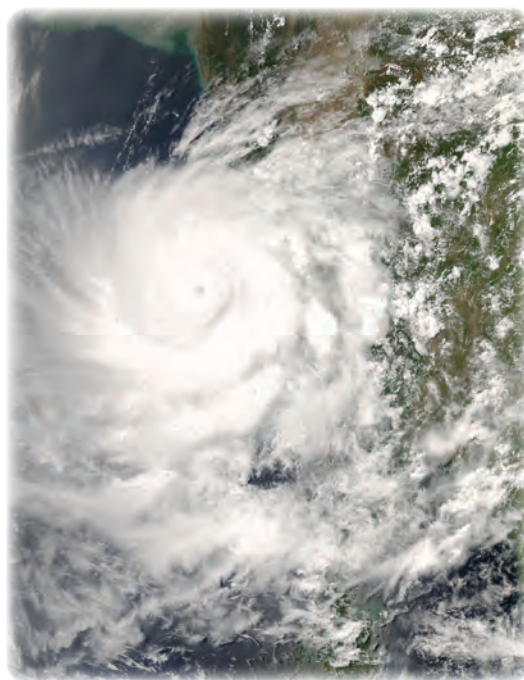
A víz lassan a derekunkig ért. Mindenki bele-

kapaszkodott valamibe, ami úszott a vízen. Aznap éjjel a hideg, sós vízben ülve tűrtük a heves szélvihart. Teljes sötétben voltunk, és mindenhol csak vizet láttunk. Végül, éjfél táján apadni kezdett.

Reggel lemerészkedtünk menedékünkéről. Minden másképp nézett ki. Hazamentünk, remélve, hogy találunk valamit, de semmink nem maradt. Úgy tűnt, a viharos szél és a víz mindent elsodort.

Ahogy folytattam a keresgélést, egy kidőlt fa alatt megtaláltam a fiam Bibliáját. Felvettem és kinyitottam. Minden oldal teljesen száraz volt, könnyen lapozható. Elcsodálkoztam.

Más könyveket is találtunk, de mind annyira vizes volt, hogy kinyitni sem lehetett. Akkor döbbsentem rá, hogy a Biblia nem egy közönséges könyv. Isten igaz szavait tartalmazza, „melyek téged bölccsé tehetnek az időségre a Krisztus Jézusban való hit által.” (2Tim 3:15) Többé nem kételkedem Isten ígéjében. Gondosan tanulmányozom és mindenkinek bizonyosságot teszek a fiam Bibliájáról.

A Nargis ciklon

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

Gondolatok A TANULÁSRÓL

Aranyszöveg | Példabeszédek 9:10-11

„A bölcseségnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszeség. Mert én általam sokasulnak meg a te napjaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendeit.”

I. RÉSZ

Az iskolai ballagás, a diplomaosztó az élet egyik szakaszából egy másikba való át lépésnek az örömnöpe. Ezt számos kisebb, és talán fontosabb változás előzi meg a fiatalok életében.

Dániel és három társa életében az egyik legdrasztikusabb változás egy hirtelen és váratlan iskolaváltás volt körülbelül 17 éves korukban. Ezt megelőzően vallási iskolába jártak, bár tanáraik nem mindannyian voltak valóban lelki emberek. A fordulat után Babilonban pogány tanároktól tanultak. Ez nem az ő döntésük volt. Ha az lett volna, nem valószínű, hogy Dániel története bekerült volna a Bibliába.

Ebben a tanulmányban megvizsgáljuk, milyen tanácsot ad a Biblia az iskolával, tanulmányaink elvégzésével kapcsolatban. Dániel és barátai is letették az érettségi vizsgát, nekik is volt diplomaosztójuk, körülbelül 18-20 éves koruk környékén. Szakosod-

tak, melyet maga a király választott ki a legértelmesebb foglyok számára: bölcsészetet tanultak, különös tekintettel a káldeai nyelvre, kultúrára, vallásra és politikára. A felvételi nehéz volt. A diákoknak olvasottaknak, egészségeseknek és a tudományokban jártasoknak kellett lenniük.

„És monda a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izrael fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, akikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és akik alkalmasak legyenek arra, hogy állja-

“ A nevelésben az első és legnagyobb lecke: tudni és megérteni Isten akaratát. ”

– *Fundamentals of Christian Education*, 414. old.

TARTALOM | C-23 | JÚNIUS 4.

73 | Gondolatok a tanulásról

77 | Tél Waukonban

78 | Néhány szó a diákokhoz

80 | Távolítsd el a bálványokat!

“Az Úr erős, odaszentelt és önfeláldozó ifjakat és fiatal nőket keres, akik az élen haladnak, és az iskolapadban töltött rövid időt követően megindulnak előre, felkészülten az üzenet átadására a világnak.” – *Keresztény szolgálat*, 64. old.

nak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a kál-deusok írására és nyelvére. És rendelete nekik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt.” (Dán 1:3-5)

A későbbiekben azokról a gondokról és nehézségekről is olvasunk, melyekkel ez a négy fiatal az oktatási program keretén belül találkozott. A legfontosabb, hogy komolyan elhatározták, hogy semmiféle nyomásnak nem engednek, és minden körülmények között feddhetetlenek maradnak. Tanulmányaik elvégzése után Isten különleges közbelépése által azonnal magas rangra emelkedtek Nabukodonozor birodalmában. Nemsokára ők négyen lettek a királyság vezetői. „Akkor a király fölmagasztalá Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni összes bölcseknek előljárójává tevő őt. És Dániel kéré a királyt, hogy Sidrákot, Misákot és Abednégót

rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.” (Dán 2:48-49)

Hogyan sikerült nekik ilyen gyorsan befolyásos tisztségre szert tenni? Hogy tudtak tanulmányaik befejezése után pár nappal rangban a főváros politikusai fölé emelkedni? A válasz egyszerű: Isten rendelte nekik ezeket a helyeket. És miért állította Isten pont ezeket a fiatalokat ilyen pozícióba? Miért nem idősebb, tapasztaltabb, érettebb felnőtteket választott ki? „Amilyen hűségesen végezte feladatait a királyi udvarban, ugyanolyan hűségesen ápolta Istennel való kapcsolatát is, ezért Isten megtisztelte őt azzal, hogy hírnökké tette a babiloni uralkodó számára.” (T6, 220. old.)

Ez a négy fiatal iskolai éveit során a jellemépítésre összpontosított. Igen, tanultak nyelveket, tudományt és filozófiát, de soha nem felejtették el elhívásukat. Soha nem tértek le az Isten iránti hűség ösvényétől. Engedelmeskedtek Isten minden parancsolatának, és a megszentelődés útján haladtak.

II. RÉSZ

Dánielnek és barátainak az érettségi vizsga utáni tapasztalata éles ellentétben áll azzal, hogy sokan a tanulmányok elvégzése utáni kudarccokat élnek át. Van eset, amikor a ballagás valóságos fordulópontot jelent, és a reménység helyét a csüggedés veszi át.

Azok, akiknek az iskolában nagy terveik voltak, gyakran olyan sokat tanulnak, hogy elhanyagolják az élet gyakorlati oldalát, mint például a főzés, a takarítás, az anyagiak kezelése. Amikor kikerülnek az iskolából vagy az egyetemről, teljesen készületlenül állnak az élet kihívásai előtt. Van, aki a szüleivel marad, mások pedig minden energiájukat a túlélésre fordítják. A nagyratörő tervek helyét a lakbér kifizetésének reménye veszi át. Istennek nem az volt a terve, hogy az oktatás, a képzés ilyen helyzetbe hozza a fiatalokat, ezért tanácsokat adott az okok feltérképezésére, hogy elkerülhetővé váljon a szomorú következmény.

„Az életre való felkészülés jegyében elküldik a fiatalokat az iskolába, hogy ott könyvekből sajátítsák el az ismereteket. A mindennapi kötelességektől elszakítva merülnek bele a tanulásba, és gyakran szem elől tévesztik a célt. Kezdeti, buzgó lelkesedésük szertefoszlik, és sokan személyes, önző ambíciókat kezdenek dédelgetni. Amikor megszerzik végzettségüket, ott állnak tehetetlenül az élet kapujában. Annyi ideig lefoglalta őket a sok elvont, elméleti tananyag, hogy amikor teljes lényüket igényelné a való élet sokféle, szigorú kihívása, felkészületlenül lesznek és nem tudnak szembenézni azokkal.” (*Nevelés*, 265. old.)

E. A. Sutherland bizonyos értelemben hasonlított Dániel barátaihoz. Fiatal volt, 30 éves korában lett a későbbi Andrews Egyetem igazgatója. Egy idősebb, rangosabb férfi egyszer írt egy levelet neki, melyben felajánlotta, hogy önkéntesként átvállalja az elnöki teendőket, és megengedi Sutherlandnek, hogy tanárként tevékenykedjen tovább. Az egyetem igazgatói tisztének betöltése különösen nehéz feladat volt, mivel minden tanárnak és alkalmazottnak megpróbálta bemutatni Isten oktatási tervét. Ezért komolyan fontolgatta, hogy elfogadja a férfi ajánlatát. Ellen White mindkettőjüknek írt, és levelében felfedezhetitek az okot, amiért Isten gyakran fiatalokat hív el fontos pozíciók betöltésére. „Ami Sutherland testvér korát illeti, valóban fiatal, de ez előnyére válik, mert gyermeknek érzi magát, aki bölcsesség tekintetében Istentől függ. Bizonyos területeken a fiataloknak nem kell annyit harcolniuk, mint az idősebb keresztényeknek.”

„Szeretném, ha diákok ezreit láthatnánk tanításra képes fiatalok irányítása és vezetése alatt, akik felismerik, hogy naponta kell képezniük magukat Isten iskolájában, hogy megértsék a Szentírást a maga egyszerűségében, majd úgy adják tovább, hogy az másoknak is világossá váljon.”

III. RÉSZ

Egy másik, sokkal fontosabb vizsga előtt állunk, amikor ettől a földtől búcsúzva belépünk abba a magasszintű iskolába, ahol mindig Jézus lesz a tanárunk. Hogyan tudunk felkészülni erre a közelgő alkalomra?

Figyeljük meg a következő tanácsot, amely hatalmas jelentőséggel bír örök sorsunkat illetően: „Naponta készülj egy magasabb szintű iskolába való belépésre? Egyre felkészültebb vagy belépni a menyeyei udvarokba? Kihasználod kiváltságaidat, őszintén keresve, hogyan győzd le rossz szokásaidat? A vizsga nagy napján egyetlen le nem győzött rossz szokás is megakadályoz, hogy elnyerd a győztesek jutalmát.” (*Southern Field Echo*, 1910. április 1.)

Ez az esemény Krisztus iskolájának egyik szintjéről a másikba való átlépést jelenti, amely valóban a végső diplomaosztó lesz. Ellen White ezt írta egy fiatalnak: „Krisztus iskolájából nincs ballagás. A keresztények egy örökkévalóságon át ennek az iskolának a tanulói lesznek.” (*Manuscript Releases*, 10. köt., 56. old.)

„Semmiképp nem akarjuk alábecsülni az idősebb tanárokat. Nem. Bátorítjuk az idősebb és a fiatalabb tanárokat, hogy dolgozzanak Istenért, de rá szeretnénk mutatni, hogy az iskolákat nem előrehaladott korú emberek is sikeresen vezethetik.” (*Manuscript Releases*, 15. köt., 118, 122. old.)

Az alázat, az Istentől való függés érzése és a tanulékonyosság azok a jellemvonások, amelyek hasznossá tesznek Isten kezében. A ballagás, a sikeres érettségi vizsga nem önmagunk felmagasztalásának ideje, amikor azt érezzük, hogy jobbak vagy okosabbak vagyunk másoknál. Ha akadémiai sikereink büszkévé tesznek, akkor haszontalanná válunk Isten munkájában, és tanulmányaink elvégzése után kudarcot vallunk. Ez annak az ideje, hogy beismerjük Istentől való függésünket.

Egy bölcs király így fogalmazott: „Bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te utaidban megismerd őt; akkor ő igazgatja a te utaidat.” (Péld 3:5-6)

Bizonyosodj meg róla, hogy megkaptad azt a ballagási ajándékot, amelyet Isten szeretne adni neked: „Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jak 4:6)

Még néhány dolgot meg kell jegyeznünk ezzel kapcsolatban. Az egyik, hogy az érettségi vizsga után az Istentől kapott képességek sáfáraivá válunk. Használjuk ezeket a világ javára, emlékezve rá, hogy nem az iskolával, hanem a teremtető Istennel szemben van kötelezettségünk. A tálumok példázata két lényeges tanulságot tartalmaz ezzel kapcsolatban (lásd: Mt 25:14-30). Az egyik, hogy eredetileg Krisztustól kaptuk képességeinket. Mindent Neki köszönhetünk, és nincs miért panaszkodnunk. A másik, hogy örök hasznosságunk és sikerünk függ attól, hogyan használjuk fel ezeket. „Képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talantumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk meg-

vallásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk, mint a Mester munkásainak, lehetőségünk van. Minden képességünket a legmagasabb szintre kell tökéletesítenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehessek.” (*Krisztus példázatai*, 329. old.)

Egy másik fájdalmas felismerés az lehet, hogy talán az iskola nem volt megfelelő számunkra. „Sokan felkészültebbek, jobb lelki rálátásuk, istenismeretük és törvénytiszteletük van, amikor belépnek egy iskolába, mint amikor végeznek. (...) Könyveik bálványáikká válnak, és képesek egészségüket és lelkeségüket is feláldozni a képzésért. Korlátozzák az imában töltött időt és a jó cselekvésének lehetőségeit. (...) A misz-

ziómunka egyre érdektelenebb lesz számukra. (...) Tanulmányaik előtérbe helyezése miatt elszakadnak a bölcsesség Istenétől. Egyesek gratulálnak nekik haladásukért és bátorítják őket, hogy diplomát diploma után szerezzenek annak ellenére, hogy kevésbé képzettek Krisztus módszereivel végezni Isten munkáját, mint tanulmányaik elkezdésekor.” (*Fundamentals of Christian Education*, 355, 356. old.)

Ha még nem érettségiztél, bizonyosodj meg arról, hogy lemondások nélkül meg tudod tenni. Ha már érettségiztél, bizonyosodj meg arról, hogy hátrahagytad a tudás bálványimádását, és keresd a hasznos életet. Dániel ezt tette.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért állíthatta Isten Dánielt és társait már olyan fiatalon befolyásos tisztségekbe? _____

Dánielhez hasonlóan mi sem tudjuk előre, milyen helyet tervezett nekünk Isten. Hogyan lehetünk a legfelkészültebbek arra, amit tervezett számunkra, bármi legyen is az? _____

2. Dániel és társai törekedtek a rang elérésére? _____

Valamilyen fontos tisztség betöltése legyen a célunk? Róm 12:16, 1Tím 6:6-9, Zsid 13:5 _____

II. RÉSZ

3. Olvasd újra a *Nevelés* című könyvből idézett részt. Az iskolában töltött idő mikor válik inkább kárunkra, mint haszunkra? _____

4. Milyen ajándékot ad Isten az alázatos végzősnek? _____

Milyen haszna van ennek? _____

III. RÉSZ

5. Gondolj tanulmányaid elkezdésének pillanatára. Felkészültebb vagy felkészületlenebb vagy-e lelkileg a szolgálatra most, mint akkor? _____ Ha felkészületlenebb vagy, mit tehetsz ennek megváltoztatása érdekében? _____

6. Hogyan válhatnak a könyvek a diákok bálványává? _____

7. Miért szükséges egy fiatal kereszténynek szorgalmasan tanulnia? 2Tím 2:15 _____

Miben befolyásolja ez szakterületünket? _____

Csodák az életemben

– 23. rész, írta: John N. Loughborough

Tél Waukonban

Abban az időszakban a Hetednapi Adventista Egyházban még nem volt egy szervezett rendszer a lelkészek támogatására. Ha valaki pénzt akart adni a szolgálatra, azt hálásan megköszönték, és a hiányzó részt kérkezi munkával pótolták.

Ezért hívott meg engem J. N. Andrews lelkész az iowai Waukonba, mert biztosítani tudott nekem egy aprócska földterületet, ahol természetthetünk valamit a család élelmezésének kiegészítésére, és prédikálhattam is az embereknek, hiszen ebben az államban még csak most nyílt meg az út erre. 1856. október 4-én J. T. Ortonnal és családjával mi is elköltöztünk Rochesterből Iowába. A holminkat két deszkaszállító kocsi vitte. Buffalóból gőzhajóval mentünk át Detroitba, majd vonattal Chicagóba. 11-én indultunk el Waukonba, ahova 20-án érkeztünk meg. Úgy költöztem oda, hogy egyáltalán nem állt szándékomban elhagyni az igazságot vagy a szolgálatot.

A helyzet azonban egészen más volt, mint amire számítottunk. Az állam annyira új volt, és az emberek annyira szétszórtan laktak, hogy nem sok esélyt láttunk nyilvános összejövetelek tartására. A magas árak nemsokára felemésztették kevéske megtakarításunkat, közeledett a tél, ezért elkezdtem dolgozni egy asztalosműhelyben, hogy pénzt szerezzek családom eltartására, majd elkezdhessek dolgozni a jó ügyért. Szomorú voltam, amikor Isten ügyének megtorpanására gondoltam, azonban világiás kilátások csillantak fel előttem. Vagyonra vágytam, elkezdtem elveszíteni a *Szemle* iránti érdeklődésemet és a testvérek iránti szeretetemet. Munka közben azonban többször is rám tört a felismerés, hogy minden energiámat Isten ügyébe fektessem. Miközben ezen készítés ellen tiltakoztam, egyre kevesebb alkalommal éreztem.

A *Szemle* egyik számából megtudtuk, hogy 1856 decemberében a White házaspár nyugatra, Round Grove-ba utazott, és nagyon érdekes összejöveteleket tartottak a szombatünnepelőkkel, akik Vermontból és más államokból költöztek oda. Nem is gondoltunk arra, hogy a fagyos hidegben és a nagy hóban majdnem 200 mérföldet tesznek meg szánon, hogy minket meglátogassanak. December 9-én White testvérnő látomást kapott Round Grove-ban, hogy mindenképp

Waukonba kell mennie, hogy minket felrázzon, és visszaállítson az Úr munkájába.

Egy nap, karácsony környékén, miközben Mead testvérral egy üzlethelyiség felépítésén dolgoztunk Waukonban, egy férfi jött oda, rám nézett, és megkérdezte: „Ismersz a környéken egy Hosea Mead nevű asztalost?” „Igen, itt dolgozik éppen velem” – válaszoltam. Közben Mead testvér lekiáltott az állványról: „Ez Elon Everts hangja!”

„Gyere le!” – kiáltotta Everts. „White testvér, White testvérnő és Hart testvér itt vannak a szánon!”

Akkor sem lepődhattunk volna meg jobban, ha ezek a személyek egyenesen az égből estek volna le. A földet három lábnyi hó borította, de a jég nem mindenhol volt annyira vastag, hogy megtartsa egy ló súlyát. Waukon körül 40 mérföldes körzetben több, mint egy hete járhatatlanok voltak az utak. Az emberek várták az idő enyhülését az utak megnyitására. Az, hogy egy szán egymaga törjön magának utat 40 mérföldön keresztül ilyen utakon, herculesi feladatnak számított.

Amikor a szánhoz értem, White testvérnő a következő kérdéssel üdvözölt: „Mit csinálsz itt, Illés?” Meglepetten válaszoltam: „Mead testvérral asztalosmunkát végzünk.”

„Mit csinálsz itt, Illés?” – ismételte meg a kérdést. Annyira szégyelltem magam, hogy esetem Illéshez hasonlítottam, hogy nem is tudtam, mit mondjak. Egyértelmű volt, hogy hallanom kellett, ami ennek hátterében állt. Majd harmadszorra is megismételte a kérdést: „Mit csinálsz itt, Illés?” Eszembe jutott Illés munkásságának azon szakasza, amikor a barlangban bujkált az Úr munkája elől. Később tudtam meg, hogy látomásban kapta azt az utasítást, hogy ezzel a háromszoros kérdéssel üdvözljön. Biztosítalak titeket arról, hogy ez a köszöntés döbbszerűen rá arra, hogy komoly változásoknak kell elébe néznünk, és vissza kell térnem a munkához, amelyre elköteleztam magam.

Történelmi kapcsolat

Néhány szó a diákokhoz

Minden lélek az egyéniségére jellemző légkörrel van körülvéve. Ez lehet ragályos is, amely mérgezően hat az igazság elveire. Nincs szükségünk napokra vagy hetekre ahhoz, hogy észrevegyük, hogy egy személy befolyása Krisztustól vagy Sátántól származik-e. A társaság hatása sehol nem erősebb, mint az iskolában. Azonban ha egy diák azzal az őszinte vágygal megy oda, hogy társai segítségére és áldására legyen, akkor olyan társaságot keres, amely csatlakozik hozzá a helyes elvek és szokások gyakorlásában.

A diákoknak érezniük kell annak felelősségét, hogy iskolai életüket sikeressé tegyék. Minden erejükkel törekedjenek a jóra, hogy ne okozzanak csalódást szüleiknek és nevelőiknek, akik keményen dolgoznak, hogy taníttassák őket, és aggódnak mind jelen, mind örök jólétükért. A diákok határozzák el, hogy a róluk szóló feljegyzések nem szégyenítik meg őket az ítélet napján. Aki körültekintően viselkedik, akit nem sodor jobbra vagy balra a rossz befolyás szele, sikeresen visszatárhathatja azokat, akik fitogtatják önállóságukat, durva sportokat űznek, nem tartják be a szabályokat, szomorúságot és csüggedést okozva tanáraiknak.

Az élet gondjait egyénileg kell megoldanunk. Senki nem formálhatja másvalaki jellemét. Mindannyiunknak része van saját sorsunk formálásában. Isten szabad, felelősségteljes ügynökei vagyunk. „Félelemmel és rettegéssel vigyék véghez a ti idvességeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” A diákok tehetnek akár jót, akár rosszat, de „amit vet az ember, azt aratja is.”

Próbáink egyéniek. A mennyei intelligencia készen áll segíteni minden Jézushoz forduló lélek-

nek, és minden igaz istenfélő együttműködik a mennyei ügynökökkel, hogy a lelkeket eltérítsék az ostoba, kicsinyes vagy könnyelmű dolgoktól. Krisztus követői nem állnak Sátán oldalára, hogy gyengítsék az igaz hitet, káros befolyást árasztva az erkölcsre és a jellemre. Sajnálatos módon azonban iskoláinkban is vannak olyanok, akik csak névleg keresztények. Nem telik el sok, ameddig látható lesz, hogy Sátán ügynökei.

Iskoláinkban vannak megosztott szívű emberek, akik kellemes modorukkal sikeresen elbűvölnek bizonyos köröket, és mielőtt még a tudatlanok ennek tudatára ébrednének, befolyásukra már megváltoztak

“A diákoknak érezniük kell annak felelősségét, hogy iskolai életüket sikeressé tegyék.”

az érzéseik és jellemük. Akik a kereszténység ruháját viselik, de a világ divatja és szokásai vezetik őket, lelkeleg romlottak. Vallják, hogy a mennyei kincseket keresik, de a légkör, amely körülveszi lelküket, halálos mértékkel fertőzött. Akik nem szeretnék megfertőződni, kerüljék őket.

A józan ítélőképességű fiatalok könnyen észreveszik ezeket a személyeket, mert tudják, hogy nem krisztusiak, de vajon megengedjék-e, hogy botránykövekké váljanak életükben? Van egy kézikönyvük, amely azokat jellemzi, akik az Úr oldalán állnak. Ha

tudják, hogy cselekedeteik nem mindig egyeztet-
hetőek össze a kereszténységgel, és ha megértik mit
jelent az istenfélő élet, akkor felelősek a birtokukban
levő világosságért és ismeretért. A Mester akaratát

kell teljesíteniük, megmutatva a világnak, mit jelent
a valódi kereszténység, a krisztusi élet és jellem.

– *The Youth's Instructor*, 1894. május 3.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Jellemezd az embereket körülvevő légkört. _____

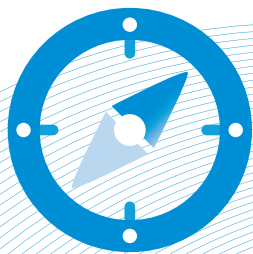
- Mennyi időbe telik felismerni, milyen légkör van valaki körül? _____
2. Miért a társaság befolyása a legerősebb? _____
3. Ha egy diák azzal az őszinte vágygal kezdi el tanulmányait, hogy társai segítségére és áldására legyen, milyen két dolgot kell megtennie? _____

4. Mire kötelezzék el magukat a diákok? _____
5. Mi gyakorol visszatartó erőt azokra, akik rossz befolyást árasztanak? _____

6. A cikkben az szerepel, hogy „az élet kérdéseit egyénileg kell megoldanunk”. Mit jelent ez? A válasz előtt gondoljunk a szövegösszefüggésre! _____

7. Mire van felkészülve a mennyei intelligencia? _____
Mit tesz minden igazi istenfélő? _____

8. Jellemezd azokat, akiket kerülniük kell azoknak, akik nem akarnak megfertőződni a világ szennyével. _____

A hit fejezetei

Távolítsd el a bálványokat!

Shyam Hansda hindu családban született, de nem volt megelégedve vallásával. Úgy érezte, valami hiányzik életéből. Folyamatosan kereste az igazságot, és barátaitól is tanácsot kért.

Egy nap meglátott egy jól öltözött embert a faluban, és szóba elegyedett vele. Elmondta neki, hogy nem boldog vallásában, és tudni szeretne volna, az idegen ismer-e egy olyan vallást, amely hasznossá teszi az életet.

Az idegen lelkész volt, aki késlekedés nélkül elmagyarázta Shyamnak, hogy igen, van egy nagyon jó vallás, amely értelemmel töltene meg életét. Nem kell

„Sohasem volt nagyobb szükség önfeláldozó tettekre, mint most, amikor a vizsgálat órái gyorsan közelednek a végükhez, s a vég előtt el kell juttatnunk a világnak a kegyelem utolsó üzenetét. Nyugtalan a lelkem, amikor országunk minden részéből, az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig, s a tenger szigeteiről hallom a kiáltást: »Jöjjetek át, és segítsetek rajtunk!«

Testvéreim, válaszolunk-e a hívásra? Megteszünk-e minden tőlünk telhetőt, hogy lelkészeket és pénzt küldjünk? Megtagadjuk-e magunktól házaink fényűző berendezését, testünk és ruháink díszítgetését és étvágyunk egészségtelen kielégítését? Adunk-e Isten ügyére a ránk bízott anyagiakból, s fenntartás nélkül a munkának szenteljük-e magunkat? Üresek a pénztárak, nagy szükség van a segítségünkre. Értékesebb ma egy dollár befizetése, mint tíz lesz a jövőben.”

– *Bizonyágtételek*, 5. köt., 732. old.

más hozzá, csak az élő Istenbe vetett hit, valamint az Ő követésére való hajlandóság. Meghívta Shyamot egy imaórára egy gyülekezeti tag otthonába, ahova épp igyekezett. A házigazda üdvözölte Shyamot, aki leült, hogy lássa, mi történik. Az összegyűlt emberek köszöntötték egymást, majd énekelni kezdtek. Shyamnak tetszett az üzenet és az imák is. Rádöbrent, hogy egész életében ez hiányzott neki. Az összejövetel után megmondta a lelkésznek, hogy többet szeretne tudni erről, és meghívta otthonába. A lelkész így válaszolt. „Szeretném, ha látogatnád a mi gyülekezetünket, amelyik még érdekesebb, mint ez az imaóra.” A gyülekezetben kedvesen fogadták Shyamot. Észrevette, hogy mindenki ünneplőbe öltözött, és egy nagy, fekete könyvet visznek magukkal. Az istentisztelet minden percét élvezte, és hétről hétre eljött, mind többet és többet tanulva. A lelkész a mértékletességről, az étkezési szokásokról, a tisztaságról és más témákról is beszélt.

Shyam a feleségének is beszélt új hitéről. „Közvetlenül kell imádnunk Istent az otthonunkban, nem képek és bálványok által. Távolítsd el őket! Olyan sok gyümölcsöt, édességet és virágot mutatunk be áldozatként ezeknek az isteneknek, akik nincsenek is hasznunkra. Gyere velem a gyülekezetbe, és nézd meg, hogyan imádják ott Istent, hogyan köszöntik egymást, és milyen beszélgetéseket folytatnak a helyes táplálkozásról.” A felesége is boldog volt a gyülekezetben. Megértette, eddig mi hiányzott nekik, és nagyon örült új hitének. Elkezdték tanulmányozni a Bibliát, és átadták szívüket Jézusnak. Később megkeresztelkedtek, és mindketten a gyülekezet hűséges tagjai lettek.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

A kegyelem TRÓNUSA

Aranyszöveg | 2Mózes 20:5-6

„[...] én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vét-két a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják.”

I. RÉSZ

Isten egységesnek tervezte a törvényt és az evangéliumot. Még az evangélium tömör bemutatását is beiktatta a Tízparancsolatba. Az Ó- és Újtestamentum szerzői gyakran magyarázzák a törvénynek ezen evangéliumi szakaszát.

Figyeljétek meg azt a három evangéliumi szót, amely a második parancsolat végén olvasható: „De *irgalmasságot* cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem *szeretnek*, és az én parancsolatimat *megtartják*.” (2Móz 20:6) Ez a néhány rövid szócska megvéd minket a hamis evangéliumtól, mivel a következő kérdésekre adnak választ:

- Kérdemelhethetjük a mennybe vezető utat, vagy szükségünk van kegyelemre?
- Elegendő engedelmeskedni Istennek, vagy szeretnünk is kell Őt?
- Elegendő szeretni Istent, vagy engedelmeskednünk is kell Neki?

Az üdvösséget Isten kegyelme teszi lehetővé. Az igazaknak szükségük van Isten kegyelmére, miközben szeretik és szolgálják Őt. A gonoszok feltételezik Isten kegyelmét, miközben megmaradnak bűneikben. Az ítéletkor azonban ez a kegyelem csak azokra terjed ki, akik szeretettel engedelmeskedtek, és ez jó dolog. „Hiányos jellemmel nem léphetünk be azon a kapun, amelyet a kegyelem nyit meg az engedelmesek előtt. Az igazság a bejáratnál áll, és szentséget vár el azoktól, akik meglátják majd Istent. Ha az igazság eltűnne, és a mennyei kegyelem számára lehetővé válna, hogy a jellemtől függetlenül mindenki előtt megnyissa a kaput, a mennyben

“ A világ egy műhely, melyben az emberi és mennyei ügynökök együttműködése által Jézus kegyelmesen és irgalmasan dolgozik az emberi szívekben. ”

– The Review and Herald, 1893. szeptember 5.

TARTALOM | C-24 | JÚNIUS 11.

- 81 | A kegyelem trónusa
- 85 | Visszatérés a szolgálatba
- 86 | Igazság és kegyelem
- 88 | „Most kudarcot vallasz!”

megjelenő elégedetlenség és lázadás sokkal rosszabb lenne, mint amilyen Sátán kiűzése előtt volt.” (*The Review and Herald*, 1892. december 13.)

Isten azért alkotta meg a szentek szentjét, hogy segítsen az embereknek megérteni ezt a nagyon fontos elvet. A törvény ott volt, de rejtve. Isten jelenléte is ott volt, a törvény fölött. Az angyalok is ott voltak, lefelé tekintve. A szentek szentjében felállított két angyszobrot az arany kegyelmi trónus kötötte össze, amely az egész frigyládát befedte, amelyben a törvény volt (lásd: 2Móz 25:17-20).

A zsidók hamar felismerték, hogy a kegyelmi trónus Isten trónját jelképezi. A szárnyak arra utaltak, hogy ez a trón mozgatható. Dániel és Ezékiel is tanúsíthatja ezt, mert ők kerekeket láttak Isten trónján. (lásd: Ez 1:19-21, Dán 7:9)

II. RÉSZ

Az amerikai polgárháború idején két északi katona talált három, papírba csomagolt szivart. Először azt hitték, hogy ez ajándék a déliek tábornokának, mivel a csomag neki volt címezve.

Nemsokára azonban felfedezték, hogy a csomagolópapír belsejére az ellenséges hadsereg operatív terve van leírva. Gyorsan leellenőrizték a dokumentumot, s mivel kéziratos volt, hamar azonosították a szerzőt. Ezen véletlen felfedezés előtt McClellan parancsnok tanácstalanul figyelte a déliek csapának mozgását. Amikor azonban a szivarok csomagolásán megtalálták Lee tábornok tervét, a korábban zavarosnak tűnő intézkedések azonnal értelmet nyertek. A történelem során sokszor Isten útjai is zavarba ejtőnek tűntek. Volt, amikor úgy látszott, hogy a rossz győz, és a jó vall kudarcot. (lásd: Zsolt 73:3-13) Amikor azonban megértjük Isten tervét, minden zavar eltűnik. Isten a szentélyszolgálatban fedte fel tervét, a megváltás tudományát. Nem csoda, hogy a zsidó papok, próféták és maga a nép is törekedett megérteni ennek titkát. (lásd: Zsolt 73:16-17) Még az angyalok is szorgalmasan tanulmányozták ezt a szolgálatot! (lásd: 1Pt 1:12)

A bűn pusztító és költséges. A szentély megtanít a bűn okozta kegyetlenségre, fájdalomra és szenvedésre. A legnehezebb téma azonban az egész világegyetemben a megváltás, az üdvösség kérdése. Ez nem művészet, hanem egzakt tudomány, amire a szentély oktat és képez. Választ ad arra a kérdésre, hogy miként tudja tiszteletben tartani Isten a döntési szabad-

Erről a trónról tanította Isten Izraelt a törvényről, melynek engedelmeskedniük kellett. „A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a bizonyosságot, amelyet adok néked. Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a biznyság ládája felett vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izrael fiainak.” (2Móz 25:21-22)

Isten kedvenc módszere a nehéz és bonyolult dolgok megtanítására a szemléltetés és a példázat (lásd: Mt 13:34).

A szentély is ezt a módszert szolgálja. Megtanítja az üdvösség néhány nehezen érthető szabályát. Krisztus példázatai és szemléltetései mélyértelműek, melyek a földi életre, sőt az örökkévalóságra elegendő tanulmányozási anyagot tartalmaznak.

ságot, és ugyanakkor megmenteni a természetüknél fogva bűnt kedvelő és jót gyűlölő embereket.

Vegyük például a megbocsátást. Ha Isten minden vétket meg tud bocsátani, miért nem nyer mindenki bocsánatot? Hogyan lehetséges a megbocsáthatatlan bűn? Kinek akarja Isten felajánlani a feltétel nélküli megbocsátást? Vajon ez bölcs és igazságos dolog?

Gondoljunk Barabbás esetére. Bár vallásosnak álcázta magát, nem volt több egy megrögzött bűnözőnél, kegyetlen gyilkosnál és tolvajnál. A zsidók fellelkesedtek, amikor végre elfogták és bebörtönözték. Amikor azonban a csöcselék azt kérte, Pilátus feltétel nélkül megbocsátott neki. Szabadon engedte ezt a veszélyes bűnözőt, vissza a társadalomba, hogy folytathassa erőszakos megnyilvánulásait. Az evangélium még is azt mondja, hogy az olyanok is, mint Barabbás vagy Hitler, nyerhetnek bocsánatot. Hogyan tehet Isten ilyen ajánlatot? Hogyan engedheti meg Isten, hogy megbocsátást nyerjenek arra, amit Ő a leggyűlöletesebbnek gondol?

Salamont a következő kijelentésre ihlette: „Aki igaznak mondja a bűnöst, és kárhoztatja az igazat, utálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő.” (Péld 17:15)

Erre a kérdésre a szentélyben, a kegyelem trónusánál találjuk a választ. Nem csoda, hogy az angyalokat

“Ahogy elköveted a bűnt, azonnal lépj a kegyelem trónjához, és mondd el Jézusnak. (...) Ne kételkedj mennyei irgalmában, és ne utasítsd vissza végtelen szeretetének vigasztalását.” – *The Signs of the Times*, 1892. február 15.

elképráztatja, és folyamatosan szemlélik. (lásd: 2Móz 25:20)

A kegyelem trónusa alatt közvetlenül helyezkedik el Isten törvénye. Ez tartalmazza a megbocsátás

magyarázatának egy részét. Maga Isten magyarázta meg, megismételve az egyik parancsolat egy részét. A történetet a következő részben tárgyaljuk részletebben.

III. RÉSZ

A Sínai-hegy lábánál Izrael rápillanthatott az Isten jelenlétét körülvevő dicsőség egy szikrájára. Álmélkodva szemlélték a villámlást és hallgatták a dörgő hangokat. Csodálkozva figyelték a föld megremegését. Félelemtől reszkette hallgatták a fül-siketítő trombitaszót, amely összegyűjtötte őket. Ünnepelesen várakoztak az előző történéseket követő mélységes csendben.

Ezután meghallották Isten szavát, mint sok vizek zúgását, amint magasztosan elmondta nekik a törvényt.

Egy pillanatra leszállt a menny a földre. Egy pillanat erejéig megértették Isten békéjét és az emberek iránt érzett jó akaratát. Ünnepelesen szövetséget kötöttek, és megígérték, hogy teljes mértékben engedelmeskednek Neki. A következő hat hétben Isten jelenléte velük maradt, bár Izrael iránti kegyelmisségében dicsőségét a hegyet beburkoló sötét felhővel takarta el.

Azonban milyen gyorsan elfeledkezett Izrael az ünnepeles fogadalomtételtől! Néhány hét múlva már aranyborjút öntöttek, melyet táncolva, italozva imádtak. Luciferhez hasonlóan Izrael is nagy vétket követett el (2Móz 32:30) közvetlenül Isten jelenlétében. Ez a bűn háromezer ember számára zárta le a próba-időt. (lásd: 28. v.)

Ezután Mózes közbenjárói imájára válaszul Isten megbocsátott Izraelnek. Ez nem egy általános amnesztiát jelentett, és nem hasonlított Pilátus igazságtalan kegyelméhez sem. Isten nem nyújt útlevelet a mennybe a bűnözőknek, hogy az Új Jeruzsálem falain belül folytassák bűncselekményeiket. A Szentírás világosan megmagyarázza: „És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot

cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé.” (Jel 21:27)

Bár a bűn megbocsátást nyer, vannak feltételei. Isten ajánlatában megismételte a második parancsolat néhány kijelentését. Pontosan az a parancsolat, amelyet Izrael áthágott, tartalmazta a győzelem titkát is. Figyeljük meg, hogyan magyarázza Isten a saját maga adta parancsolatot.

Az Úr elvonult Mózes előtt, miközben kijelentette: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglén; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen.” (2Móz 34:6-7)

A frigyláda, a benne levő törvénnyel, a kegyelmi trónus takarásában egyaránt szemlélteti Isten kegyelmét és igazságosságát. A törvény felfedi Isten jellemvonásait, és egyetlen vesszőjét vagy pontját sem lehet kitörölni vagy megváltoztatni annak érdekében, hogy alkalmazkodjon a bukott emberhez. Isten nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta Önmagát Krisztusban az ember megváltásáért. „Isten, Krisztusban megbékéltette magával a világot.” (*Jézus élete*, 762. old.)

A mennyei kegyelmi trónust smaragdszerű szivárvány veszi körül (lásd: Jel 4:3). „Amint a szivárvány a felhőkben a napsugár és a vízcseppek egyesüléséből keletkezik, úgy a trónt körülvevő szivárvány is a kegyelem és az igazságosság egyesült erejét jelképezi. Nemcsak az igazságosságot kell fenntartani, mert ez elhomályosítaná az ígéretek szivárványát a trón fölött, és az ember csak a törvény büntető jellegét láthatná. Ha nem lenne igazságosság vagy büntetés, akkor Isten kormányzása nem állna szilárd alapon. Az ítélet és a kegyelem keveredése teszi teljessé a megváltást. Ennek a kettőnek a vegyülete vezet oda, hogy látva Jahve törvényét és a világ Megváltóját, felkiáltunk: »A te jóvoltod felmagasztalt engem.« Tudjuk, hogy az evangélium egy tökéletes és teljes rendszer, mely felfedi

Isten törvényének változhatatlanságát. Reménnyel és Isten iránti szeretettel tölti el a szívet. A kegyelem meghív, hogy belépjünk a kapukon Isten városába, és az igazságosság minden engedelmes léleknek megadja a királyi család tagjának, a mennyei király gyermekeinek járó lehetőségeket.” (*The Review and Herald*, 1892. december 13.)

A második részben említettük Lee polgárháborús terveinek felfedezését. Ez azonban soha nem segítette érdemben a szövetséges hadsereget, mert McClellan tábornok nem a felfedezett információk fényében cselekedett. Velünk is megeshet, hogy nem a szentélyből kapott információk szerint élünk. De „mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel?” (Zsid 2:3)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Magyarázzátok meg saját szavaitokkal, mit tanít a második parancsolat a megváltásról. _____

2. Miért jó, hogy az ítéletkor a kegyelem csak a szeretetből engedelmeskedőkre árad? _____

II. RÉSZ

3. Hogyan magyarázta meg Isten az Ószövetségben a megváltás tudományát? _____

Ez miért olyan jó tanítási módszer? _____
4. Miért volt helytelen megkegyelmezni Barabbásnak? 2Móz 23:2, 5Móz 16:19 _____
Pílátus felelős volt azokért a bűncselekményekért, amelyeket Barabbás szabadlábra helyezése után elkövetett? _____

III. RÉSZ

5. Miben más Isten megbocsátása Pílátusénál? _____

6. Milyen feltételeknek kell eleget tennünk, hogy elnyerjük Isten bocsánatát? _____

7. Olvasd el újra az utolsó idézetet. Fogalmazd meg mit jelent a kegyelem és az igazság tökéletes egysége. _____

Csodák az életemben

– 24. rész, írta: John N. Loughborough

Visszatérés a szolgálatba

December 26-án kezdtük el a találkozásokat Andrews testvér otthonában, melyeket egészen 1857. január 1-ig folytattunk. A White házaspár hűségesen bemutatta nekünk a Jel 3:14-22-ben olvasható laodiczeai üzenetet. Amikor a gyülekezet megkapta a bizonyágtételt és elkezdte bevallani visszaesését és ridegségét, kiáradt a fény. Szívbéli munkánkban az bátorított, hogy ha visszatérünk az Úrhoz, Ő megbocsátja minden visszaesésünket.

A waukoni összejövelek idején White testvérnőnek három látomása volt. Kettőt ugyanazon este, különleges körülmények között kapott. Jelen volt egy testvérnő, akit nagy szomorúság emésztett, annyira, hogy már-már kétségbeesett. Szeretett volna túllépni múltbeli bűnein. Az esti első látomásban White testvérnő ihletett kapott, hogy azt mondja a testvérnőnek, hogy ha határozottan kiáll és megvallja Istennek múltbeli bűneit, bocsánatot nyer, és ha hűséges marad, soha többé nem kell visszanéznie arra az estére. A testvérnő megtette, és White testvérnő azonnal újabb látomást kapott. Láta, hogy az Úr elfogadta a hölgy valloását és megbocsátotta múltját. Ezek után a testvérnő felállt, és dicsőítette az Urat.

Abban az időben szerény lehetőségekkel rendelkezünk. 13 mérföldre tőlünk volt egy malom. A hó a vártnál hamarabb lezárta az utakat. Barátaink érkezésekor sehol nem találtunk lisztet a szomszédságban. Saját készítésű kenyerünk utolsó szeleteit fogyasztottuk. A következő két nap csak hússal, krumplival és kukoricakásával tudtuk kínálni őket. Amikor enyhült az idő, minden szomszéd kiment feltörni a jeget a malom felé vezető útról, hogy valami mással is szolgálhasunk barátainknak.

1857. január 1-én végleg letettem asztalosszerszámaimat, búcsút mondtam a waukoniaknak, és a White házaspárral elindultam Illinoisba. Amikor elértük a Mississippit, annyira be volt fagyva, hogy mindannyian biztonságban átkelhettünk. Galenába érve a White család vonattal utazott tovább Battle Creekbe, és én a többi testvérral továbbmentem

Round Grove-ba, ahol nemsokára sorozatot kezdtünk a Hickory Grove-i iskolában, három mérföldre Josiah Hart házától. Az összejövelek eredménye az volt, hogy néhányan elfogadták az igazságot, köztük az Andrews család és a Colcord család néhány tagja. Robert Andrews és G. W. Colcord később maguk is az üzenet hirdetőivé váltak.

A lelkeszi munka nem sok anyagi juttatással járt. Illinoisi tevékenységem első három hónapjában kaptam szállást és ellátást, egy kabátot és tíz dollárt, melyből juttatnom kellett Waukonban lakó feleségemnek is. 26 mérföldet gyalogoltam egy nehéz zsákkal a hátamon, hogy megspóroljam az utazás árát.

Június elején csatlakoztam Hart és Everts testvérekhez, és a Mackfordban felállított wisconsini sátorösszejövetelhez. Sok ottani lakos Oswegoból költözött oda, és türelmetlenül várták, hogy szomszédaik is megismerhessék hitüket. Sokan elfogadták az igazságot, köztük Rufus Baker is. P. S. Thurston volt az egyik kanadai misszionáriusunk, de a felesége egy másik felekezethez tartozott. Két napig tartó odafigyelés és gondos tanulmányozás után azonban ő is határozott döntést hozott férje oldalán.

A Poy Sippi-i Philander Cady éppen egy csúrt épített a közelben. Egy egész vasárnap hallgatta a törvényről és a szombatról szóló üzenetet. Sütkérezett a kapott világosságban, de nem óhajtotta saját életében gyakorolni. Mellette lakott John Matteson, egy skandináv lelkész. Elkezdtek együtt tanulmányozni, melynek következtében Matteson elfogadta az igazságot, és azonnal hirdetni kezdte saját honfitársai körében.

Történelmi kapcsolat

Igazság és kegyelem

Megrémülünk, amikor Isten szentségét és dicsőségét szemléljük a világegyetemben, mert tudjuk, hogy igazságossága nem engedi meg, hogy megtisztítsa a bűnöst. Azonban nem kell rettegésben élnünk, mert Krisztus eljött, hogy kinyilatkoztassa Isten jellemét, és világossá tegye számunkra az Ő atyai szeretetét fogadott gyermekei iránt.

Isten jellemét nemcsak a természetben véghezvitt csodáiból ismerhetjük meg, hanem Jézus egyszerű, szeretetteljes életéből, aki Atyját földi szüleinknél is kegyelmesebbnek, együtt érzőbbnek és kedvesebbnek mutatta be. Bízhatunk Benne, és Elé tárhatjuk kéréseinket. Ha rettegünk Istentől, az Ő dicsőségétől és nagyságától, akkor Ő Krisztusra mutat, mint képviselőjére. Az a kedvesség, együttérzés és szeretet, amit Jézus kinyilatkoztatott, az Atya jellemvonásainak tükröződése. A Kálvária keresztye Isten szeretetét fedi fel az ember előtt. Krisztus a szeretet Isteneként tárja elénk a világegyetem Urát. A próféta által mondta: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.”

Krisztus nevének érdemeiben közeledhetünk Istenhez, aki meghív, hogy hozzuk Elé próbáinkat, kísértéseinket, mert megérti azokat. Nem akarja, hogy embereknek panaszkodjunk. Krisztus vére által a kegyelem trónusa elé járulhatunk, ahol kegyelmet találunk a szükség idejére. Mondhatjuk: „Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.” „Akiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk Istenhez az Ő benne való hit által.” Ahogy a földi szülők bátorítják gyermekeiket, hogy mindenkor, minden gondjukkal hozzájuk forduljanak, úgy az Úr is bátorít, hogy tárjuk Elé kéréseinket, aggodalmainkat, hálánkat, sze-

retetünket. Minden ígélet biztos. Jézus a mi közbenjárónk és biztonságunk. Minden erőforrást a rendelkezésünkre bocsátott, hogy tökéletes jellemet építhesünk ki. Krisztus vére az egyedüli reményünk, mert az Ő érdemei által nyerhetünk bocsánatot és békességet.

Amikor Jézus vérenek ereje hit által valósággá érik életünkben, megengedjük, hogy világossága felragyogjon jó cselekedetekben, megteremve az igazság gyümölcseit. Az ilyen hívő minden bűnösnek beszél Krisztus szeretetéről és bemutatja érdemeit, arra készítve, hogy lemondjon az elbizakodásról, és a Kálvária keresztyére mutatva mondhasa: „Jövök Uram, bár nincs már érdemem. Hozzád futok, könnyíts a terhemem.” Ez az a történet, amelyet Krisztus munkatársa őszinte szeretettel ismétel azoknak, akiket Krisztus az Ő drága vérében megváltott.

– *The Youth's Instructor*, 1892. szeptember 22.

Angyalok, kérubok és szeráfok hajoltak meg szent hódolattal Isten előtt, „és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala.” Odasereglettek a trón köré, és azt a küldetést kapták, hogy szolgáljanak a megvál-

tás örököseinek. Isten kormányzásának elvei az igazság és a kegyelem. Ezt nevezik kegyelmi trónusnak. Szeretnél mennyei világosságban részesülni? Lépj a kegyelem trónusához, onnan választ kapsz kérdéseidre. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy

“Isten uralkodásában az igazság és a kegyelem karöltve járnak.”

az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Egyedül a mindenható hatalom köthet ilyen szövetséget. A trón fölött ékeskedő szivárvány a jele annak, hogy Isten Krisztus által magához vont minket, hogy minden hívőt megmentсен. A szövetség ugyanolyan biztos, mint a trón, és a trón igazságra épül. Akkor tehát miért vagyunk annyira hitetlenek? Miért kételkedünk gyakran, és miért nem bízunk teljes mértékben Istenben? Amikor kegyelmet kérünk az Ő trónjánál, nézzünk fel az ígélet szivárványára, és találjuk meg ott azt a bizonyosságot, hogy imáink meghallgatásra lelnek.

Azonban senki ne áltassa magát azzal, hogy a parancsolatokat áthágva is részesülhet Isten kegyelmé-

ben. Isten uralkodásában az igazság és a kegyelem karöltve járnak. A törvényt nem lehet büntetlenül áthágni. A trónnál igazság és ítélet van. Krisztusban „irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.” Krisztus maga adta a törvényt a Sínai-hegynél, és nem vett el, nem változtatott meg benne egyetlen pontocskát sem. Saját életét adta, hogy jóvátegye az ember törvénytelen-ségét, és képessé tegye az engedelmességre. Az igazságosság megelőlegezik a mennyei áldozattal. Krisztus érdemei által Isten lehet igazságos, és megigazíthatja a bűnöst, aki hisz Jézusban.

– *The Signs of the Times*, 1892. október 10.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi rémít meg minket? _____
Miért nem kell rettegésben élnünk? _____
2. Mit tanulunk Jézustól Isten kegyelméről? _____

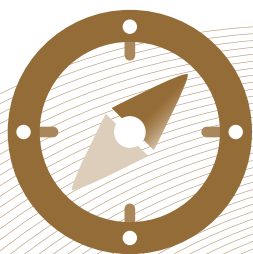
3. Kivel osszuk meg próbáinkat és kísértéseinket? _____
Miért? _____
4. Mikor ragyog fel jó cselekedetekben a hívők világossága? _____

5. Mit mondhatnak a bűnösöknek? _____

6. Melyek Isten trónjának kormányzási elvei? _____
7. Milyen jelentőséggel bír a trón fölött levő szivárvány? _____

8. Mivel ne áltassuk magunkat? _____

- Melyik két dolog áll egymás mellett Isten kormányzatában? _____
9. Hogyan lehet Isten egyszerre igazságos és kegyelmes is? _____

A hit fejezetei

„Most kudarcot vallasz!”

Alexis a guineai (Afrika) Sokoro Középiskola tanulója. Közeli barátja a fiamnak, Emmanuelnek, aki ugyanabba az iskolába jár – írta az egyik **Gospel Outreach** evangélista. Az egyik nap Alexis elhatározta, hogy eljön a gyülekezetbe a fiammal. Ez bátor döntés volt. Íme a történet.

A két fiam ugyanabba az iskolába jártak, és gyakran csúfolták, gúnyolták őket hitük miatt. A diákok közül azonban voltak olyanok, akik csodálták őket bátorságukért és komolyságukért. Amióta elkezdtek ezt az iskolát, még soha nem voltak szombaton iskolában, akkor sem, ha éppen felmérőt írtak volna aznap. Osztálytársaik és néhány tanárjuk fanatikusoknak címkézte és megpróbálták rávenni őket, hogy járjanak szombaton iskolába.

Amikor elérkezett az országos felmérés ideje, a fiam megtudták, hogy három fő tantárgyból is

A Gospel Outreach munkások arra szentelték magukat, hogy másokkal is megosszák az evangélium jó hírét. Gyakran mostoha körülmények között dolgoznak, életüket is kockáztatják az ellenséges környezetben. Legtöbbször az utazás is kihívás, de mindezek ellenére csodálatos tapasztalatokat osztanak meg démonoktól való szabadulásokról, csodás gyógyulásokról és ellenséges területekre való behatolásokról. Bibliatanulmányokat vezetnek, meglátogatják a betegeket otthonukban és a kórházban, megszervezik és levezetik a szombati és a hét közbeni istentiszteleti alkalmakat, evangelizációs kampányokban vesznek részt

Imáitok és anyagi támogatásokat elengedhetetlenül szükségesek szolgálatuk folytatásához. Vedd fel ma a kapcsolatot a Gospel Outreach-el, hogy megtudd, hogyan segíthetsz.

Keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy tárcsázd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

Tanár Guineában

szombatra tették a vizsgát. Ha nem jelennek meg, megbuknak. Sokat aggódtunk ezért a helyzetért.

„Lehetsz akár lelkész, akár Isten gyermeke, ebben, most kudarcot vallasz!” – mondták barátaik. Ez a kihívás nemcsak Emmanuelnek, hanem az Ő Istenének is fontos volt. Mivel ő tisztelni szerette volna az Urat, elhatározta, hogy böjtölni fog a vizsga előtti három napban. Egy hónappal a felmérés lezárása után a helyi rádióban bemondták az eredményeket. Ahogy felolvasták a listát, meghallottuk, hogy Emmanuel neve az első nyolc között hangzott el. A 85 vizsgázó közül csak 45-nek sikerült. Ez hatalmas meglepetés volt azok számára, akik biztosra vették Emmanuel kudarcát. Másnap Alexis elmondta a többieknek, hogy a fiam soha nem hagyná ki a szombati istentiszteletet, és elhatározta, hogy a következményektől függetlenül megtartja a szombatot.

Köszönjük a **Gospel Outreach** részére küldött bőkezű adományaitokat, melyek segítik az Emmanuel-hez hasonló fiatalokat, hogy másokkal is megosszák hitüket.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

Babilon BORA

Aranyszöveg | Máté 15:8-9

„Ez a nép szájjával közelget hozzám,
és ajkával tisztel engemet; szíve pedig
távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek
engem, ha oly tudományokat tanítanak,
amelyek embereknek parancsolatai.”

I. RÉSZ

A Biblia az alkoholos italokat az erkölcstelenséggel társítja. (lásd: 1Móz 9:21, 19:32, Jel 17:2) Hangsúlyozza, hogy az alkohol megfoszt a bölcsességtől, civakodóvá és erőszakossá tesz.

Salamon mondta: „A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs!” (Péld 20:1) A Biblia figyelmeztet rá, hogy az alkohol függőséget okoz. „Mikor ébredek fel? Akkor folytatom, ismét megkeresem azt.” (Péld 23:35) Az ital túlzott önbizalmat gerjeszt, annyira, hogy nem érzékeljük a veszélyt. „És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királlyá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, aki az ő házában Thirsában gondviselője volt;

és eljövén Zimri, megveré és megöle őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette.” (1Kir 16:8-10) Az alkohol legyengít, amikor erősnek kellene lennünk, és legyőz bennünket, amikor nekünk kellene győzelmet aratnunk. Benhadádnak nagy, erős, jól felszerelt hadserege volt, sokkal felülmúlta Akháb hétezers csapatát. „És elindulának délben. Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedett ő és a harminckét király, aki segítségére jött vele.” (1Kir 20:36) Ez az impozáns hadsereg, mivel részeg parancsnok állt az élén, kikapott Akháb kicsi seregétől. Az alkohol befolyása alatt végzetes döntéseket

“ A világgal való barátság megrontja hitét, ő viszont olyan tanok hirdetésével áraszt romlott befolyást a világra, amelyek a Szentírás legvilágosabb kijelentéseivel ellentétben állnak. ”

– A nagy küzdelem, 536. old.

TARTALOM | C-25 | JÚNIUS 18.

89 | Babilon bora

93 | Rendszeres játékonyság

94 | Az utolsó napok veszélyei

96 | Háborgó vizeken

hozunk, amit józan állapotban soha nem tennénk meg. Ezek az ostoba döntések pedig életünk végéig kísértének. Heródes ittás állapotban volt, amikor megölette Keresztelő Jánost. Tanácsosai pedig nem akadályozták meg, mert maguk is az alkohol hatása alatt voltak. Bár másnap kínzó büntudattal ébredtek, szembe kellett nézniük az ítélettel. A próféta feljegyzése szerint. „E férfiak magas állami, bizalmi állásokat töltöttek be; súlyos felelősség nyugodott rajtuk, mégis az evésnek, ivásnak adták magukat, míg végül érzékeik eltompultak. Elméjüket elbódította a szédítő zene és tánc látványa, lelkiismeretük elaludt. Hallgatásukkal Isten prófétájának halálos ítéletét mondták ki, s így kielégítették egy elhagyott asszony bosszúját.” (Jézus élete, 222. old.)

Nem csoda, hogy a királyokat és a magas tisztségre vágyó vezetőket figyelmeztették, hogy soha ne fogyasszanak bort. „Távol legyen a királyoktól, oh Lemuel, távol legyen a királyoktól a bornak itala; és az uralkodóktól a részegítő ital keresése.” (Péld 31:4)

II. RÉSZ

Nabukodonozor azt gondolta, hogy bevehetetlennek építette fel Babilon városát. A falak túlságosan vastagok és magasak voltak ahhoz, hogy bárki is megmássza. A falakon belül az egész városnak elegendő élelmet lehetett termelni. A városon átfolyó hatalmas Eufrátesz folyó pedig bőséges vízellátást biztosított.

Kevesen kételkedtek abban, hogy Babilon, az ókori világ egyik csodája, ne állna ellen Círusz ostromának. Az erősített város azonban majdnem harc nélkül esett el, mert túlságosan magabiztos vezetői éppen részegek voltak.

Kr.e. 539 októberében Belsazar király hatalmas lakomát szervezett a babiloni istenek tiszteletére. Biztonságban érezte magát városában, és mivel mindig szeretett szórakozni, meghívott ezer vezetőt erre az ünnepségre, „és az ezer előtt bort ivék.” (Dán 5:1)

Az alkohol miatt eltompult érzékekkel a babiloni istenek tiszteletére „borozás közben mondá Belsazar, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, amelyeket elvive Nabukodonozor, az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai.” (2. v.) Ez a parancs megpecsételte ítéletét.

A király és a főemberek „bort ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket.” (4. v.) Saját imádati formáikat magasabbrendűnek tartották annál az istentiszteleti formánál, amit az Úr paran-

Az ótestamentumi papoknak is megparancsolták: „Bort és szeszes italt ne igyatok.” (3Móz 10:9) Pál is erre tanította híveit: „És meg ne részegedjete bortól, miben kicsapongás van; hanem teljesedjete be Szent Lélekkel.” (Ef 5:18) Isten például megdicsérte Jónadabot, és példaként állította a gyerekevelés tekintetében. „Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nekünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok.” (Jer 35:6)

Ellen White is ezt tanácsolta a fiataloknak. „Egyetlen csepp bor vagy más alkoholos ital se érjen ajkatokhoz, mert ezek fogyasztásában örütség és bánat van. Fogadjatok teljes önmegtartóztatást, mert egyedül így vagytok biztonságban.” (*Temperance*, 198. old.) Bölcs az a fiatal, aki Dánielhez hasonlóan eldönti szívében, hogy nem szennyezi be magát a borral (lásd: Dán 1:8). Bölcs az, aki ünnepélyes fogadalmat tesz: „Bortól és részegítő italtól szakassza el magát; borecetet és részegítő italból való ecetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se aszú szőlőt ne egyék.” (4Móz 6:3)

csolt. Nem is sejtették, hogy ez a mulatozás lesz életük utolsó ilyen eseménye. A lakoma ideje alatt Círusz bevonult a városba az őrizetlenül hagyott kapukon, és gyors ütemben menetelt a palota felé. „Ugyanazon az éjszakán megöleték Belsazar, a káldeusok királya. És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvan-két esztendőskorában.” (30-31. v.) Mindez pedig a nagy Babilonban történt. A király leitatá a vezetőket, erkölcstelen kapcsolatban állt sok nővel, akik szintén lerészegedtek. Egyetlen mulatozással töltött éjszaka véget vetett királyságának.

A történet által Isten egy fontos üzenetet szeretne közvetíteni az idők végén a világnak. „És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:8)

Jelenések könyvének 17. fejezete további magyarázattal szolgál. Babilont egy vörös fenevadon ülő erkölcstelen asszony képével szemlélteti. „Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba, és megékesített vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel,

“Ha elfordulunk Isten Igéjének bizonyágtételétől, és elfogadunk hamis tanításokat csupán azért, mert atyáink tanították őket, mi is a Babilonra kimondott ítélet alá esünk, utálatosságainak borából iszunk.”

– *A nagy küzdelem*, 536. old.

kezében egy aranypohár vala, tele utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával.” (Jel 17:4) „Akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai.” (Jel 17:2)

III. RÉSZ

Az alkoholos bor tulajdonképpen úgy keletkezik, hogy a tiszta szőlőlé élesztő hatására megerjed, és a cukrot alkohollá alakítja. Babilon bora úgy keletkezik, hogy Isten igéjének tiszta igazságát megromtják. Milyen folyamat során történik meg ez az „erjedés”?

A babiloni parázna jelképezi azokat a keresztény egyházakat, amelyek a világnak akarnak tetszeni. „A megittasodás kelyhe (...) azokat a hamis tanokat jelenti, amelyeket a föld nagyjaival való meg nem engedett kapcsolat következtében fogadott el. A világgal való barátság megromtja hitét, ő viszont olyan tanok hirdetésével áraszt romlott befolyást a világra, amelyek a Szentírás legvilágosabb kijelentéseivel ellentétben állnak.” (*A nagy küzdelem*, 388. old.)

A Szentírás a paráznaság vagy házasságtörés metaforáját használja annak szemléltetésére, hogy Isten népe miképpen szegi meg Hozzá való hűségesküjét, elhagyva szent igéjét és keresve a világ jóváhagyását. A világ csak akkor lesz a barátunk, ha életvitelünkkel nem vetjük meg a közkedvelt bűnöket.

Ahhoz, hogy megtartsuk a világ barátságát, az egyház hitelveit elfogadhatóvá kell tennünk a világnak. Így válik az igazság tiszta, egészséges mustja erjedtté és Babilon borává. Az egyház szertartásai és szokásai elfeledtetik Istent, pedig úgy tesznek, mintha éppen Rá emlékeznének.

Egy előbbi leckében tanultuk, hogy a „Babilon” szó zűrzavart jelent. Arról is beszéltünk, hogy ez a jelkép szemlélteti a hitehagyott keresztény egyházakat, melyek egymással ellentétes tantételeket vallanak, mert a Bibliát emberi tanításokkal helyettesítették.

De mit jelképez a bor? A Biblia a bort a hamis tanokhoz hasonlítja. Ahogy az alkohol túlzott önbizalommal és hamis biztonságérzettel tölti el az embereket, ugyanúgy a hamis tanok is békességet adnak az embereknek a bűnben. (lásd: Mik 2:11) A Babilont alkotó hitehagyott egyházakról beszélve Ellen White megmagyarázza: „A megittasodás kelyhe, amelyet a világnak nyújt, azokat a hamis tanokat jelenti, amelyeket a föld nagyjaival való meg nem engedett kapcsolat következtében fogadott el.” (*A nagy küzdelem*, 388. old.)

Azok, akik részesültek Babilon borából, azt gondolják, hogy Istent szolgálják és imádják. Ez az imádat azonban hiábavaló, mert a Jézus idejében élő farizeusokhoz hasonlóan félreteszik Isten parancsolatait, hogy saját hagyományaikat megtartsák.

Jézus így szólt azokhoz, akik Isten törvénye elleni szabályokat vezettek be: „Képmutatók, igazán prófétált felöletek Ésaías, mondván: Ez a nép szájjával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:7-9) Jézus második eljövetelekör ők mondják: „Uram, Uram!” Jézus pedig azzal vádolja őket, hogy törvénytelenek voltak, és figyelmen kívül hagyták Megváltójukat. „Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek, amiket mondok?” (Lk 6:46)

A bor ugyanakkor a vért is jelképezi (lásd: 1Móz 49:11, Mt 26:27-28, Jel 14:19-20). Babilon bora tehát nemcsak a hamis tanoknak, hanem az üldözésnek is a jelképe. Amikor egy egyház tantételei elfogadhatóvá válnak a nemzet vezetősége számára, és az uralmon levők polgári törvényekkel támogatják az egyház intézményeit és tanait, elkerülhetetlenné válik a más-hitűek üldözése. Az egyház és az állam ezen szövetsége által isznak a nemzetek „az ő paráznasága haragjának

borából.” Egyesek azért fogadják el a tanokat, mert azt gondolják, hogy az egyházi vezetőknek csakis igazuk lehet. Mások azért, mert félnek az állam büntetésétől.

Ez nehéz időszak lesz Isten népének életében, de Ő velük együtt szenved. Egyetlen másodpercre sem feledkezik meg róluk, és válaszol erre a végső üldözésre. Babilon learatja, amit vetett, és akik úgy döntöttek, hogy isznak borából és kiontják a keresztény szentek vérért, kényszerítve lesznek, hogy egy másik, sokkal keserűbb poharat is kiürítsenek. Isznak „az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltött az ő haragjának poharába.” (Jel 14:10)

Isten minden védelmét visszavonja azoktól, akik visszautasították ismételt hívását. Az utolsó hét csapás borzalmi összevegyülnek a törvénytelenység és a bűnözés féktelen terrorjával. Ez valóban egy keserű pohár lesz (lásd: Jel 15,16,18).

Akik azonban visszautasítják Babilon borát, azoknak nem kell kiinniuk Isten haragjának poharát. Isten egy másik poharat készített elő számukra, a túlsorduló jószág és kegyelem kupáját. „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadságért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt.” (Zsolt 116:12-14)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Milyen veszélyeket társít a Biblia a borhoz? _____

2. Foglald össze röviden azokat a bibliai történeteket, melyekben a bor káros hatással volt valakire. _____

3. Nevez meg néhány olyan embercsoportot, akiknek kifejezetten megtiltották a borivást. _____

4. Foglald írásba az elhatározásodat, mely szerint soha nem kóstolsz bort vagy más alkoholtartamú italt. _____

II. RÉSZ

5. Hogyan járult hozzá a bor az ókori Babilon bukásához? Dán 5 _____
6. Hogyan járult hozzá a bor a lelki Babilon eleséséhez? _____

III. RÉSZ

7. Hogyan készül Babilon bora? _____
Milyen értelemben paráználkodott az egyház a föld királyaival? _____

- A világ barátsága hogyan változtatja meg az igaz tanítást? _____

8. Mi történik azokkal, akik isznak Babilon borából? Jel 15,16,18 _____

Csodák az életemben

– 25. rész, írta: John N. Loughborough

Rendszeres jótékonyság

Mackfordból Dodgeville-be mentünk egy háromhetes alkalomra. Bár erős szellemiségű, hitetlen város volt, valahogy mégis komoly érdeklődést tanúsítottak előadásaink iránt. Egy ember kijelentette, hogy ez volt az első vallásos összejövetel, amelyen az utóbbi tizennégy évben részt vett. Azokon a napokon nem gyűjtöttünk adományokat, de tudtukon kívül ezek a hitetlenek 50 dollárt gyűjtöttek össze költségeink fedezésére.

Dodgeville-ből Green Vale-be mentünk sátrunkkal, ahol találkoztunk a Plum River-i Moses Hullal. Korábban elsőnap adventista lelkész volt, és olvasás által bizonyosodott meg az igazságról és fogadta el azt. Szerettem volna megfigyelni szónoki képességeit, ezért meghívtam, hogy beszéljen *A keresztény remény*-ben. Ezt a tagok beleegyezésével tettem, és így nemsokára csatlakozott hozzánk a szolgálatba.

Az aratás után két sátrat állítottunk fel a mezőre, egyiket Ingraham, Hutchins és Philips testvérekkel, míg a másikat Sperry testvérrel később magunkkal vittük White Rockba. Az egyik nagyon buzgó testvér kifizette az utunkat és a szállásunkat.

Néhány fiatal azonban megpróbált bajt okozni, de minden zavart okozó tettük még inkább mellénk állította az embereket. A második este után hangos társalgásba kezdtek Mózes törvényéről, kimentek, megfogtak egy bárányt, és belökték a sátorba. Gondoltuk, áldozatnak szánták. A sorozat utolsó estéjén az iskolaépületben voltunk, a sátor közelében. Ezek a faragatlan emberek kihúzták a kisebb cölöpök több, mint felét, a sátrat egy nagy faszállító kocsi tengelyéhez kötözték, és izmos férfiakat kértek meg, hogy húzzák meg a szekeret, amely elképzelésük szerint feldöntötte volna a sátrat. Ténykedésüket időben felfedeztük és megakadályoztuk.

Az esős idő és a hideg beálltaig folytattuk az előadásokat, majd én visszatértem Waukonba, ahol örömmel értesültem róla, hogy George I. Butler, egy volt kételkedő megtért, és csatlakozott a waukoni szombatünneplőkhöz.

Hazaérkezésem után nem sokkal eladtam a lovat, a szekeret, lakásunk berendezésének nagy részét, és

Battle Creekbe költöztünk. November 1-én értünk oda. Ott épp befejezték a második imaház építését, mivel az első túlságosan kicsinek bizonyult. A november 6-i gyűlésen felszenteltük az új imaházat, és engem kértek meg az első prédikáció megtartására. White lelkész 400 dollárért szerzett nekem egy házat Battle Creek nyugati részében.

1857-ben telepedtünk le Battle Creekben, és nem sokkal ezután megszületett kislányunk. Azon a télen meglehetősen komoly anyagi gondokkal küzdöttünk. A búzának hatvanöt centbe került vékája, a zabnak harmincötbe. A téli időszak hat hónapjára három adag juharcukrot, tíz véka búzát, öt véka almát, egy fél kisebb sertést, egy zsákocska szárazbabot és négy dollárt kaptam. Az egészségügyi reform világosságát még nem kaptuk meg, és még mindig nem alakult ki egy rendszer a lelkészek támogatására.

1858 márciusában White testvérnő így szólt a férjéhez: „Az Úr megmutatta nekem, hogy, ha összehívod a lelkészeket, és Waukonból J. N. Andrews is eljön bibliaórákat tartani, felismeritek a Szentírásból a lelkészek támogatásának teljes rendszerét és tervét.”

Egyesek feltehetik a kérdést: „Miért nem mutatta meg az Úr neki a teljes tervet?” Én azt mondom: „Azért, mert azt akarta, hogy népünk maga kutassa és keresse ezt a Bibliában.” Ugyanazon év áprilisában bibliaórákat tartottunk Battle Creekben, majd a testvérek megfogalmazták a következtetést. „A tizedrendszer pontosan olyan kötelező, mint az Ószövetség idején.” Amikor azonban bevezették, a tized elvén alapuló rendszeres jótékonyásnak nevezték.

Történelmi kapcsolat

Az utolsó napok veszélyei

Krisztus látja a föld gonoszságát, a Noé és Lót idejében gyakorolt bűnök ismétlődését. Milyen borzalmas bűnöket visznek véghez! Úgy tűnik, minden tevékenységet alantas erők mozgósítanak. Az emberek között sok minden fokozza az izgalmat, mulatnak, vásárolnak, eladnak, és mindezt az egyházba is beviszik.

„Szólt a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is.” Az éjszaka a tévedést, a félreértést, a Szentírás félremagyarázását jelképezi. Mindenféle tévhitek terjednek. Isten szavának tiszta igazságát ember alkotta elméletek sötétítik el. Végzetes tévedéseket mutatnak be igazságként, hogy azoknak mindenki engedelmeskedjen. Az igazi istenfélelem egyszerűsége a hagyományok mögé szorul.

A lélek halhatatlanságának tantétele az egyik olyan megtévesztés, amelylyel az ellenség megcsalja az embereket. Ez már teljesen egyetemessé vált. De ki mondta az embernek, hogy nem hal meg? Ki mondta neki, hogy Isten elkülönített egy helyet a világegyetemben, ahol a gonoszok egy örökkévalóságon át, reménytelenül szenvedjenek? A kígyó volt. Isten azt mondta, hogy a bűnösök meghalnak. Sátán kijelentette, hogy nem. Sokan elhiszik a kígyó szavait, és igazságnak vallják azt, hirdetve, hogy Isten rendelte el, hogy a bűn a győtrelem örök helyén örökké fennmaradjon.

Ez az ellenség zsinagógájában kovácsolt egyik megtévesztés, Babilon egyik mérgező terve. „Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szótatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne

legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.”

A másik hamis tantétel, hogy a hét első napja az Úr szombatja. A római katolikus egyházból átvett hagyományok alapján figyelmen kívül hagyják a negye-

dik parancsolatot. A hamis szombat elfogadása tisztetlenség Istennel szemben és a csaló imádása, aki úgy véli, hogy megváltoztathatja az időket és a törvényt. Sok veszélyes tévedés jelent meg az igazi szombat elvetésére. Az em-

“Az ember jövőbeli örök jóléte függ attól, hogy Isten útját vagy saját elképzeléseit követi.”

berek a nagy lázadó oldalára álltak, és ahelyett, hogy elfogadták volna Isten igéjét, elhitték az eretnekséget. Sátán hamis egyetértésbe hozta ezzel az egyházat és a világot.

A keresztyén világot baljóslatú, sötét éjszaka veszi körül. Nyilvánvalóvá vált a hitehagyás, a sűrű sötétség szinte áthatolhatatlannak látszik. Dicsőítik a rendszert, amely semmisnek nyilvánítja Isten igazságát. Emberi parancsolatokat tanítanak, és az emberek elhiszik az ember alkotta elveket. Az evangéliumot elferdítik, a Szentírást félreértik és félremagyarázzák. Amint Krisztus idejében is, az igazság világossága háttérbe szorul. Az emberi eszméket és feltételezéseket a Seregek Urának szava elé helyezik, és az igazságot hamissággal keverik. Kritikus nyelvek elferdítik és kiforgatják Isten igéjét. Jézust csak azért ismerik, hogy egy csókkal elárulják. A hitehagyás létezik, és az utolsó

pillanatig megmarad. Borzalmas jellege, elhomályosító befolyása bizonyítja Babilon gonosz terveit.

De mielőtt még Isten megbüntetné az embereket gonoszságuk és romlottságuk miatt, figyelmeztető üzeneteket küld nekik. Mielőtt meglátogatná őket ítéletével, esélyt és alkalmat ad nekik a bűnbánatra. Noé idejében sem büntette meg őket figyelmeztetés nélkül. Százhusz évig hangzott számukra a figyelmeztetés. (...)

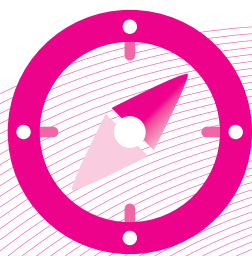
Az ember örök jóléte függ attól, hogy Isten útját vagy saját elképzeléseit követi. Saját utunk lehet telje-

sen téves. Több út vezet a mennybe? Ha igen, bármilyen elindulhatnánk, amelyik tetszetősebb, hívogatóbb. Azonban csak egyetlen igaz út létezik. Krisztus ezt mondta tanítványainak: „És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok. Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat? Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”

– *The Review and Herald*, 1897. március 16.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Eljön a reggel, és az éjszaka is – mit jelképez ez? _____
Milyen formában történik ez ma? _____
2. Melyik az egyik tévedés, amellyel az ellenség megtéveszti az embereket? _____
Hogyan kapcsolódik ez az örök szenvedés téves tantételéhez? _____
3. Melyik a másik hamis doktrina? _____
Ilyen hatással van ez a negyedik parancsolatra? _____
4. Mit tesz ez Istennel? _____
Mit tesz Sátánnal? _____
5. Mi veszi körül a keresztény világot? _____
Mi a bizonyítéka ennek a sötétségnek? _____
6. Hogyan torzították el az evangéliumot és magyarázták félre a Szentírást? _____
7. Mennyi ideig kell küzdenünk a hitehagyással? _____
Hogyan válik ez láthatóvá? _____
8. Milyen hatással van ránk, hogy Isten útját vagy a saját utunkat követjük? _____
9. Milyen jelentősége van annak, hogy csak egyetlen út vezet a mennybe? _____

A hit fejezetei

Háborgó vizeken

Elsa, a Fülöp-szigeteki Mountain View Kollégium diákja, a Dapiloan Misszióiskolában szolgált misszionáriusként. Csapattársával együtt tapasztalták meg egy nap Isten különleges gondviselését, amikor egy összejövetel után hazafelé tartottak a faluba. Íme a történetük:

Mielőtt nekivágtunk volna a Dapiloannak, imádkoztunk: „Urunk, kérünk, légy ma velünk a falusi iskolánkba hazavezető úton. Küldd el angyalaidat, hogy tartsanak meg biztonságban minket.” Napsütéses, meleg nap volt, tökéletes egy túrázásra. A folyó tiszta vize ragyogott a napfényben. Belegázoltunk a térdig és néhol derékig érő vízbe. Annyira kellemes volt, legszívesebben belemártóztunk volna, hogy lemoszuk magunkról a forróságot, de mivel már délután három óra volt, siettünk, hogy sötétedés előtt érjünk az iskolába. Hirtelen fekete felhők kezdtek gyülekezni az égen.

„Ó, nem. Sietnünk kell!” – mondta csapattársam.

„Igen” – hagytam helyben én is.

Siettünk, gázoltunk, ugráltunk szikláról sziklára, majd eleredt az eső. Mennyire szerettem volna, ha tanítványaink ott lettek volna, hogy segítsenek a csomagok cipelésében. A falusiaktól hallottuk, hogy esőzéskor a folyó nagyon veszélyessé válik. Ez a figyelmeztetés összeszorította a szívem.

A parton meghívtam csoporttársamat egy imára. „Urunk, kérünk, légy velünk most, amikor újra át kell mennünk a folyón. Kérünk, őrizd meg minden veszélytől. Segíts, hogy ma este épségben hazaérjünk a faluba.”

A vízállás emelkedni kezdett, és sötétedett. Nehezen haladtunk a most már derékig érő sodrásban. Folyamatosan imádkoztunk és kértük Isten segítségét.

Végül elértünk az utolsó átkelőhöz, mielőtt nekivágtunk volna a hegynek, hogy elérjük az iskolát. Ezen a helyen a folyó derékig szokott érni. Most azonban erősen áradt. Hallottuk a víz zúgását. A sűrűsödő sötétben még nehezebbé vált az átkelés. Reszkettem az esőben, a térdeim a szó szoros értelmében összeütödték. Egy nagy sziklára támaszkodtam pihenni. Még egy lépés, és elragadott volna a vad, haragos ár. Föltétlen át kellett kelnünk, mert nem volt más hely a közelben, ahol az éjszakát eltölthettük volna.

„Urunk – imádkoztunk újra. – Adj erőt, hogy ezen az utolsó szakaszon is átkeljünk.”

Megfogtam csapattársam kezét és elindultunk, tovább imádkozva egy csodáért. És Ő megtette! Belegázoltunk a térdig érő vízbe, majd egy nagy sziklát éreztünk a lábunk alatt, amelyen átértünk a partra. „Ó, Urunk, köszönjük, hogy átsegítettél a vízen.” De vajon honnan került az a hatalmas kő a lábunk alá? „Ó, Urunk, Kösziklánk és Menedékünk, köszönjük Neked, hogy a sziklán át elértük a túlsó partot.” Összeszedtük holminkat és siettünk megmászni a csúszós hegyoldalt. Ekkor dübörgést hallottunk a folyó felől. Ahogy odanéztünk, egy villámlás fényénél megláttuk, hogy hatalmas gerendák gördültek oda, ahol nem sokkal azelőtt álltunk. Felsőhajtottunk, és újra megköszöntük Istennek, hogy átsegített.

Este kilenc óra körül értünk Dapiloanba, és mivel nem akartuk megzavarni az alvókat, azonnal a házukhoz mentünk, beszürcsöltünk egy kis forró levest és lefeküdtünk. Hajnali három óra körül megszólalt a harang, mindenkit összegyűjtve a gyülekezetbe, imádkozásra. Annyira fáradtak voltunk. Az éneklés elképzelhetetlennek tűnt abban az órában. Amikor azonban vezetői tisztség nyomja a vállad, nem hagyhatod, hogy az istentisztelet nélküled érjen véget. Halkan felkeltünk, és lábujjhegyen beosontunk a terembe a sötétben.

Az áhítat után a beszélő mindenkit felkért, hogy imádkozzanak tanáraikért. „Lehet, hogy elakadtak valahol a folyóban” – mondta. Csendben hallgattuk, ahogy kérték Istent, hogy vezéreljen minket épségben haza. Az ima végén hangos ámennel helyeseltünk. Elképzelhetitek meglepetésüket és örömeiket, amikor felfedezték, hogy az Úr épségben haza vezérelt minket.

A **Gospel Outreach** minden évben több, Elsához hasonló misszionárius diákot támogat anyagilag a munkában. Keresd fel a **Gospel Outreach** elérhetőségeit, és fedezd fel, hogyan segíthetsz.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„Csakis őszinte
erőfeszítéssel
állhatsz ellen
az árnak.”

Jákob KÚTJÁNÁL

Aranyszöveg | János 4:13-14

„Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.”

I. RÉSZ

Egy ideig Keresztelő János volt Palesztina legkedveltebb embere. Ezrek gyűltek köré, hogy hallgasság beszédét és megkeresztelkedjenek. A népszerűség azonban mulékony, és Jézus szolgálatának elkezdése után a Jánosra kíváncsi tömeg gyorsan széteszlott.

Mi történik, amikor valaki nálunk népszerűbbé válik? Lucifer a mennyben féltékeny lett Jézusra. Saul király féltékeny lett Dávidra. János azonban tiszta szívvel üdvözölte Jézus népszerűségét, annak ellenére, hogy ez saját háttérbe szorulását jelentette.

Jézus azonban csendben visszavonult Galileába. „Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, (...) elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába.” (Jn 4:1-3)

A gyűlölt samaritánusokat elkerülendő a zsidók utazásaik alkalmával általában egy hosszabb útvonalat választottak. Jézus azonban a legrövidebb úton ment, ami nagyjából 70 mérföld volt. Ez Sikkharon vezetett át. Ott minden a szent történelemlről tanúskodott. Az Ébál-hegy, az átkok hegye, és a Garizim, az áldások hegye között álltak egy régi samáriai templom romjai. (lásd: 5Móz 11:29)

Sikkhárt az Ószövetségben Sikkhemnek nevezték, ez volt Jákob kútjának helye. Sziklákon keresztül

“ A keresztény ember magaviselete, példája és beszéde olyan legyen, hogy a bűnösökben kívánságot ébresszen az élet Forrása után. ”

– Üzenet az ifjúságnak, 424. old.

TARTALOM | C-26 | JÚNIUS 25.

97 | Jákob kútjánál

101 | A nagy küzdelem

102 | Élő víz

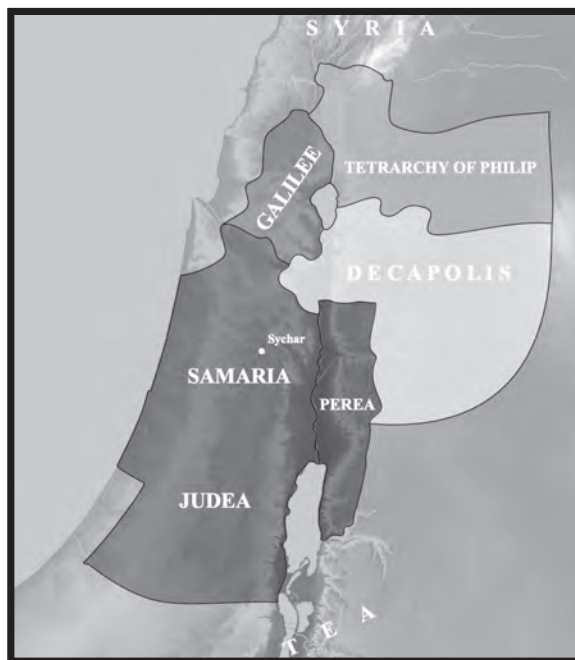
104 | Egy bérnyilkos titka

ásták, és úgy tudták, hogy egy 135 láb mély, falazott oldalú kút. A hegyvidéken áthaladva Jézus és tanítványai ebédidőben értek Sikkhárba. Jézus szomjas és fáradt volt, ezért megállt pihenni Jákob kútjánál, míg tanítványai bementek a közeli városba élelemért.

Miközben várakozott, egy samáriai asszony érkezett a kúthoz korsóval a kezében. Bár látta Jézust, figyelmen kívül hagyta, mert egyértelmű volt számára, hogy zsidó.

Időigényes és fárasztó dolog volt naponta elmenni otthonról egy korsóval a kúthoz, biztonságosan hozzáérősíteni a kötélhez, leengedni a víz szintjéig, megtölteni vízzel, majd visszahúzni, leoldozni a kötélről és hazacipelni.

Jézus örömmel felajánlotta volna segítségét, de tudta, hogy a nő gyanakodott volna, és visszautasította volna segítségét. Jézus kereste, hogyan érintse meg szívét, ezért a segítség felajánlása helyett inkább inni kért. Kérése bizalmat feltételezett, és a bizalomra bizalommal válaszolnak. A zsidók annyira büszkék

voltak, hogy soha nem kértek volna szívességet egy samaritánustól, ezért az asszony meglepetten válaszolt Jézus kérésére. „Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.” (Jn 4:9)

Ez a kérdés utat nyitott Jézusnak, hogy felajánlja az asszonynak az örök élet ajándékát. Ugyanakkor megragadta az alkalmat, hogy válaszoljon is neki. „Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az

Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom! – te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” (10. v.)

Mivel az „Isten ajándéka” kifejezés a vízre vonatkozott, Jézus tulajdonképpen ezt mondta: „Ha valóban ismernéd a vizet, és tudnád, ki vagyok, azt kérted volna, hogy adjak neked élő vizet.”

Jézus óvatosan és tisztelettel közeledett az asszonyhoz, ezzel lehetőséget nyújtott neki, hogy ő kérje az élő vizet, majd várta válaszát.

II. RÉSZ

A samáriai asszony a Jákob kútjából származó vizet egész Palesztina legtisztább és legízletesebb vizének tartotta. Nem is tudott ennél jobb vizet elképzelni. Akkor milyen vízről beszélhet ez az idegen?

Kíváncsiságból kérdezte: „Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel méritened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?” (Jn 4:11-12)

Komoly erőfeszítésbe került akár egy kevés vizet is húzni Jákob kútjából. Jézus ezt állította szembe az élő vízzel, amely örökkön csobogó forrás. „Felele Jézus és monda néki: Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (13-14. v.)

Az asszony figyelmesen hallgatta Jézus szavait. Bár nem értette teljes mértékben, elfogadta ajánlatát. „Monda néki az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjek ide meríteni!” (15. v.)

Álljunk meg egy pillanatra, és figyeljük meg, mennyire óvatosan került Jézus az illetlenség legcsekélyebb látszatát is. Folyamatosan kémkedtek utána, keresve, hogy mit használhatnak fel ellene. Bár Nikodémussal hajlandó volt éjszaka, egy félreeső helyen beszélgetni, az asszonnyal délben, az egyik legnyilvánosabb helyen, a kútnál beszélt. „Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!” (15. v.) Semmi

esélyt nem adott a pletykálkodóknak, hogy azt beszéljék, egyedül látogatta meg.

Jézus az egész szükségben levő családon, nemcsak a feleségen, illetve édesanyján akart segíteni. Az Általa felajánlott víz nem egyedül a nőnek szólt, hanem kiáradt tőle a körülötte élők életére is. Pál is beszélt erről a vízről. „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeket, miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által.” (Ef 5:25-26)

A samáriai asszony el akarta kerülni, hogy Jézus az életében levő férfiokról beszéljen, ezért egy félígazságot mondott neki. „Nincs férjem.” Jézus kedvesen nézett rá, és egyetértett kijelentésével. „Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem, mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.” (Jn 4:17-18) Az élő víz elkezdte megtisztító munkáját életében.

Szégyenkezett, és egyidőben csodálkozott is, de meggyőzte, hogy az idegen ismerte gyengeségeit. Arra gondolt, hogy eltereli a témát, és szóba hozta a zsidók és a samáriaiak közötti vallásos ellentétet. „Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.” (19-20. v.)

Ennek a nőnek a hite a hagyományon alapult. Azt imádta, amit az atyái tanítottak neki. Jézus azonban fel akarta nyitni a szemét, hogy felülemelkedjen az emberi nézőpontra. Rámutatott egy beteljesülő próféciára, és tapintatosan bemutatta a megfelelő imádati formát. „De eljő az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres. (...) Akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (23-24. v.)

III. RÉSZ

Hányan elmentek volna e mellett az asszony mellett! Ő figyelmen kívül hagyta Jézust, Jézus is tehetett volna ugyanezt. Ő nem kereste Őt, de Jézus igen. Ez a samáriai asszony bűnben élt, de számos rossz döntése, megromlott párkapcsolatainak hegei ellenére fogékony volt a lelki dolgokra. Bár csak gyermeki ismeretei voltak az eljövendő Messiásról, gyermekien hitt is Benne. A menny telve lesz ilyen, egykor megtört emberekkel.

Hitét kifejezve elgondolkodtató szavakat szólt. „Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jó (...), mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.” (Jn 4:25)

Jézus pedig tisztázta: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” (26. v.)

Amit a tanult és briliáns elméjű rabbik nem értettek volna meg, azt a samáriai könnyűszerrel felfogta. Jézus későbbi szavai igazak voltak erre az asszonyra. „Azon órában örvendezte Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.” (Lk 10:21)

Elragadtatva fedezte fel, hogy a régen keresett Messiás ott ül Jákob kútjánál, és sietve ment vissza a városba, izgatottan hívogatva mindenkit Jézushoz. Ivott az élet vizéből, és nem tudta visszatartani áramlását. Megelégedett az élő vízzel, és teljesen elfe-

ledkezett saját vizeskorsójáról, melyet Jákob kútjánál hagyott.

Mindekinek elmondta, akivel csak találkozott. „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?” Arra gondolt, hogy minden ismerősét és barátját meghívja Jézushoz.

Ez hatékony megközelítés volt. A samáriaiak várták a Messiást, aki mindent megmagyaráz nekik. Most az asszony meghívta őket, hogy saját maguk fedezzék fel, hogy Jézus valóban a Messiás-e. „Kimenének azért a városból, és hozzá menének.” (30. v.)

Mennyire boldog volt Jézus látva, hogy az asszony megszabadult Sátán markából. Ő, akit megcsaltak és becsaptak az emberek, most biztonságra és gyógyulásra lelt Jézusban. Megváltozott, és bizonyágot tudott tenni arról, mekkora változást jelent egy lealacsonyított és megalázott léleknek egy rövid beszélgetés

Jézussal. Bizonyágtétele komoly változást eredményezett a városban. „Abból a városból pedig sokan hittek benne a samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyágot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, amit cselekedtem.” (39. v.)

Ez a rövid beszélgetés azonban nem volt eleghető. „Amint azért oda mentek hozzá a samaritánusok, kéri őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig. És sokkal többen hittek a maga beszédéért, és azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédédért hiszünk immár: mert magunk hallot-

tuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ idvezítője, a Krisztus.” (40-42. v.)

Ezek a samáriaiak felfedezték a legfontosabb igazságot: Krisztus az **egész** emberiséget megváltja.

Te beszélgetél Jézussal? Mások bizonyágtétele miatt hiszel, vagy te magad is hallottad Őt szólni szívedhez? Bizonyágot tudsz tenni saját tapasztalatodból Jézus szabadító erejéről?

Neked is lehet ilyen bizonyágtételed. Ha nincs, miért nem beszélsz Jézussal szükségleteidről.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Hogyan került el Jézus a saját munkája és Keresztelő János munkája közötti szükségtelen hasonlítatást és ellentételezést? Jn 4:1-3 _____

Mit kell tenned, ha feszültség alakul ki, amikor népszerűbbé válsz valamelyik barátodnál? _____

2. Miért nem ajánlotta fel Jézus, hogy segít az asszonynak vizet húzni a kútból? Hogyan döntötte le a Vele szembeni előítéleteket? _____

Hogyan alkalmazhatnád ezt az elvet saját evangelizációs erőfeszítéseidben? _____

II. RÉSZ

3. Mit ébresztett Jézus az asszony szívében? _____

Hogyan alkalmazhatnád ezt saját evangelizációs erőfeszítéseidben? _____

4. Jézus az illetlenség minden látszatát elkerülte. Hogyan alkalmazhatnád ezt az elvet saját evangelizációs erőfeszítéseidben? _____

5. Hogyan alakult ki a samáriai vallás? 2Kir 17:24-41 _____

Mit értett Jézus az alatt, hogy a megváltás a zsidóké? Jn 4:21-24, *Jézus élete*, 188, 189. old. _____

III. RÉSZ

6. Gondolták a tanítványok, hogy Samária ígéretes misszióterület? _____

Hogyan mutatta meg az asszony, hogy jobb misszionárius Jézus tanítványainál? _____

7. Inkább a tanítványokhoz vagy inkább az asszonyhoz hasonlítasz? Látsz missziós lehetőségeket a környezetedben, vagy nagy tettekre vágysz a jövőben? „Mi azonban annak a munkának, amelyet Isten elvár tőlünk, csak kicsiny töredékét végezzük szomszédaink és barátaink körében.” (*Üzenet az ifjúságnak*, 217. old.) _____

További tanulmányozásra: *Jézus élete*, 183–195. old.

Csodák az életemben

– 26. rész, írta: John N. Loughborough

A nagy küzdelem

Ezernyolcszázötvennyolc nyarat sátorösszejövetelek szervezésével töltöttem Ohio államban, Green Springsben, Gilboában, Lovett's Grove-ban és Republicban. A White házaspárral folytattuk utazásunkat kelet felé Rochesterbe és Buck's Bridge-be. Háromnapos sorozatunk nagyon hasznos volt számukra.

Van egy tapasztalatunk ezzel a sorozattal kapcsolatban, amely tökéletesen szemlélteti néhány hívő buzgóságát. Egy erősen megterhelt nő felkereste White testvérnőt és így szólt hozzá: „Szeretem Loughborough lelkész prédikációit, de sajnálkozva látom, hogy követi az aktuális divatot.”

„Milyen értelemben?” – kérdezte White testvérnő.

„Borotválkozás terén. Miért hagy magának bajuszt és hosszú kecskeszakállt?”

White testvérnő így válaszolt: „Ha csak ez a gondod vele, segíték letenni ezt a terhedet. Egyáltalán nem borotválkozik. Nőni hagyja Istentől kapott szakállát, és feltételezem, hogy amikor az Úr többet ad neki belőle, akkor is hagyni fogja nőni.”

Utazásunk során egy nap így szólt hozzám White testvérnő: „Egy alkalommal volt egy csodálatos látomásom, de mivel nem kizárólag nekem szólt, el fogom mondani. Egyszerűen csodálatos!”

Októberben visszatértünk Michiganbe, ahol egy háromnapos konferenciát tartottunk a Van Burren úti imaházban. Ennek tetőpontját vasárnap értük el, a gyűlés utolsó napján. Úgy terveztük, hogy J. N. Andrews 10.30-tól, J. H. Waggoner pedig 14.00-től fog prédikálni. Reggel kilenc órakor társasági beszélgetésünk volt, amikor White testvérnő szólásra emelkedett. Tekintete Isten erejétől ragyogott, és olyan dolgokat kezdett mesélni, amelyeket azelőtt még soha nem hallottunk szájából. A nagy küzdelemről szóló látomás volt, amely Sátán lázadásával kezdődött. Úgy mondta el nekünk, ahogy akkor és ott megnyilatkozott előtte. Miközben beszélt, Isten mindenható ereje betöltötte

a termet. Valaki elmondta, hogy azt érezte, mintha a menny és a föld találkozott volna.

A jelenlevők soha nem felejtették el Isten erejének nyilvánvaló jelenlétét, amely végigkísérte a nagy küzdelemről, az igazak végső győzelméről és a Sátán legyőzéséről szóló beszámolót.

Mivel megnyilatkozott előtte ez a téma, egészen délig beszélt. Senki nem utalt rá, hogy valaki másnak is szólnia kellene. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy ez az Úr prédikációja, és lélegzetviesszafojtva hallgattuk az Ő utasításait számunkra. Miközben őszintén bemutatta a tényeket, egy presbiteriánus diakónus, tőszomszédom, éppen ott ment el, miközben saját összejövetelére igyekezett. Nem volt tudomásunk róla, hogy valaha részt vett volna találkozásainkon, de White testvérnő hangja bevonzotta. Belépett és helyet foglalt. Szinte mozdulatlanul hallgatta végig az egész beszédet.

Amikor White testvérnőt valaki figyelmeztette, hogy „dél van”, így válaszolt: „Hát, éppen csak elkezdtem elmondani ezt a kinyilatkoztatást.”

White lelkész megkérdezte: „Tudod 13 órától folytatni?” „Igen” – válaszolta.

Pontosan egy órakor mindenki jelen volt, hogy hallja a látomás folytatását, és az említett diakónus is ott ült az első széken. A délutáni beszéd négy órát tartott. A hívők megjegyezték, hogy még soha életükben nem volt ilyen napjuk. Ez volt az első alkalom, amikor White testvérnő elmondta a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemről szóló látomását.

Történelmi kapcsolat

Élő víz

A samáriai asszonnyal való találkozás bemutatja a Megváltó egyik lélekmentő módszerét. Miközben az asszony magasztalta Jákob kútját, Krisztus az örök élet vizéről beszélt neki. Aki Jákob kútjából iszik, újra megszomjazik, de aki azt issza, amit Ő kínál fel számára, soha többé nem szomjazik meg.

Ahelyett, hogy becsmérelte volna Jákob kútját, valami jobban mutatott. „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom! te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” A beszélgetést arra a kincsre terelte, amelyet Ő adományoz, amely kielégíti mind az elme, mind a szív szükségleteit. Sokkal jobbat kínált fel az asszonynak, mint amivel addig bármikor rendelkezett: élő vizet, országa evangéliumának örömét és reménységét.

Ez szemlélteti, hogyan kellene nekünk is dolgoznunk. Nem sok hasznunk származik abból, ha szórakozáskedvelő, színházba járó, italozó, szerencsejátékos embereket keresünk fel, és metsző, csípős szavakkal megdorgáljuk őket bűneikért. Valami jobbat kell felkínálnunk nekik, mint amivel rendelkeznek. „Az Istennek békességét, mely minden értelmet felülhalad.”

Tegyük a lehető legvilágosabbá számukra, hogy Isten törvénye minden emberi lény számára kötelező, ez a törvény a mennyei jellem átirata, annak kifejezése, amilyennek a Teremtő látni vágyik gyermekeit.

Ezek a szegény lelkek vad iramban keresik a földi örömeket és gazdagságot. Nem ismernek ennél semmi vonzóbbat. A szórakozás azonban nem elégíti ki a lelket. Mutassuk be nekik, mennyivel magasztosabb a menny múlhatatlan dicsősége a világi örömnél. Próbáljuk meggyőzni őket arról a szabadságról, reményről, nyugalomról és békességről, amit az evangéliumokban találnak. Isten népe, fiatalok és idősek, emeljék magasba Jézust, mert egyedül Ő képes nyugalmat adni az elmének. Ezt nem tudja megtenni sem

a vagyon, sem a szeszes ital, sem a világi örömek, sem a rang, tiszttség, ismeret vagy hatalom. Ezek mind hiábavalók, ha a nevünk nem jelenik meg az élet könyvében.

Keresztre feszítése előtt Jézus így imádkozott az Atyához: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Csak az Istentől származó hit vezet Hozzá. „Aki hisz a Fiúban, örök élete van.” Szívében örök élet forrása fakad, melynek befolyását minden körülötte élő érzi.

Krisztus így szólt a megfáradtakhoz, a megterheltekhez. „Jöjjetek én hozzám (...), és én megnyugosztalak titeket.” Nyugtalan, vágyakozó, fáradt szív, gondolj a Megváltó szavaira: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” Ha a világi élvezetek kútjából isztok, újra megszomjaztok, de ha az élet vízből, megelégedtek és felfrissültök. Az örökkévaló evangéliumban szeretet, világosság, igazság és élet van. Gyertek, akik fáradtak vagytok és nehéz terheket hordoztok, gyertek az élő vízhez. „És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

– *The Youth's Instructor*, 1902. szeptember 11.

Sok lélek szorong és görnyed a nehéz teher alatt. Vágynak megszabadulni a bűntől. Eltévélkedtek az igazi boldogság forrásától, és a bűn zavaros vizével mérgezték meg életüket. Szükségük van egy barát-

ságos, segítő kézre. Tanítsátok meg őket, hogyan tekintsenek felfelé, hogyan éljenek úgy, hogy elnyerjék embertársaik tiszteletét. Bár az akarat meggyengült és megromlott, Krisztusban van remény számukra. Ő nagyratörő indítékokat, szentebb vágyakat ébreszt szívükben. Szükségük van bátorító szavakra, hogy belekapaszkodhassanak az evangéliumból eléjük táruló reménységbe. Isten szavának ígéretei olyanok lesznek számukra, mint az élet fájának levelei. Türelmesen folytassátok erőfeszítéseiteket, ameddig a remegő kezek hálás örömmel ragadják meg a megváltás reménységét Krisztus által. Aki megkísértetett

és megpróbáltatott, akinek minden reménye szertefoszlott, de a szeretet üzenetét hallva megmenekült, az érti meg legjobban a lélekmentés tudományát. Akinek szíve telve van Krisztus iránti szeretettel, mert az Üdvözítő megváltotta és lábra állította, ő tud a legjobban dolgozni másokért. Isten Bárányához vezetheti a bűnösöket. Feltétel nélkül átadta magát Istennek. Segítségért nyúló kezét megragadták, felemelték, elfogadták. Az ilyenek szolgálata által sok tékozló visszatér az Atyához, hogy bűnvallóan, bocsánatért esedezve álljon meg Előtte.

– *The Signs of the Times*, 1904. március 23.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

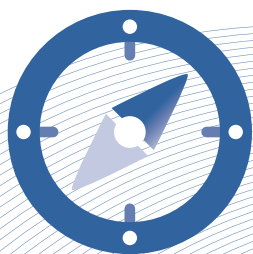
1. Mutasd be, milyen módszert alkalmazott Jézus a samáriai asszony megnyerésére. _____

2. Hogyan szemlélteti ez a mi feladatunkat? Mit tegyünk? Mit ne tegyünk? _____

3. Kicsoda tudja enyhíteni a vágyakozó szív nyugtalanságát? _____
Melyek azok a dolgok, amelyek nem teszik ezt meg? _____
4. Állítsd ellentétbe a világi örömek kútját az élet vizével. _____

5. Sok lélek van bajban és vágyakozik a bűnből való szabadulásra. Mire van szükségük? _____

Mennyi ideig kell velük dolgoznunk? _____
6. Ki tudja a legjobban megérteni a lélekmentés tudományát? _____
Miért? _____

A hit fejezetei

Egy bérgyilkos titka

Isten csodálatos, életet átalakító ereje válik nyilvánvalóvá a következő történetben, amelyet Joseph, a SULADS diákmisszionáriusa osztott meg velünk. (A SULADS a Fülöp-szigeteki Mountain View Kollégium diákmisszionárius szervezete. A Gospel Outreach mintegy 10 SULADS-ot szponzorizál.) Joseph a Fülöp-szigeteki Togopon falu missziós iskolájában szolgált.

Carmelita a gacubi Hetednapi Adventista Egyház gyülekezetének tagja. Ez a legnagyobb falu a környéken. A férje, Freddie, gyakran napokig hiányzott otthonról, majd utána sok pénzzel tért haza. Ez eleinte nem zavarta, mert eltartotta a családot. Később azonban felfedezte, hogy a férje gyakran gondterheltnak és zaklatottnak tűnik. Ez az egész családot aggasztotta.

Egyszer, amikor Freddie engedélyt kért a távozásra, a felesége megkérdezte, hogy hova megy. „Nem mondhatom meg hova. A csoportommal megyek el, nem sokára hazajövök, és hozok pénzt” – mondta.

Ez alkalommal Carmelita imádkozott, hogy az Úr segítsen megfejtetni férje hollétének és tevékenységének rejtélyét. Ameddig a férfi távol volt, egy aggódó rokon elmondta Carmelitának, hogy a férje bérgyilkos. Egy Freddie-hez hasonló harcosnak az ölés egy egyszerű tevékenység és könnyű pénzszerzési forma. De a hetednapi adventista Carmelita ezt nem fogadhatta el. Nem tudott belenyugodni, hogy a férje vérrrel bemocskolt pénzből tartja el a családot. Amikor Freddie egy este hazaért, nagy összeget adott át feleségének, de észrevette, hogy az asszony sír. „Nem fogadhatom el ezt a pénzt. Ha kényszerítesz rá, egyszerűen szétteszem. Ez csak átkot fog hozni családunkra” – mondta. A férj meglepődött, és azon gondolkodott, hogy vajon hogy derülhetett ki a titka. „Kérlek, imádkozz értem” – kérte, miközben beszélgettek. „Segítségre van szükségem.”

„Szeretném, ha találkozna a Togopon Missziós Iskola SULADS tanáraival. Ők Isten igaz útját tanítják diákjaiknak” – mondta a felesége.

„Szeretnék találkozni velük” – válaszolta a férje.

Egy vasárnap reggel a togoponi gyerekek ellátogattak Gacubba. Mint általában, összegyűltek énekelni. Gacubból más gyerekek és felnőttek is odasereglettek hallgatni. Ez alkalommal Freddie házában volt az összejövetel.

Miközben mindenki a zenét hallgatta, Freddie gondolataiba mélyedt, és az énekek minden szavát magába szívta. Carmelita azért imádkozott, hogy a Szentlélek érintse Freddie szívét a gyerekek éneke közben. Imája meghallgatásra talált. Freddie átadta szívét az Úrnak. Tevékeny tagja és támogatója lett a gacubi adventista gyülekezetnek és a közeli Togopon Missziós Iskolának. Carmelita boldog és hálás az Úrnak a SULADS misszionáriusok jelenléteért és befolyásáért.

Ha szeretnél többet megtudni a **Gospel Outreach** munkájáról, vagy segíteni akarod Isten munkáját a 10/40-es ablakban, keresd fel a www.goaim.org honlapot, vagy hívd az 1-509-525-2951 telefonszámot.

Filippínó férfi